

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ



Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πραξ. ιγ, 6-12

Η ΠΕΡΙΤΟΜΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Απόστολος: Κολ. Β' 8-12

Ευαγγέλιο: Λουκ. β' 20-21, 40-52

1 Ιανουαρίου 2017

«Και ότε επλήσθησαν ημέραι οκτώ του περιτεμείν το παιδίον, και εκλήθη το όνομα αυτού Ιησούς» (Λουκ. β' 21)

Χρόνια πολλά, καλή χρονιά κι ευλογημένος ο καινούργιος χρόνος. Με τις ευχές αυτές που ανταλλάσσουμε όλοι, άλλοτε με ειλικρίνεια και άλλοτε τυπικά, έχουμε την αίσθηση ότι κάτι έληξε και ότι κάτι νέο αρχίζει. Αυτή μάλιστα την αλλαγή, η ματαιοδοξία των ανθρώπων, τη γιορτάζει παγκόσμια με φαντασμαγορικά φώτα που φωτίζουν προσωρινά τον ουρανό, όμως μόλις αυτά σβήσουν, τότε μαζί με το σκοτάδι τα διαδέχεται η παγωνιά, όπως και στις καρδιές των ανθρώπων. Μια παγωνιά του αγνώστου που φοβίζει, λόγω και της πολλής θλίψης που προηγήθηκε παγκόσμια τον προηγούμενο χρόνο.

Όμως ένας τέτοιος εορτασμός που δημιουργεί μια ευτυχία εφήμερη και που αφήνει στο βάθος μια ανέκφραστη λύπη πόσο σημαντικός ή ελπιδοφόρος μπορεί να είναι; Αν ο σημερινός τρόπος εορτασμού δεν είναι ελπιδοφόρος, τότε υπάρχει άλλος τρόπος που να δημιουργεί ελπίδα; Ναι, υπάρχει άλλος τρόπος που εκφράζεται και υλοποιείται δια του Ιησού Χριστού.

Ναι, δια του Ιησού Χριστού, που η σημερινή Δεσποτική γιορτή της Περιτομής, μας εισάγει σ' ένα νέο έτος, μια καινούργια χρονιά. Είναι στ' αλήθεια θαυμαστό και συνάμα παράδοξο. Αυτόν που είδαμε πριν από οκτώ μέρες «γενόμενον εκ γυναικός», να δοξολογείται από τους Αγγέλους και να προσκυνείται από τους ποιμένες, τον βλέπουμε σήμερα «γενόμενον υπό νόμον ίνα τους υπό νόμον εξαγοράση ίνα την υιοθεσίαν απολάβωμεν» (Γαλ. δ' 4-5). Όταν έφτασε η ώρα που είχε καθορίσει ο Θεός, απέστειλε τον Υιό του. Γεννήθηκε ταπεινά σε μια φάτνη από μια γυναίκα τη Μαριάμ, την Υπεραγία Θεοτόκο και υποτάχτηκε στο νόμο, για να εξαγοράσει τους υπόδουλους στο νόμο, για να γίνουμε παιδιά του Θεού.

Με την υποταγή του σήμερα στο νόμο, δεν παρουσιάζεται σ' εμάς μόνο σαν ένα τέλειο πρότυπο υποταγής στο νόμο, αλλά την ίδια στιγμή, μας εξηγεί πιο πάνω και ο Απόστολος Παύλος ότι υποτάσσεται στο νόμο για να μας ελευθερώσει από τις διατάξεις του νόμου, όπως η οδυνηρή περιτομή, αλλά και «να μας δώσει την πληρότητα ζωής, Αυτός που, κατά το σημερινό «Απόστολο», είναι Κύριος, κάθε αρχής και εξουσίας». Και τούτο, «Γιατί μόνο στο Χριστό κατοικεί σωματικά όλη η Θεότητα». Έτσι, «πιστεύοντας σ' Αυτόν», μας προτρέπει ο σημερινός «Απόστολος», «λάβετε την πραγματική περιτομή, που δε γίνεται με ανθρώπινα χέρια, αλλά είναι η απαλλαγή από την αμαρτία που εξουσίαζε τον άνθρωπο. Αυτή είναι για τους Χριστιανούς η περιτομή. Γιατί, όταν βαφτισθήκατε, θαφτήκατε μαζί με το Χριστό, αλλά κι αναστηθήκατε μαζί του, γιατί πιστέψατε στη δύναμη του Θεού, ο οποίος τον ανέστησε από τους νεκρούς».

Όπως μέσα από τη σταύρωση και το θάνατο του, συσταυρωνόμαστε κι εμείς, έτσι και μέσα από τη δική Του περιτομή, περιτεμνόμαστε κι εμείς για να οδηγηθούμε μαζί Του στην ανάσταση.

Ακόμα ο Ιησούς, μέσα από την πράξη της περιτομής δεν υπήρξε μόνο υπάκουος στο νόμο του Θεού, αλλά σαν άνθρωπος φανέρωνε και την κατά σάρκα συγγενείά Του με τους Ιουδαίους για να μην μπορούν να τον αρνηθούν. Παράλληλα με την περιτομή επιβεβαιώνεται ότι έγινε πραγματικά άνθρωπος και όχι «κατά φαντασίαν» όπως υποστήριζαν κάποιο αιρετικοί.

Ο Θεοφύλακτος ρωτά τους αιρετικούς: «Πως γαρ περιετιμήθη, ει κατά φαντασίαν εσαρκώθη»;

Έτσι, όπως η σάρκωση ήταν πραγματική και όχι φανταστική, για τον ίδιο λόγο και η περιτομή ήταν πραγματική και όχι φανταστική. Κατά συνέπεια και η σωτηρία που προσφέρεται δια του Ιησού Χριστού είναι πραγματική και όχι φανταστική. Για τούτο ο Απόστολος Πέτρος ομολογεί με βεβαιότητα μπροστά στους άρχοντες του ιουδαϊκού λαού ότι: «Από κανέναν άλλο δεν μπορεί να προέλθει η σωτηρία, ούτε υπάρχει πρόσωπο κάτω από τον ουρανό δοσμένο στους ανθρώπους με το οποίο μπορούμε να σωθούμε» (Πράξ. δ' 12).

Κατά την ημέρα της Περιτομής δόθηκε και το όνομα, το όνομα Ιησούς, όπως είχε προαγγελθεί κατά τον Ευαγγελισμό από τον Άγγελο προς την Παρθένο Μαριάμ: «Θα γεννήσεις γιο και θα τον ονομάσεις Ιησού. Αυτός θα γίνει μέγας και θα ονομαστεί Υιός του Υψίστου» (Λουκ. α' 31-32). Αλλά και μετά από λίγο καιρό ο Άγγελος σταλμένος από το Θεό θα πει στον Ιωσήφ: «Το παιδί που περιμένει προέρχεται από το Άγιο Πνεύμα. Θα γεννήσει γιο και θα του δώσεις το όνομα Ιησούς, γιατί αυτός θα σώσει το λαό του από τις αμαρτίες τους» (Ματθ. α' 20-21).

Έτσι ο Ιησούς, ως Σωτήρας, σήκωσε όλη τη δική μας ενοχή, καθώς και όλες τις αμαρτίες μας. Με το αίμα που χύθηκε κατά την περιτομή και αργότερα κατά τη Σταύρωση, μας απάλλαξε από τις αμαρτίες μας. Εδέχθηκε να θωρηθεί αμαρτωλός για να σωθούμε όλοι οι άνθρωποι δια μέσου των αιώνων, χωρίς να είμαστε υποχρεωμένοι, να εφαρμόσουμε τις διατάξεις του νόμου. Παράλληλα, μόνο Αυτός ως Θεός, αλλά και ως Κύριος κάθε αρχής και εξουσίας μπορεί να μας προσφέρει την πληρότητα της ζωής και τέλος να γίνει το αιώνιο πρότυπο μας που θα πρέπει να μιμηθούμε.

Αδελφοί μου, διπλή η σημερινή γιορτή. Θρησκευτική, με τη γιορτή της Περιτομής του Κυρίου και τη γιορτή του Μεγάλου Βασιλείου. Κοσμική, με την αρχή ενός καινούργιου χρόνου. Μπροστά μας προβάλλουν από τη μια ο Ιησούς Χριστός ο οποίος «είναι ο ίδιος χτες, σήμερα και για πάντα» (Εβρ. ιγ' 8) προσφέροντας μας την πληρότητα και τη σωτηρία και από την άλλη ο σύγχρονος τρόπος ζωής που αφήνει μια πρόσκαιρη αίσθηση χαράς, όπως και τα πυροτεχνήματα της χτεσινής νύκτας. Ας μην εξαπατηθούμε από καθετί το πρόσκαιρο. Ας αναζητήσουμε την πληρότητα της ζωής που προσφέρεται από τον Ιησού Χριστό. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ
Απόστολος: Εφεσ. δ' 7-13
Ευαγγέλιο: Ματθ. δ' 12-17
8 Ιανουαρίου 2017

« Ο λαός ο καθήμενος εν σκότει είδε φως μέγα» (Ματθ. δ', 16)

Η μέρα της βαπτίσεως του Χριστού ονομάστηκε από την Εκκλησία μας «ημέρα των Φώτων» για τρεις κυρίως λόγους: Πρώτον γιατί ανέτειλε ο ήλιος της δικαιοσύνης, ο Σωτήρ του κόσμου, ο οποίος με τη διδασκαλία του εφώτισε το γένος των ανθρώπων. Δεύτερον γιατί εμφανίστηκε το Άγιον Πνεύμα «εν είδει περιστεράς», και τρίτον γιατί την ημέρα εκείνη φωτίζονταν με το άγιο βάπτισμα οι κατηχούμενοι. Η υμνολογία μας τις ημέρες αυτές ευρύτατα κάμνει λόγο περί του Φωτός. Επιβάλλεται λοιπόν να ασχοληθούμε σήμερα με το Φως του Χριστού και να ζητήσουμε τον τρόπο αποκτήσεως του.

Το φως του κόσμου είναι ο Ιησούς Χριστός. «Εγώ ειμί το φως του κόσμου» (Ιωάν. η' 12) ο ίδιος διεκήρυξε. Με την ενανθρώπησή του έλαμψε στον κόσμο («φως εκ φωτός έλαμψε τω κόσμω Χριστός»). Εκείνος είναι το φως που καθαρίζει τη συνείδηση, θερμαίνει την καρδιά, φωτίζει τη διάνοια. Χωρίς Αυτόν δεν υπάρχει πνευματική ζωή, όπως χωρίς τον ήλιο δεν υπάρχει φυσική ζωή. Ο Ιησούς Χριστός «ερρύσατο ημάς εκ της εξουσίας του σκότους και μετέστησεν εις την βασιλείαν της αγάπης αυτού» (Κολ. Α' 13). Πριν απ' Αυτόν υπήρχε σκότος. Εκείνος έδειξε τον δρόμο της σωτηρίας και εφώτισε τον άνθρωπο. Ολόκληρη η ζωή του Χριστού ήταν πλημμυρισμένη στο θείο Φως. Η Γέννησή Του προμηνύεται με τον φωτεινό αστέρα. Στη βάπτισή Του σχίζονται οι ουρανοί και κατέρχεται στην κεφαλή Του το Άγιον Πνεύμα. Στο όρος της μεταμορφώσεως επισκιάζεται από το ουράνιο Φως. Στην ένδοξη Ανάσταση Του οι αστραπές της θεότητας καταισχύουν τον Άδη και καταυγάζουν γη και ουρανό.

Η εκκλησία μας πιστεύει, ότι όπου ο Χριστός εκεί και ο Θεός Πατήρ και το Άγιον Πνεύμα. Και τα τρία πρόσωπα της τρισηλίου θεότητας ονομάζει «Φως». «Φως ο πατήρ, φως ο Λόγος, Φως και το Άγιον Πνεύμα». Οδηγός της ζωής της Εκκλησίας είναι το Φως, το οποίο πέμπεται από τον Πατέρα και παραμένει στο Μυστικό Σώμα της Εκκλησίας. Ενοσρκωτής του θείου Φωτός είναι ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός που παρέχει στον καθένα μας το Φως της αγάπης και αληθείας Του.

Τα πάντα μέσα στην Εκκλησία μας μιλούν για το Φως και μας διδάσκουν αυτή την αλήθεια, την οποία και ο Απόστολος Παύλος τονίζει: «Ως τέκνα φωτός περιπατείτε» (Εφ. ε' 8). Η ζωή μας πρέπει να είναι καθαρή σαν το φως, θερμή σαν το φως και ακτινοβόλος σαν το φως. Αυτή την αλήθεια μας υπενθυμίζει το κερι που ανάβουμε μπροστά στις άγιες εικόνες. Ότι καλούμεθα να γίνουμε φως που θα καίγεται και θα λιώνει, για να θερμαίνει και φωτίζει εμάς και τους αδελφούς μας. Η ζωή μας μέσα στην Εκκλησία είναι λουσιμένη με το Φως. Φωτεινός λευκός χιτώνας στη Βάπτιση. Λευκά φωτεινά ενδύματα στο Γάμο. Λαμπρά χρυσά άμφια οι ιερείς. Κάθε γεγονός της Εκκλησίας στολίζεται με το λευκό και το φωτεινό· πολυέλαιοι, κανδήλια, λαμπάδες είναι βασικά στοιχεία της θείας Λατρείας που συνεχώς μας υπομνησκουν την ανάγκη εσωτερικής και εξωτερικής καθαρότητας και αγιοπνευματικού φωτισμού.

Τελευταία γίνεται πολύς λόγος για την κρίση που διέρχεται ο κόσμος. Γεγονός είναι ότι η κρίση δεν είναι ούτε οικονομική, ούτε κοινωνική, ούτε μορφωτική· είναι κρίση πνευματική και περιγράφεται με σαφήνεια από τον Κύριο στο Ευαγγέλιο του Ιωάννου. «Αυτή είναι η κρίση, ότι το φως ήλθε στον κόσμο και οι άνθρωποι αγάπησαν περισσότερο το σκοτάδι από το φως, διότι ήταν πονηρά τα έργα τους» (Ιω. Γ' 19). Γι' αυτό υποφέρει ο σημερινός άνθρωπος. Γιατί ζει στο σκοτάδι του μίσους και της αγνωσίας. «Ο μισών τον αδελφόν αυτού εν τη σκοτία εστί και εν τη σκοτία περιπατεί και ουκ οίδε πού υπάγει, ότι η σκοτία ετύφλωσε τους οφθαλμούς αυτού» (Α' Ιωάν. β' 10). Το μίσος τυφλώνει την ψυχή και της αφαιρεί κάθε δυνατότητα χαράς και ευτυχίας. Εκείνος που μισεί μοιάζει με τους τυφλούς που δεν ξέρουν πού πορεύονται. Η αγάπη είναι φως. Όποιος έχει την αγάπη «εν φωτί μένει» και «ου προσκόπτει ότι το φως του κόσμου τούτου βλέπει» (Ιω. Ια' 10). Όποιος ζει την αγάπη αποκτά τη γνώση, ανακαλύπτει την αλήθεια. Η αγάπη του φωτίζει τον νου και του παρέχει τη δυνατότητα αποτελεσματικής έρευνας των Μυστηρίων του Θεού. «Ο ποιών την αλήθειαν έρχεται προς το φως», λέγει ο άγιος Ευαγγελιστής Ιωάννης ιγ' 19). Εκείνος που αγαπά ειλικρινά ζει την αλήθεια και αποκτά το φως.

Για να αποκτήσουμε το θείο Φως έχουμε ανάγκη εσωτερικού καθαρισμού. Όπου υπάρχουν σκοτεινά έργα, το φως του Θεού αποστρέφει τις ακτίνες του. Δεν είναι δυνατόν να συνυπάρξει φως και σκότος, πίστη και απιστία, αγάπη και μίσος. Ο Χριστός, «το φως το αληθινόν», απαραίτητη προϋπόθεση για την απόκτηση του Φωτός θεωρεί την μετάνοια. Μ' αυτό το κήρυγμα άρχισε τη διδασκαλία Του: «Μετανοείτε, ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών». Χωρίς μετάνοια ο άνθρωπος μένει στο σκοτάδι των παθών. Τα δάκρυα καθαρίζουν την ψυχή και προετοιμάζουν τον δρόμο ελεύσεως του Αγίου Πνεύματος. Με την μετάνοια γινόμαστε φωτοφόροι. Μας επισκιάζει η θεία Χάρη και μας καταυγάζει το Άγιον Πνεύμα.

Οι άγιοι της Εκκλησίας μας, που έζησαν ζωή μετανοίας, εξέπεμπαν το άγιο Φως του Θεού και συνοδεύονταν από το άκτιστο φως της Αγίας Τριάδος. Ο φωτοστέφανος της δόξης των ιερών εικόνων τους εκφράζει αυτόν ακριβώς τον εσωτερικό φωτισμό. Οι άγιοι ζούσαν μέσα στο Φως.

Πηγή του φωτός είναι για μας σήμερα η Θεία Λειτουργία. Με την κοινωνία του Τιμίου Σώματος και του Ζωηρού Αίματος του Χριστού παίρνουμε το Φως. Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας δοξολογούμε τον δωροδότη Χριστό με αυτά τα λόγια: «Είδομεν το Φως το αληθινόν, ελάβομεν πνεύμα επουράνιον, εύρομεν πίστιν αληθή...». Φωτισμένοι ανακαινισμένοι και δυναμωμένοι με το Φως της Αναστάσεως ύστερα εισερχόμαστε στον καθημερινό στίβο της ζωής, για να μεταδώσουμε το φως και στους αδελφούς μας.

Αδελφέ,

Το να έχεις δίπλα σου το φως και συ να ζεις στο σκοτάδι του εγωισμού και του μίσους είναι ότι τραγικότερο στη ζωή. Βγες από τα σκοτεινά σπήλαια των παθών να απολαύσεις την ανατολή που έφερε στη γη η Γέννηση του Θεανθρώπου. «Η νυξ προέκοψεν, η δε ημέρα ήγγικεν. Αποθώμεθα ουν τα έργα του σκότους και ενδυσώμεθα τα όπλα του φωτός» (Ρωμ. ιγ' 12).

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Κολ. γ' 4-11

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιζ' 12-19

15 Ιανουαρίου 2017

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε αναφέρεται στη θεραπεία των δέκα λεπρών. Βρισκόταν προς το τέλος της επίγειας παρουσίας του ο Χριστός και πορευόταν προς τα Ιεροσόλυμα. Σε κάποιο χωριό, προφανώς έξω από αυτό, τον συνάντησαν οι δέκα λεπροί οι οποίοι με πίστη ζήτησαν να τους θεραπεύσει. Ο ίδιος τους απέστειλε προς τους ιερείς σύμφωνα με τις ιουδαϊκές διατάξεις, να δείξουν ότι καθαρίστηκαν. Στην πορεία τους το θαύμα έγινε. Επέστρεψε όμως μόνο ένας για να ευχαριστήσει τον Χριστό για την ευεργεσία του και αυτός ήταν αλλοεθνής – Σαμαρείτης.

Μπορούμε να αντλήσουμε πολλά μηνύματα από τη σημερινή ευαγγελική περικοπή θα αναφέρουμε όμως μερικά από αυτά.

- Πρώτα είναι η φανέρωση και αποκάλυψη στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού της Μεσιανικότητάς του δια μέσου των θαυμάτων που επιτελούσε. Οι προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης για τον Μεσσία μιλούσαν για κάποιον που θα μπορεί να επιτελεί θαυμαστά σημεία, μεταξύ αυτών και την θεραπεία της λέπρας. Η λέπρα ήταν τότε ανίατη ασθένεια και οι λεπροί θεωρούνταν ακάθαρτοι σωματικά, αλλά και λειτουργικά, γι' αυτό και τους απομόνωναν από την υπόλοιπη κοινωνία καθώς και από την κοινή λατρεία. Ο Χριστός με ένα του λόγο ως Θεός παντοδύναμος και ως εξουσίαν έχων θεραπεύει τους λεπρούς αποδεικνύοντας έτσι ότι οι προφητείες για τον ερχομό του Χριστού εκπληρώνονται στο πρόσωπό Του. Άλλωστε τα Ευαγγέλια γράφηκαν για να μας φανερώσουν την Θεότητα του Ιησού Χριστού και να μας οδηγήσουν στην πίστη προς αυτόν. Αυτό μας το αναφέρει και ρητά ο Ευαγγελιστής Ιωάννης στο τέλος του Ευαγγελίου του όταν γράφει «ταύτα δε γέγραπται ίνα πιστεύσητε ότι Ιησούς εστιν ο Χριστός ο υιός του Θεού και ίνα πιστεύοντες ζώην έχητε εν τω ονόματι αυτού».
- Ένα δεύτερο βασικό μήνυμα της σημερινής περικοπής είναι η πίστη. Οι δέκα λεπροί θα άκουσαν φαίνεται για τον Χριστό και τα θαύματα που επιτελούσε και ένιωσαν τόση πίστη μέσα τους ώστε όταν τον είδαν να περνά από τα μέρη τους, ζήτησαν τη θεραπεία τους. Φώναξαν με δυνατή φωνή και ζήτησαν το έλεός του. Ο Χριστός δεν τους θεράπευσε αμέσως, όπως έκανε συνήθως, αλλά τους απέστειλε πρώτα στους ιερείς και στην πορεία θεραπεύθηκαν. Ήθελε πρώτα να δοκιμάσει την πίστη τους αλλά και να την φανερώσει στη συνέχεια. Οι λεπροί παρόλο που είδαν ότι δεν καθαρίστηκαν αμέσως δεν δυσανασχέτησαν με την απάντηση που τους έδωσε ο Χριστός. Μπορούσαν να σκανδαλιστούν μέσα τους και να πουν εφόσον δεν καθαριστήκαμε γιατί να πάμε στους ιερείς; Παρόλα αυτά υπακούουν στην εντολή του Χριστού και πηγαίνουν. Το θαύμα συντελείται στην πορεία ως συνέπεια της πίστης και της υπακοής τους στο Χριστό. Αν δεν υπάκουαν, αν δεν είχαν πίστη στα λόγια του Χριστού, δεν θα θεραπεύονταν. Χρειάζεται λοιπόν ο άνθρωπος πρώτα να υπακούει στις εντολές του Χριστού πιστεύοντας ότι όσα μας δίδαξε να κάνουμε είναι προς το συμφέρον μας. Όταν ο άνθρωπος υπακούει στις εντολές του Χριστού και κατά συνέπεια της

Εκκλησίας τότε αξιώνεται των ευεργεσιών του Χριστού, όπως ακριβώς και οι σημερινοί λεπροί.

- Οι δέκα λεπροί είναι άξιοι προς μίμηση όσον αφορά την πίστη τους αλλά μόνο ένας διακρίνεται για άλλη μια αρετή του, που είναι η ευγνωμοσύνη προς τον Θεό. Και οι δέκα λεπροί καθαρίστηκαν από την λέπρα αλλά μόνο ένας θυμήθηκε τον ευεργέτη του. Είναι κακό φαινόμενο η αγνωμοσύνη. Ακόμα και τα ζώα ευγνωμονούν τον ευεργέτη τους. Λαμπρό παράδειγμα είναι το λιοντάρι που έσωσε ο άγιος Γεράσιμος ο Ιορδανίτης το οποίο στη συνέχεια μένει πιστό στον άγιο μέχρι το τέλος της ζωής του. Είναι άξιος προς μίμηση ο λεπρός που φάνηκε ευγνώμων προς τον Χριστό. Είναι ένα τρίτο μήνυμα που μας στέλνει η ευαγγελική περικοπή η αποφυγή της αγνωμοσύνης και η υπενθύμιση ότι δεν πρέπει να ξεχνάμε τις ευεργεσίες του Θεού.
- Ένα τέταρτο και τελευταίο μήνυμα της ευαγγελικής περικοπής που θα αναφέρουμε είναι ο σεβασμός προς τον θεσμό της Ιεροσύνης. Ο Χριστός παρόλο που ως Θεός έχει την απόλυτη εξουσία και δύναμη τον βλέπουμε να μην παραβλέπει τους ιερείς. Στέλνει τους λεπρούς να πάνε σε αυτούς, σεβόμενος τον θεσμό και τον ρόλο των ιερέων τον οποίο ο ίδιος ο Θεός όρισε στην Παλαιά Διαθήκη. Παρόλο που πολλές φορές επέπληξε τους ιερείς, εδώ δίνει έμπρακτο παράδειγμα σεβασμού του θεσμού της ιεροσύνης. Μετέπειτα, στην Καινή Διαθήκη και μέχρι τις μέρες μας η χάρις που έχει δοθεί στους ιερείς είναι ασυγκρίτως ανώτερη από τους ιερείς της τότε εποχής. Αν δεν υπάρχουν ιερείς πως θα λειτουργεί η Εκκλησία; Όλα τα μυστήρια, από το πρώτο μέχρι το τελευταίο, τελούνται από τους ιερείς. Χωρίς δε την συμμετοχή του ανθρώπου στα μυστήρια αυτός δεν μπορεί να σωθεί. Παρόλα αυτά υπάρχουν άνθρωποι δυστυχώς που φέρονται προσβλητικά προς την ιεροσύνη, την απαξιούν ή παρουσιάζονται ως ιεροκατήγοροι. Αν τον Χριστό στη σημερινή περικοπή τον βλέπουμε να αποδίδει σεβασμό προς τους ιερείς πόσο μάλλον οι άνθρωποι πρέπει να σέβονται αυτό τον ιερό θεσμό;

Πολλά λοιπόν τα μηνύματα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής από την οποία μπορεί ο καθένας σήμερα να ωφεληθεί.

Πρώτα είναι η στερέωση της πίστεως μας προς το πρόσωπο του Ιησού Χριστού ώστε πιστεύοντας σε αυτόν να έχουμε ζωή αιώνιο. Έπειτα η πίστη μας πρέπει να είναι ισχυρή σε συνδυασμό με την υπακοή στις εντολές του Θεού για να μπορέσουμε να δεχόμαστε τις ευεργεσίες Του. Η υπενθύμιση του καθήκοντος να ευχαριστούμε το Θεό καθημερινά για τις ευεργεσίες Του, είναι μια άλλη πτυχή που δεν πρέπει να μας διαφεύγει. Τέλος τον Χριστό τον είδαμε να σέβεται τους ιερείς το ίδιο θα πρέπει να πράττει και ο καθένας μας. Χωρίς ιεροσύνη δεν γίνονται μυστήρια και χωρίς συμμετοχή στα μυστήρια της Εκκλησίας μας δεν υπάρχει σωτηρία.

Ας αντλήσουμε λοιπόν όλα αυτά τα μηνύματα της ευαγγελικής περικοπής που ακούσαμε σήμερα και ας προσπαθήσουμε να τα εφαρμόσουμε στην προσωπική μας ζωή.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Α' Τιμ. δ' 9 - 15

Ευαγγέλιον: Λουκά ιθ' 1 - 10

22 Ιανουαρίου 2017

**«Ἦλθε γάρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι
τὸ ἀπολωλός» (Λουκ. ιθ' , 10)**

Βαθιά μέσα στη συνείδησή μας υπάρχει συνεχής και ενδιάθετος ο έλεγχος και η συναίσθηση ευθύνης και όπου υπάρχει, και ενοχής. Ιδιαίτερα στις ώρες που είμαστε μόνοι μας, μακριά από τη βοή της καθημερινότητας, και περισσότερο όταν πηγαίνουμε για να αναπαυτούμε. Τότε, αγαπητοί μου αδελφοί, γυρίζουν στο μυαλό μας, προηγούμενες μνήμες που μας ελέγχουν, και αισθανόμαστε ότι κάποια πράγματα δεν τα έχουμε κάνει σωστά. Παραλείψαμε ίσως ένα υποχρεωτικό και καθορισμένο καθήκον. Είπαμε ένα λόγο που ενόχλησε. Ίσως βλάψαμε κάποιον, άθελα ή και με τη θέλησή μας, άλλοτε και εκδικητικά. Ή και μια ενέργεια μας, τώρα που τη ζυγίζουμε στην ησυχία της μοναξιάς, μάς φαίνεται ότι ήταν λανθασμένη. Ακόμη θυμηθήκαμε, ότι κάποιες πράξεις μας, ήταν αμαρτωλές, αντίθετες προς τον θείο νόμο. Καταλήγουμε λοιπόν, ότι λίγο ή πολύ, δεν είμαστε εντάξει. Δεν θα ήθελα να επεκταθώ και να τονίσω τις πιθανές σοβαρές συνέπειες που επιφέρει αυτή η ψυχική ανωμαλία, οι ενοχές, η διαταραχή και στη σωματική μας υγεία. Έχει αποδειχθεί από ιατρούς μελετητές η σχέση της ψυχικής υγιεινής με την σωματική κατάσταση και τις επιπτώσεις στην υγεία μας. Αν λοιπόν δεν βρούμε κάποιο στήριγμα, απογοητευόμαστε, βιώνουμε την ψυχολογική ανωμαλία, νιώθουμε μετέωροι. Απεναντίας, ελπίζουμε για κάτι καλύτερο, όταν βρούμε το στήριγμα, κάποιον που θα μας βοηθήσει, που θα μας δώσει τη δύναμη, για να διορθώσουμε τα λάθη, τις παραλείψεις, τις αμαρτίες μας.

«Ἦλθε γάρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός»

Γιατί ο Υἱός του ανθρώπου, ο Ιησούς Χριστός, ήλθε στη γη, έγινε άνθρωπος, για να αναζητήσει και να σώσει τον χαμένο μέσα στα λάθη και τις αμαρτίες του, άνθρωπο. Εμάς δηλαδή.

Έτσι λοιπόν, με τη δύναμη Εκείνου, αγαπητοί μου, βρίσκουμε ένα στήριγμα. Το στήριγμα! Παίρνουμε κάποιες αποφάσεις, διορθωτικές. Επιζητούμε με κάθε τρόπο, όπως ο Ζακχαΐος της σημερινής περικοπής, να πλησιάσουμε τον Κύριο. Υπάρχει ενδόμυχη η επιθυμία. Μια εσωτερική προσευχητική απροσημάτιστη επικοινωνία. Και τότε Εκείνος ικανοποιεί την επιθυμία: «Ζακχαΐε, σπεύσας κατάβηθι, σήμερον γάρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μείναι». Ζακχαΐε, κατέβα, γιατί σήμερα, πρέπει να με φιλοξενήσεις στο σπίτι σου. Θα έλθει ο Κύριος και θα κατοικήσει στην ψυχή μας, όπως συνέβη με τον Ζακχαίο. Αμαρτωλός ο Ζακχαΐος και σαν αρχιτελώνης, θα έκαμε αρκετές αδικίες. Για την εποχή εκείνη μάλιστα, αρχιτελώνης, ήταν σχεδόν συνώνυμο της αδικίας. Φυσικά δεν ήταν εξαίρεση ο Ζακχαΐος. Τον επισκέφτηκε λοιπόν στο σπίτι του, ο Κύριος. Ενόχλησε τους Ιουδαίους η επιλογή Του, να φιλοξενηθεί στο σπίτι του αρχιτελώνη, ενός αμαρτωλού! Αλλά ο Κύριος ήρθε στον κόσμο για

να σώσει τον αμαρτωλό, «το άπολωλός». Γιατί φυσικά οι υγιείς δεν έχουν ανάγκη γιατρού. Έδειξε την πίστη του, ο αμαρτωλός, όπως τον χαρακτήρισαν οι υποκριτές οι δήθεν αναμάρτητοι συμπατριώτες του. Δηλωτική της σκέψης του, της συναίσθησης της αμαρτωλότητας του, ήταν η πράξη του, να ανεβεί πάνω στο δένδρο, για να δει τον Χριστό, ελπίζοντας στη σωτηρία του, από Εκείνον. Αντίστοιχο είναι και αυτό που σημειώνει και ο Απόστολος Παύλος, στη σημερινή περικοπή προς τον Τιμόθεο, που ακούσαμε σήμερα. « Ἠλπικαμεν ἐπὶ Θεῷ ζῶντι, ὅς ἐστι σωτὴρ, πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν». Γράφει λοιπόν στον Τιμόθεο, έχουμε στηριχτεί τις ελπίδες μας, στον ζώντα και υπάρχοντα Θεό, που είναι η ελπίδα της σωτηρίας όλων των ανθρώπων και ιδιαίτερα των πιστών. Υπάρχουν και άλλοι που δεν αποβλέπουν στον Χριστό και την βοήθειά Του. Αν λοιπόν, δεν επιλέγουμε ως οδηγό μας τον Κύριο και δεν ζητούμε την βοήθειά Του, τότε απογοητευμένοι και αδύναμοι, προσπαθούμε να τα ξεχάσουμε τα λάθη μας, αδιόρθωτα. Φυσικά αν δεν δώσουμε κάποια λύση, οι έλεγχοι και οι ενοχές της συνείδησης μας, θα επανέλθουν και θα μας βασανίζουν, όπως κάποια ενοχλητική μύγα που έρχεται και ξανάρχεται τονίζοντας την παρουσία της. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ο Ζακχαίος, που ήθελε να είναι και δίκαιος και καθαρός, δικαιώνοντας και την σημασία του ονόματός του. Απευθυνόμενος στον φιλοξενούμενό του, διακηρύττει: «Τά ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν». Άκουσε τα σχόλια των συμπολιτῶν του ο Ζακχαίος και δηλώνει αμέσως στον Κύριο, που βρίσκονταν στο σπίτι του. Τα μισά από τα υπάρχοντά μου, τα προσφέρω στους φτωχούς και αν τυχόν, εκμεταλλευόμενος τη θέση μου, χρησιμοποίησα συκοφαντικά μέσα με σκοπό να αδικήσω σε κάτι κάποιον, τον αποζημιώσω στο τετραπλάσιο. Έχει επίγνωση ο Ζακχαίος ότι στα πλαίσια του επαγγέλματός του, έχει υποπέσει σε σφάλματα, έχει αδικήσει. Δεν μένει όμως στη διαπίστωση, που σχεδόν δεν έχει καμιά σημασία. Αναγνωρίζει και το ομολογεί, εξομολογείται στον Κύριο, ταπεινώνοντας με τον τρόπο αυτό τον εαυτό του, το κύρος του, δημόσια! Και δεν αρκείται σ' αυτό. Προχωρεί άμεσα και εθελοντικά στην αποκατάσταση της αδικίας. Και μάλιστα με υπερβολικό πρόστιμο που επιβάλλει ο ίδιος στην εαυτό του, ως τιμωρία! Επιτυγχάνει την εσωτερική του ηρεμία. Αποκαθιστά τις σχέσεις του με τους αδικηθέντες. Αποκτά μονιμότητα και εξασφάλιση η δήλωση του Κυρίου: «ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μέναι». Ζακχαίε, στο σπίτι της ψυχής σου, πρέπει να μείνω. Να είσαι έτοιμος, να είσαι δίκαιος, να είσαι καθαρός! Αυτή, αγαπητοί μου αδελφοί, πρέπει να είναι η επιθυμία μας, αλλά ο αγώνας, και η σταθερή και συνεχής προσπάθεια μας. Να επιτύχουμε, με τον τρόπο που μας υποδεικνύει ο Ζακχαίος, την ανακούφιση της ψυχής μας. Αναγνώριση και εξομολόγηση των σφαλμάτων, επανόρθωση και διατήρηση της ψυχής έτοιμης, να δεχθεί ως μόνιμο κάτοικο τον Κύριο μας. Να επιζητήσουμε και εμείς την βοήθεια του Κυρίου μας, με την θερμή ζωντανά επικοινωνιακή προσευχή μας και την καθαρή συμμετοχή μας στη ζωή της μυστηριακής Εκκλησίας. Και ο Θεός θα είναι πάντοτε μαζί μας!

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Β' Κορ. στ' 16-18, ζ' 1

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιε' 21-28

29 Ιανουαρίου 2017

«Ω γυναί, μεγάλη σου η πίστις. Γενηθήτω σοι ως θέλεις» (Ματθ. ιε' 28)

Διπλή «έξοδο» με σημαντικά μηνύματα μας παρουσιάζει το σημερινό ευαγγέλιο. Έξοδο του Ιησού από τα όρια του Ισραήλ, αλλά και έξοδο μιας γυναίκας, της Χαναναίας, από τα όρια της Τύρου και της Σιδώνας ιδιαίτερα σημαντική. Σε μια εποχή που είχε εκδηλωθεί η εκθρόνιση των θρησκευτικών αρχόντων του Ισραήλ εναντίον του Ιησού και ιδιαίτερα της αποδοχής του ως Μεσσία και Λυτρωτή, ένας άλλος κόσμος, ο ειδωλολατρικός, τον αποδέχεται ως Μεσσία στο πρόσωπο της Χαναναίας. Με τον τρόπο αυτό επιβεβαιώνεται από τη μια ο Προφήτης Ησαΐας που έλεγε ότι «και τω ονόματι αυτού έθνη ελπιούσι» (Ματθ. ιβ' 21) και στ' όνομα του θα στηρίζουν τα έθνη την ελπίδα τους. Από την άλλη επιβεβαιώνεται έμμεσα η προειδοποίηση του ίδιου του Ιησού προς τους Ιουδαίους ότι: «αρθήσεται αφ' υμών η βασιλεία του Θεού και δοθήσεται έθνει ποιούντι τους καρπούς αυτής (Ματθ. κα 43). Ο Θεός θα σας αφαιρέσει το προνόμιο να είστε λαός της βασιλείας του, και θα το δώσει σ' ένα λαό που θα παράγει τους καρπούς της βασιλείας.

Στο πρόσωπο της Χαναναίας θα επαληθευθούν τα πιο πάνω και θα παράξει τους καρπούς της βασιλείας του Θεού. Μέσα από το «Κύριε, υιέ Δαυίδ» ομολογεί αυτό που αρνούνται να ομολογήσουν οι άρχοντες των Ιουδαίων, ότι δηλαδή ο Ιησούς είναι ο Μεσσίας και λυτρωτής του κόσμου. Ακόμα, μέσα από το τριπλό «Κύριε» που θα αναφωνήσει η Χαναναία δε θα εκφράσει μόνο τη δύναμη της πίστεώς της, αλλά με τον απόηχο της θα καλύψει και την τριπλή άρνηση του Πέτρου καθώς και την ακατανόητη ενόχληση σήμερα των Μαθητών του από τις συνεχείς παρακλήσεις της Χαναναίας. Ξένοι ακόμα οι ίδιοι προς την ουσία της διδασκαλίας του Ιησού, που είναι η αγάπη, αντιδρούν εκφράζοντας την ενόχληση τους. Αντί να γίνουν συμμετοχοί στον πόνο της Χαναναίας, αντίθετα παρακαλούν τον Ιησού λέγοντας: «Διώξε την γιατί μας ακολουθεί και φωνάζει». Μια στάση και συμπεριφορά όχι μόνο ακατανόητη, αλλά δυστυχώς και επαναλαμβανόμενη ως τις μέρες μας.

Κι όμως σήμερα, στην προσπάθειά μας να μην αποσπασθεί η προσοχή μας, είτε στη διάρκεια μιας θρησκευτικής ομιλίας, είτε στη διάρκεια ακόμα της λατρείας, αγνοούμε τον άνθρωπο που σπαράζει δίπλα μας κάτω από το βάρος των πολλών των προβλημάτων. Ενώ δείχνουμε ότι είμαστε θιασώτες της πίστεως και της λατρείας την ίδια στιγμή παραγνωρίζουμε τους λόγους του Ιησού που προτρέπει «Πηγαίνετε να μάθετε τι σημαίνει έλεος θέλω και όχι θυσία» (Ματθ. θ' 13).

Όμως, ίσως προβληθεί ο ισχυρισμός ότι σήμερα ο ίδιος ο Ιησούς τηρεί αρχικά όχι μόνο μια αρνητική στάση, αλλά στη συνέχεια φέρεται υποτιμητικά στην ίδια τη Χαναναία, αλλά και στο σύνολο του κόσμου που εκπροσωπεί, δηλαδή, τους ειδωλόλατρες. Τον είδαμε σήμερα να σιωπά στην πρώτη κραυγή της Χαναναίας, αλλά στη συνέχεια να απαντά αρνητικά στο αίτημα της λέγοντας της ότι «Έχω αποσταλεί μόνο για τους πλανημένους Ισραηλίτες». Στη δεύτερη σπαρακτική κραυγή της «Κύριε βοήθησέ με» και που συνοδεύτηκε με προσκύνηση της απαντά μειωτικά, υποτιμητικά. Της είπε «Δεν είναι σωστό να πάρει κανείς το ψωμί των παιδιών και να το πετάξει στα σκυλιά».

Οι ως τώρα απαντήσεις του Ιησού ηχούν παράξενα, αφού είναι ξένες προς τη διδασκαλία του. Όμως γιατί; Οι απαντήσεις του Ιησού, όπως θα φανεί στη συνέχεια, δεν είχαν σαν στόχο, ούτε την άρνηση προσφοράς βοήθειας, πολύ δε περισσότερο ούτε και την υποτίμηση της Χαναanaίας και κατ' επέκταση των εθνικών, των ειδωλολατρών. Οι απαντήσεις του Ιησού απέβλεπαν στο να καταστεί φανερό σε όλους το μέγεθος της πίστεως της Χαναanaίας στη δύναμη, την αγαθότητα και τη φιλανθρωπία του ίδιου ως Λυτρωτή και σωτήρα του κόσμου. Ακόμα οι απαντήσεις του Ιησού θα αποκάλυπταν και το μέγεθος της ταπεινοφροσύνης της. Είπε λοιπόν η Χαναanaία: «Ναι Κύριε, αλλά και τα σκυλιά τρώνε από τα ψίχουλα που πέφτουν από το τραπέζι, των κυριών τους». Η βαθιά πίστη και το μέγεθος της ταπεινοφροσύνης έφερε, όχι μόνο τη θεραπεία της κόρης της, αλλά απέσπασαν και το μεγαλύτερο έπαινο που ακούστηκε από τον Ιησού: «Ω γύναι μεγάλη σου η πίστις! Γενηθήτω σοι των θέλεις».

Μεγάλος ο θαυμασμός και δίκαιος ο έπαινος του Ιησού για την πίστη της Χαναanaίας και εκδηλώνεται μάλιστα κατά τον Ευαγγελιστή Ματθαίο για δεύτερη φορά. Την πρώτη φορά εκφράστηκε για την πίστη, ενός ρωμαίου εκατόνταρχου λέγοντάς του ότι: «ουδέ εν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὗρον» (Ματθ. η' 10) «Σας βεβαιώνω πως τόσο πίστη ούτε ανάμεσα στους Ἰσραηλίτες δε βρήκα». Όμως, πέρα από το θαυμασμό και το δίκαιο έπαινο ο Ιησούς θεραπεύει «από της ώρας εκείνης», ίδια ώρα, τόσο το δούλο του εκατόνταρχου όσο και την κόρη της Χαναanaίας.

Χαναanaία και εκατόνταρχος γίνονται πρωτεργάτες της αποδοχής του Ιησού ως Λυτρωτή και Σωτήρα όλων των ανθρώπων και όλων των εθνών. Κριτήριο της ισότιμης αντιμετώπισης των ανθρώπων από το Θεό είναι η πίστη, που με τη δύναμη της τους ενώνει όχι μόνο μαζί του, αλλά και με τους ανθρώπους. Αυτή η πίστη, σαν άλλος καθρέφτης, αποτυπώνεται μέσα από τη δύναμη και συνεχή κραυγή, καθώς την ένταση της προσευχής και τη δύναμη των συναισθημάτων, αφήνοντας όμως τη δυνατότητα στο Θεό να δράσει όποτε και όπως θέλει.

Η περίπτωση της Χαναanaίας μας διδάσκει ότι δεν πρέπει να αποθαρρυνόμαστε όταν ο Θεός «σιωπά» και δε μας δίνει άμεσα απάντηση, οι δε θλίψεις και δοκιμασίες μας κυκλώνουν απειλητικά. Ας θυμηθούμε την προτροπή του Ιησού «θαρσείτε» καθώς και τη διαβεβαίωση «Ζητάτε και θα σας δοθεί, ψάχνετε και θα βρείτε, κτυπάτε την πόρτα και θα σας ανοιχτεί. Γιατί όποιος ζητάει λαμβάνει και όποιος ψάχνει βρίσκει κι όποιος χτυπά του ανοίγεται» (Ματθ. ζ' 7).

Αδελφοί μου, η Χαναanaία ζήτησε και πήρε, έψαξε και βρήκε. Χτύπησε την πόρτα του ελέους του Θεού και της ανοικτήκε. Με τη δύναμη της πίστεως της εξασφάλισε τόσο τη θεραπεία της κόρης της, όσο και το δίκαιο έπαινο από τον Ιησού. Αν, λοιπόν, και η δική μας πίστη είναι τόσο βαθιά και σταθερή, τότε να είμαστε βέβαιοι ότι θα ισχύει και για μας η διαβεβαίωση του Ιησού ότι: «Πάντα όσα ζητήσετε στην προσευχή με πίστη, θα τα λάβετε» (Ματθ. κα' 22). Ας τον παρακαλέσουμε, λοιπόν, όπως και οι Απόστολοι: Κύριε «πρόσθεσ ημίν πίστιν». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΣΤ' ΛΟΥΚΑ (ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ)

Απόστολος: Β' Τιμ. γ' 10-15

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιη' 10-14

5 Φεβρουαρίου 2017

**«Κατέβη ούτος δεδικαιωμένος εις τον οίκον αυτού ή γαρ εκείνος»
(Λουκ. ιη' 14).**

Ένας από τους σοβαρότερους κινδύνους που μπορεί να αντιμετωπίσει ο άνθρωπος, είναι η αίσθηση της αυτάρκειας, είτε της υλικής, είτε ιδιαίτερα της πνευματικής. Η αίσθηση της αυτάρκειας αποσυνδέει τον άνθρωπο από την πραγματικότητα, τον καθιστά εγωιστή και τον αποξενώνει από το Θεό και το συνάνθρωπο. Ο αυτάρκης άνθρωπος νομίζει ότι τα έχει όλα και άρα δεν έχει την ανάγκη ούτε του Θεού, ούτε των ανθρώπων. Ο αυτάρκης πιστεύει ότι είναι τέλειος και ενάρετος και όλοι οι άλλοι είναι ατελείς και αμαρτωλοί. Άρα και άξιοι υποτίμησης και περιφρόνησης. Σε ότι αφορά δε τη σχέση του με το Θεό, λόγω των «αρετών» του, νομίζει ότι δεν οφείλει τίποτε στο Θεό. Αντίθετα, πιστεύει ότι μάλλον ο Θεός του οφείλει και όχι ο ίδιος στο Θεό.

Αυτή η νοοτροπία είναι αρρωστημένη και ιδιαίτερα επικίνδυνη, γιατί δεν του επιτρέπει να αναγνωρίσει τις ατέλειες του και να τις διορθώσει και άρα στερείται και της δυνατότητας της σωτηρίας.

Με τη σημερινή έναρξη τον Τριωδίου η Εκκλησία μας παρουσιάζει τον Ιησού να διηγείται την Παραβολή του Τελώνου και του Φαρισαίου, σαν μια απάντηση «προς τους πεποισθότας εφ' εαυτοίς», προς μερικούς που ήταν σίγουροι για την ευσέβειά τους και περιφρονούσαν τους άλλους.

Δυο άνθρωποι, ο Φαρισαίος και ο Τελώνης, μπαίνουν στο ναό του Θεού για προσευχηθούν, για να ζητήσουν την ευλογία του και να πάρουν το έλεος του. Κοινή η προσπάθεια, το αποτέλεσμα όμως είναι διαφορετικό. Όπως ακούσαμε και στο σημερινό ευαγγέλιο: «Κατέβη ούτος δεδικαιωμένος εις τον οίκον αυτού ή γαρ εκείνος». Αυτός έφυγε για το σπίτι του αθωωμένος και συμπιλωμένος με το Θεό, ενώ ο άλλος όχι. Δικαιώθηκε ο Τελώνης και καταδικάστηκε ο Φαρισαίος, γιατί όπως ακούσαμε: «Όποιος υψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί και όποιος τον ταπεινώνει θα υψωθεί».

Η ευσέβεια, όπως εκφράζεται μέσα από την αρετή, δεν είναι ούτε τυπική πράξη, αλλά ούτε και γνώση θεωρητική. Η ευσέβεια εκφράζεται μέσα από την συνειδητή ταπεινοφροσύνη, έχοντας σαν βασικά στηρίγματα την προσευχή, τη νηστεία, την ελεημοσύνη και επιπρόσθετα τη συγχώρηση και την αγάπη. Επίσης ταπεινοφροσύνη που δεν οδηγεί στην αυτογνωσία, με την αναγνώριση κάθε ατέλειας και αμαρτίας δεν είναι ταπεινοφροσύνη. Αν ένας Απόστολος, όπως ο Παύλος που έφτασε μέχρι «τρίτου ουρανού» ομολογεί ότι: «Χριστός Ιησούς ήλθεν εις τον κόσμον αμαρτωλούς σώσαι, ων πρώτος ειμί εγώ» (Α' Τιμ. α' 15) «Ο Ιησούς Χριστός ήρθε στον κόσμο για να σώσει αμαρτωλούς· και πρώτος ανάμεσα τους είμαι εγώ», τότε τι μπορούμε να πούμε εμείς;

Η ευσέβεια, με τα πιο πάνω χαρακτηριστικά δεν εκφράστηκε σήμερα από το Φαρισαίο, γιατί σήριξε τη δικαίωση στον εαυτό του και στη φαινομενική ανωτερότητά του έναντι των άλλων ανθρώπων και ιδιαίτερα του Τελώνη. Η «αυτοδικαίωση» του Φαρισαίου εκφράστηκε πρώτα με την επιδεικτική στάση του

«σταθείς προς ευτόν» και ύστερα με το περιεχόμενο της προσευχής του. Αντί να ευχαριστήσει το Θεό γιατί του χάρισε τη ζωή, την υγεία, τα διάφορα αγαθά, ιδιαίτερα γιατί μέσα από αυτά και πολλά άλλα εκφράζει τη συγκατάβαση και την αγάπη του, αντίθετα τον ευχαριστεί γιατί «δεν είναι σαν τους άλλους ανθρώπους». Αυτός είναι και ηθικά και ποιοτικά ανώτερος από τους άλλους ανθρώπους. Αυτός δεν είναι σαν τους άλλους ανθρώπους «άρπαγας, άδικος, μοικός ή και σαν αυτόν εδώ τον τελώνη».

Ο Φαρισαίος σαν να έλεγε στο Θεό: «Όλοι είναι αμαρτωλοί εκτός από μένα». Και όχι μόνο. Εγώ διαφέρω από όλους τους άλλους επιπρόσθετα για τις αρετές μου. «Εγώ νηστεύω δυο φορές την εβδομάδα και δίνω στο ναό το δέκατο απ' όλα τα εισοδήματά μου». Με τον τρόπο αυτό τολμά να προβάλλει την αξίωση στο Θεό ότι δικαιωματικά θα πρέπει να τον βραβεύσει και όλους τους άλλους να τους τιμωρήσει.

Ο Φαρισαίος ξεχνά μια βασική αλήθεια ότι, κατά τον Απόστολο Παύλο: «Όλοι αμάρτησαν και βρίσκονται μακριά από τη δόξα του Θεού» (Ρωμ, γ' 23). Μια βασική αλήθεια που δεν πρέπει να ξεχνούμε ούτε εμείς. Επίσης, δεν πρέπει να ξεχνούμε, όπως ξέχασε ο Φαρισαίος ότι, η αξιολόγηση για την ανωτερότητα ή κατωτερότητα των άλλων ανθρώπων δεν είναι έργο δικό μας, αλλά του Θεού. Ρωτά ο Απόστολος Παύλος «Ποιος είσαι συ που θα κρίνεις έναν ξένο υπηρέτη; Μόνο ο Κύριος του μπορεί να κρίνει αν στέκεται ή όχι στην πίστη του, γιατί ο Θεός έχει τη δύναμη να τον στηρίξει» (Ρωμ. ιδ' 4).

Και ο Θεός, που ξέρει «τι κρύβει ο νους και η καρδιά του ανθρώπου» (Αποκ. Β' 23), είδε και έκρινε σήμερα τόσο το Φαρισαίο, όσο και τον Τελώνη. Έτσι δικαίωσε τον Τελώνη, γιατί άκουσε τους στεναγμούς της καρδιάς του. Δικαίωσε τον Τελώνη τόσο για τη στάση και συμπεριφορά μέσα στο ναό, όσο και για το περιεχόμενο της προσευχής του. Όπως ακούσαμε σήμερα, σε αντίθεση με την εγωιστική στάση και προσευχή του Φαρισαίου: «Ο Τελώνης... Στεκόταν πολύ πίσω και δεν τολμούσε ούτε τα μάτια του να σηκώσει στον ουρανό. Αλλά χτυπούσε το στήθος του κι έλεγε: «Θεέ μου, σπλαχνίσου με τον αμαρτωλό».

Ο σεβασμός τόσο στο χώρο, όσο και ιδιαίτερα στο πρόσωπο στο οποίο απευθυνόταν, αφού δε θεωρούσε τον εαυτό του άξιο ούτε τα μάτια να σηκώσει στον ουρανό, έφερε το ποθητό αποτέλεσμα. Ο Τελώνης έφυγε για το σπίτι του δικαιωμένος από το Θεό.

Αδελφοί μου, συγκλονιστικά τα όσα μας διηγήθηκε σήμερα ο Ιησούς. Συγκλονιστικότερο όμως το αποτέλεσμα «κατέβη ούτος δεδικαιωμένος ή γαρ εκείνος». Με τον τρόπο αυτό επιβεβαιώθηκε ότι δικαίωση και σωτηρία δεν κερδίζονται με τίτλους ψεύτικους και φαρισαϊκούς. Η δικαίωση κερδίζεται μέσα από ειλικρινείς προθέσεις και πράξεις καθώς και πραγματική μεάνοια. Η δικαίωση, σαν δώρο του Θεού, προσφέρεται σαν έκφραση αποδοχής της δικής μας μεάνοιας και ταπεινοφροσύνης. Αυτή τη δικαίωση ας αναζητήσουμε κι εμείς μέσα από τη δική μας ειλικρίνεια και σπαρακτική κραυγή «Ο Θεός ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ». Θεέ μου, σπλαχνίσου με τον αμαρτωλό». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΛΟΥΚΑ (ΑΣΩΤΟΥ)

Απόστολος: Α' Κορ. στ' 12-20

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιε' 11-32

12 Φεβρουαρίου 2017

**«Απεδήμησεν εις χώραν μακράν και εκεί διεσκόρπισε την ουσίαν αυτού
ζων ασώτως» (Λουκ. ιε', 13)**

Αποστομωτική απάντηση στους πονηρούς λογισμούς των γραμματέων και Φαρισαίων για τη συναναστροφή του με τους τελώνες και τους αμαρτωλούς έδωσε ο Χριστός με την παραβολή του ασώτου. Όπως μας πληροφορεί ο ευαγγελιστής Λουκάς, όταν εκείνοι έβλεπαν τον Διδάσκαλο να δέχεται τους αμαρτωλούς, εγόγγυζαν λέγοντες, «Ούτος αμαρτωλούς προσδέχεται και συνεσθίει αυτοίς» (Λουκ. ιε' 2). Έτσι ο Ιησούς παρέδωσε την υψίστης σημασίας παραβολή και περιέγραψε την κατάσταση της αμαρτίας τον κανόνα της μετάνοιας και της ευσπλαχνίας του Θεού το μέγεθος. Δεν παρέλειψε δε στο πρόσωπο του πρεσβυτέρου υιού να στηλιτεύσει και τη δική τους σκληροκαρδία και υποκρισία.

Ο νεώτερος υιός ζήτησε ανεξαρτησία από την κηδεμονία του πατέρα του. Πήρε το μερίδιο του και ανεχώρησε. Έφυγε με πολλά όνειρα για μια ζωή ευτυχισμένη κι ελεύθερη από τα απαγορευτικά του νόμου. Αποκομμένος από τον πατέρα, άρχισε πολύ γρήγορα να δρέπει τους καρπούς της αποστασίας του. «Εκεί διεσκόρπισε την ουσίαν αυτού ζων ασώτως». Κατέφθειρε το πρόσωπο του. Παραμόρφωσε την ψυχή του. Εγκαθίδρυσε στην καρδιά του την αμαρτία. Στα καταγώγια διέφθειρε την ψυχή και το σώμα του. Αφού δαπάνησε όλο τον ψυχικό και σωματικό πλούτο στην αμαρτία, άρχισε να υποφέρει. Όπου έλλειψη αρετής, εκεί πείνα και δίψα και στέρσηση. Κατέφαγε την ίδια του τη ζωή και διεσκόρπισε τα χαρίσματά της.

Όταν ο άνθρωπος αποσπαστεί από το Θεό, τότε στη ψυχή εμφανίζεται η εικόνα της αμαρτίας. Απομονώνεται από την κοινωνία του Θεού και καθίσταται ο ίδιος κέντρο του εαυτού του· «τη ίδια φύσει ζη» όπως εύστοχα τονίζει ο άγιος Μακάριος. Η αμαρτία εισοδύει βαθμιαία στην προσωπικότητα, αυξάνει μέσα της και δικτυώνεται σε όλα τα μέρη της. Παραδιδόμενη η ψυχή στην αμαρτία δέχεται όλες τις ιδιότητες της και γίνεται αδελφή των δαιμόνων. Πρώτο σύμπτωμα που αγγέλλει την παρουσία της αμαρτίας στην ψυχή είναι η τύφλωση. Ο νους σκοτιζεται. Γίνεται ναός του διαβόλου. Ο άλλοτε κυβερνήτης της προσωπικότητας τώρα γίνεται δούλος της αμαρτίας και μέσα του φωλιάζει το φίδι της αμαρτίας που δηλητηριάζει τη σκέψη. Ο άλλοτε ελεύθερος γίνεται δούλος της κακίας. Δεμένος με τις αλυσίδες της αμαρτίας δεν μπορεί να αντιδράσει στη μαρτυρική τυραννία.

Όχι μόνο ο νους και η ψυχή, αλλά κι αυτή ακόμα η βούληση που έχει ταχθεί να ανάγει στο Θεό τον ψυχικό κόσμο του ανθρώπου, παρέχοντας τη δυνατότητα της ελευθέρως εκλογής, με την αμαρτία υποδουλώνεται, γίνεται αγωγός του κακού και φθείρεται. Έτσι η ψυχή από την τύφλωση φτάνει στη λέπρωση και στη συνέχεια στο θάνατο.

Την πορεία της αμαρτίας παρατηρούμε πολλές φορές στη δική μας ζωή. Η απομάκρυνση από το θέλημα του Θεού μας δίνει την ψεύτικη αίσθηση της ελευθερίας. Νομίζουμε ότι απαλλαγήκαμε από τους φόβους της συνειδήσεως και από τα ταμπού της θρησκείας. Έτσι πέφτουμε με δίψα στην απόλαυση των ηδονών. Διακηρύττουμε, ότι βρήκαμε το πραγματικό νόημα της ζωής και προσπαθούμε να μιήσουμε κι άλλους στη ζωή χωρίς ηθικές αρχές. Με έκπληξη παρατηρούμε την αλλοίωση της προσωπικότητας και την παραμόρφωση του προσώπου μας. Στην περίοδο της αποστασίας γινόμαστε άλλοι άνθρωποι. Νιώθουμε μια άλλη δύναμη μέσα μας που μας σπρώχνει συνεχώς στο κακό. Δεν μας συγκινούν τα πνευματικά. Ας υπάρχει πίσω μας μια ευσεβής μητέρα που

προσεύχεται για την επιστροφή του παιδιού της. Ο πόθος της ηδονής είναι τόσο ισχυρός, που αποδυναμώνει όλα τα ευγενή αισθήματα της ψυχής. Ας μας συμβουλευθούν οι φίλοι μας, ότι πρέπει να αλλάξουμε ζωή. Η τύφλωση είναι τόσο μεγάλη που δεν μας αφήνει να δούμε το φως.

Τα αποτελέσματα της αποστασίας μας είναι πικρά σαν τα κεράτια των κοίρων από τα οποία επιθυμούσε να χορτάσει την πείνα του ο άσωτος. Συμφορές η μια μετά την άλλη, ψυχικές περιπέτειες και δοκιμασίες έρχονται να μας εξουθενώσουν. Ψυχοσωματική αδυναμία από την ένταση, ψυχονευρωτικές διαταραχές από την ασωτία, αισθήματα ανασφάλειας και μοναξιάς από την έλλειψη αγάπης, κατάθλιψη και απόγνωση από συνεχείς απογοητεύσεις, βίαιοι θάνατοι, είναι οι καρποί της «ελευθερίας» μας.

Ο άσωτος δεν είχε εγκαταλειφθεί εντελώς από την χάρη του Θεού, γιατί είχε ένα πατέρα προσευχόμενο και αναμένοντα την επιστροφή του. Αν και η καρδιά του ήταν βυθισμένη στη λάσπη των παθών, βίασε τον εαυτό του. Σύναξε τον σκορπισμένο από τις σαρκικές ηδονές του, συλλογίστηκε τη δόξα και μακαριότητα των δούλων του πατρικού του, στοχάστηκε τα φθοροποιά αποτελέσματα των αμαρτιών του, απεφάσισε την αποχή από την αμαρτία και την επιστροφή και ετοίμασε τα λόγια της εξομολογήσεως του. Την απόφαση χωρίς χρονοτριβή έκαμε πράξη και ταπεινωμένος ήρθε προς τον πατέρα του.

Με την επιστροφή έχουμε αποκατάσταση στην προηγούμενη δόξα του. Ο φιλεύσπλαχνος πατέρας τον έντυσε με «την πρώτη στολή», δηλ. με της υιοθεσίας το ένδυμα. Του έδωσε «το δακτύλιον», δηλ. τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος με τα οποία η ψυχή νυμφεύεται τον Χριστό και «υποδήματα», δηλ. τη δύναμη να τρέχει πρόθυμα το δρόμο της αρετής και να πατεί επί των νοητών «όψεων και σκορπιών». Παρέθεσε πλούσια τράπεζα με «τον μόσχον τον σιτευτόν», δηλ. το Σώμα και Αίμα του Χριστού και κάλεσε τους αγγέλους να χαρούν μαζί του για την επιστροφή του παιδιού του.

Η άρνηση του εαυτού μας και του κόσμου αποτελεί την αρχή της αποκαταστάσεως. Η νίκη έρχεται σαν απόρροια της αυτογνωσίας και ταπεινώσεως, οι οποίες ισχυροποιούν τη δύναμη της μετάνοιας. Φυσικά η μετάβαση από την αμαρτία στην τήρηση του θείου θελήματος είναι επίπονος και οδυνηρή. Στην περίπτωση αυτή «βιάζεσθαι χρη εαυτόν και μη θελούσης της καρδίας» (Αγιος Μακάριος). Να πιέζουμε τον εαυτό μας έστω κι αν ακόμα η καρδιά μας αντιδρά. Να καθαρίσουμε το νου με την προσευχή και να σηκωθούμε αμέσως χωρίς αναβολή.

Η μετάνοιά μας για να είναι θεραπευτική θα πρέπει να μας οδηγήσει στην ένωση με τον Ιησού Χριστό. Η αυτοσωτηρία είναι αδύνατη. Βρίσκεται σε μεγάλη πλάνη εκείνος που νομίζει ότι μπορεί μόνο με τις δικές του δυνάμεις να σωθεί. Τον σωτήριο δρόμο της επιστροφής βαδίζουν μόνο εκείνοι που τρέφονται με τη χάρη και δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Κατάληξη του δρόμου της επιστροφής πρέπει πάντα να είναι η ευχαριστιακή κοινωνία και η προσωπική μετάληψη του Χριστού. Εκείνος εξαγιάζει το πρόσωπο, καθαρίζει την καρδιά, μεταμορφώνει τον νου και ανακαινίζει τον όλο άνθρωπο.

Σε όλους εκείνους που από τη νεανική τους ηλικία έζησαν ασώτως και περνούν τη ζωή τους με μέθει και ασέλγειες κι έχουν πέσει στο βυθό της αμαρτίας ώστε να φτάσουν σε απόγνωση, ότι δεν μπορούν πια να αποβάλλουν τις κακές συνήθειες, προσφέρεται η σημερινή παραβολή για να τους διδάξει, ότι δεν υπάρχει καμιά αμαρτία που να νικά το μέγεθος της αγάπης του Θεού και ότι ο Θεός μας συγχωρεί όταν εμείς γνήσια μετανοούμε και επιστρέφουμε σ' Αυτόν.

Γιώργος Σαββίδης

Κυριακή Απόκρεω

Απόστολος: Α΄ Κορ. η΄ 8 - θ΄ 2

Ευαγγέλιον: Ματθ . κε΄ 31 – 46

19 Φεβρουαρίου 2017

«Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου»

Έντονα χαρακτηριστική και ανθρώπινα περιγραφική η εικόνα της δευτέρας παρουσίας, αγαπητοί μου αδελφοί. Μεγαλειώδης ποικιλόχρωμη συγκέντρωση απειραρίθμων ανθρώπων, κάθε εποχής και τάξης, κάθε φυλής, φύλου και ηλικίας, ενώπιον του ανωτάτου Κριτή, με ένθρονους δίπλα Του, αγγέλους και αγίους. Οι υπόδοκοι ανήσυχτοι ενώπιον του ανωτάτου Κριτή, δεξιά και αριστερά Του. Τους διαχωρίζει σε δυο κατηγορίες. Οι δίκαιοι και οι άδικοι. Στρεφόμενος σ' αυτούς στα δεξιά Του, τους δίκαιους, θα Τον ακούσουν έκπληκτοι και έντονα προβληματισμένοι να λέγει: «Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου». Ελάτε εσεῖς που εἶστε ευλογημένοι ἀπὸ τον Πατέρα μου, κληρονομήσατε τὴν βασιλεία, που εἶναι ἑτοιμη για σας, ἀπὸ τὴ δημιουργία του κόσμου. Και θα συνεχίσει να αναφέρει ἔργα, που ὅπως τα περιέγραψε, αρνούνται ὅτι τα ἔκαναν ποτέ προς χάριν του υπέρτατου Κριτή. Εξ ἴσου ἐκπληκτοί, διαμαρτυρόμενοι και διαρρηγνύοντες τα ἱμάτιά τους, οἱ συγκεντρωμένοι, στα αριστερά, οἱ ἄδικοι, θα ακούσουν να τους λέγει αυστηρά: «πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ». Εσεῖς ἐξ αἰτίας των ἔργων σας, πηγαίνετε στο αἰώνιο πυρ της κολάσεως, που ἔχει ετοιμασθεῖ για τον διάβολο και τους αγγέλους του. Και θα συνεχίσει με τὴν ἀπαρίθμηση των ἰδίων ἔργων, που παρέλειψαν ὁμως, ὅπως ρητὰ κατηγοροῦνται. Εἶναι τα ἴδια που εἶχε ἀποδώσει ὅτι εἶχαν πράξει, οἱ ἐκ δεξιών Του, ἀλλὰ που και αυτοὶ δεν θυμούνται, ποτέ να ἔκαναν κάτι, προς χάριν του ανώτατου Κριτή.

Δραματική αὐτὴ ἡ σκηνή. Αναστατωμένες και οἱ δυο πλευρές, για διαφορετικούς λόγους, ὁμως. Προκαλεῖ ἀνησυχία και τρόμο ἡ ἀπόφαση του Κριτή. Ανασύρει στη συνείδησή μας, αγαπητοί μου αδελφοί, ἀπαισιόδοξες ἐνοχές. Ὡστόσο σύντομα θα διαπιστώσουμε, ὅτι ἴσως δεν εἶναι τόσο τραγικά τα πράγματα. Γιατί, ποια εἶναι τα κριτήρια με τα οποία διακρίνονται οἱ ἄνθρωποι, ὡς δίκαιοι ἢ ἄδικοι; Σε ποια ἔργα ἀποδίδεται τὸ κύριο βᾶρος για τὴν ταξινόμηση των δύο κατηγοριῶν;

«Ἐπέινασα», «ἐδίψησα», «ξένος ἤμην καὶ οὐ συνηγάγετέ με», «γυμνός», «ἡσθένησα», «ἐν φυλακῇ». Δηλαδή: Ἀντιμετώπιση πείνας, δίψας, φιλοξενίας, ἔνδυσης, ἐπίσκεψης σε φυλακή. Ἀπλές φυσικές, κατανοητές ἀνθρώπινες ἀνάγκες. Και ὅλα αὐτά, δεν ἀπασχολοῦν τον ἀνευδεῆ Θεό, ἀλλὰ αυτοὺς, τους πλησίον μας, που εἶχαν ἀνάγκη. Τους ἀπλοῦς, χωρὶς ἰδιαίτερη ἀξία ἀνθρώπους. Έντονος και βασικός χρωματισμός, ὅλων αὐτῶν των πράξεων, τὸ κύριο συστατικό, διακριτικό, εἶναι ἡ ἀγάπη. Ουσιαστικά τὸ πρακτικὸ ἐνδιαφέρον για τον πλησίον μας. Και ἡ ἀποτίμηση της πράξης μας προς αὐτόν, τον πλησίον, μεταφέρεται και καταγράφεται, ὡς προσωπική μας πίστωση, κατ' εὐθείαν στο θεῖο λογιστήριο. «Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε». Κάθε πράξη που προσφέρατε σε κάποιον ἀπὸ αυτοὺς, που λογαριάζονται ὡς τιποτένιοι, εἶναι σαν να το προσφέρατε σε Ἐμένα. Συνεπῶς ἀν ἀξιολογούσαμε και ἀποδίδαμε ἓνα κοινὸ χαρακτηριστικὸ και περιεχόμενο, σ' αὐτὴ τὴν ἀποτιμώμενη ἀπὸ τον Κριτὴ Θεό,

συμπεριφορά μας προς τον πλησίον, θα λέγαμε ότι είναι η κάθε πράξη αγάπης και η καθαρά αγαπητική συμπεριφορά προς τον συνάνθρωπό μας.

Λογικά θα διερωτηθείτε, αγαπητοί μου αδελφοί: Και εκείνες όλες οι άλλες, πολλές και ποικιλώνυμες αμαρτίες, μένουν ατιμώρητες; Δεν λαμβάνονται υπόψη; Οι εντολές του Θεού, που είναι;

Ήδη, αγαπητοί μου, η πρώτη εντολή στην οποία απέδωσε και ο Κύριος ιδιαίτερη σημασία, αναφέρει «ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου». Πρώτη λοιπόν και κυρία εντολή αυτή. Επειδή και όταν αγαπούμε τον Θεό, αγαπούμε τον πλησίον, «καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν», που υπολογίζεται σαν αδελφός μας, ενώπιον του Κυρίου. Συμπλήρωση της πρώτης εντολής. Και η αγάπη μας εκδηλώνεται ἀφ' ενός μὲν ὡς θετική ἐνέργεια με ἔργα αγάπης και ἀφ' ἑτέρου, ἀρνητικά με ἀποφυγή πράξεων, που θα ἐνοχλοῦσαν ἢ και θα ἐβλαπταν τον πλησίον μας, «δι' ὃν Χριστὸς ἀπέθανεν», για τον οποίο ἔδωσε την ζωή του ο Χριστός. Και πέραν αὐτῶν. Αγαπούμε τον Θεό; Είναι δυνατόν να Τον αγαπούμε και να μην ἀκολουθοῦμε τις ἐντολές Του, στην καθημερινή μας ζωή; Σκεφτείτε για παράδειγμα, κάτι χειροπιαστό. Αν δεν ἀκολουθοῦμε τις οδηγίες των γονέων μας, που αγαπούμε και μας αγαποῦν, δεν διαταράσσονται οι μεταξύ μας σχέσεις; Ἐπομένως ὅταν αμαρτάνουμε, διαταράσσονται οι σχέσεις μας με το θεῖο. Ἀμφισβητεῖται ἡ αγάπη μας και ἡ ἀφοσίωση σε Κεῖνον που ἐγένε ἀνθρώπος και θυσιάστηκε ἀπὸ αγάπη για μας. Λοιπόν, ἡ αγάπη, αγαπητοί μου, είναι το κλειδί της βασιλείας του Θεοῦ. Και συνέπεια είναι ἡ τήρηση των ἐντολῶν Του, ὅλων των ἐντολῶν. Ἀγάπη προς τον Θεόν και τήρηση των ἐντολῶν, ἀποτελεῖ μια συνάρτηση, είναι ἓνα ὅλο. Αγαπώντας πρακτικά τον πλησίον μας, ἐξασφαλίζουμε το αἰώνιο μέλλον μας. Και μια ἐλπιδοφόρα διευκρίνιση, αγαπητοί μου. Ἀκούσαμε για τις δυο ομάδες, τις δυο κατηγορίες της σημερινῆς παραβολῆς. Στο νοῦ μας, μπορεῖ να θεωροῦνται περίπου ἰσάριθμες οι δυο ομάδες, και στην ἀπελπισία μας με συναίσθηση ἐνοχῆς, να προλάβουμε να τοποθετηθοῦμε κάπου. Ὡστόσο ο Κύριος ἐπανειλημμένως διεκήρυξε ὅτι θέλει ὅλοι οι ἀνθρώποι να σωθοῦν. Ἐπομένως, να συμπεράνουμε ὅτι στα δεξιά, που θα είναι οι περισσότεροι, μπορούμε να εἴμαστε ἀνάμεσά τους! Ἐνῶ στα ἀριστερά, λίγοι. Και σημειώνει ἀλλοῦ: «Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρὸς μου πολλὰ μοναὶ εἰσιν». Θυμάστε ἴσως ἀκόμη, και την παραβολή του μεγάλου δείπνου! Τελικά ο ἀρχοντας της παραβολῆς, ἔστειλε τους δούλους του, να φέρουν με το βία, ὅσους ἀνθρώπους εὑρίσκαν, ὥστε να γεμίσει ο οἶκος Του. Και είναι ἀπειροὶ ἢ μάλλον, ἀπεριόριστοι οι χῶροι του παραδείσου. Μας ἀγαπά ὅλους ο Θεός, αγαπητοί μου ἀδελφοί. Εἴμαστε τα δημιουργήματα Του. Μας θέλει ὅλους! Ἀπὸ ἐμᾶς ἀπαιτεῖται λίγη προσπάθεια, συστηματικὸς ἀγὼνας με πίστη στην ἐπιτυχία. Θα Τον βρούμε στο δρόμο μας, παρακάμπτοντας τις ποικίλες δυσκολίες της καθημερινότητας και αὐτές που προβάλλει ο εαυτὸς μας, οι ἀδυναμίες μας. Θα βρούμε Εκείνον, συμπαραστάτη και οδηγό. Ὅλοι μαζί! Ἀμήν

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΟΦΑΓΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ιγ' 11-ιδ' 4

Ευαγγέλιο: Ματθ. στ' 14-21

26 Φεβρουαρίου 2017

**«Όπου γαρ ἔστιν ὁ θησαυρός υμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδιά υμῶν»
(Ματθ. στ' 21)**

Ἡ Αγία καὶ Μεγάλη Σαρακοστή, που ἀρχίζει ἀπὸ αὐριο, ἔχει ἓνα διπλό στόχο. Πρῶτον, νὰ συνειδητοποιήσουμε κατὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο ὅτι: «Τὸ Πάσχα ἡμῶν υπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός (Α' Κορ. ε' 7). Ἡ δική μας γιορτὴ τοῦ Πάσχα συνίσταται στὸ γεγονὸς ὅτι θυσιάστηκε γιὰ χάρη μας ὁ Χριστός. Αὐτὴ ἡ συναίσθησις ὅτι ὁ Χριστός θυσιάστηκε γιὰ μας, θὰ μας ὀδηγήσῃ στὸ δεῦτερο στόχο, δηλαδὴ, στὸ νὰ γίνουμε μέτοχοι τῶν ἀγαθῶν τῆς Σταυρικῆς θυσίας καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Ὅμως, πῶς θὰ γίνουμε μέτοχοι τῶν ἀγαθῶν τῆς Σταυρικῆς θυσίας καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ; Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μας δίνει καὶ πάλι τὴν ἀπάντησις. Ἐχοντας συναίσθησις τοῦ γεγονότος ὅτι θυσιάστηκε γιὰ μας ὁ Χριστός ἄς γιορτάζουμε τὸ Πάσχα «μη ἐν ζύμῃ παλαιά, μηδὲ ἐν ζύμῃ κακίας καὶ πονηρίας, ἀλλ' ἐν ἀζύμοις εὐκρινείας καὶ ἀληθείας» (Α' Κορ. ε' 8). Δὲν μποροῦμε νὰ γιορτάζουμε τὸ Πάσχα ἔχοντας μέσα μας τὸ προζύμι τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς πονηρίας. Γι' αὐτὸ κατὰ τὸ σημερινὸ Ἀπόστολο: «Ἄς πετάξουμε ἀπὸ πάνω μας τὰ ἔργα τοῦ σκότους, κι ἄς φορέσουμε τὰ ὄπλα τοῦ φωτός. Ἡ διαγωγὴ μας ἄς εἶναι κόσμια, τέτοια που νὰ ταιριάζῃ στὸ φῶς. Ἄς πάψουν τὰ φαγοπότια καὶ τὰ μεθύσια, ἡ ἀσύδοτη κι ἀκόλαστη ζωὴ, οἱ φιλονικίες καὶ οἱ φθόνοι. Ντυθεῖτε τὸν Κύριον μας Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ μὴν ἀφήνετε τὸν ἀμαρτωλὸ εαυτὸ σας νὰ σας παρασύρῃ στὴν ἱκανοποίησι τῶν ἐπιθυμιῶν σας» (Ρωμ. ιγ' 12-14).

Ὁ ἀγώνας μας εἶναι ἰδιαίτερα πνευματικὸς καὶ κατὰ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο ἐπικεντρώνεται σὲ τρία σημεῖα. Πρῶτον, τὴν ἐκφραση τῆς ἀγάπης, μέσα ἀπὸ τὴν προσφορὰ τῆς συγχώρησις πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Δεύτερον, τὴν εὐκρινὴ καὶ ὄχι υποκριτικὴ ἀσκηση καὶ προβολὴ τῶν ἀρετῶν. Καὶ τέλος, τρίτος καὶ σημαντικὸς στόχος εἶναι ἡ ἐπικέντρωσις τῆς προσοχῆς τοῦ ἀνθρώπου στους οὐράνιους θησαυροὺς οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀφθαρτοὶ καὶ αἰώνιοι.

Ἀρχὴ καὶ θεμέλιο αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνα εἶναι ἡ ἀγάπη ἡ ὁποία ἐκφράζεται μέσα ἀπὸ τὴν προσφορὰ τῆς συγχώρησις στὸ συνάνθρωπο. Ὁ ἀνθρώπος ἔχοντας τὴν ἐμπειρία τῆς συγχώρησις τῶν δικῶν του ἀμαρτιῶν ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ οἱ ὁποῖες, κατὰ τὴν παραβολὴ τοῦ «κακοῦ δούλου» (Ματθ. ιγ' 23-35) εἶναι πολλαπλάσιες ἀπὸ τὴς δικῆς του, οφείλει νὰ συμπεριφερθεῖ μὲ ἐπιείκεια στὸ συνάνθρωπο του. Κάθε στιγμὴ, στ' αὐτιά του καθενὸς μας θὰ πρέπει νὰ ἀντηχοῦν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν κακὸ δούλο: «κακὲ δούλε, σου χάρισα ὅλο ἐκεῖνο τὸ χρέος, ἐπειδὴ μὲ παρεκάλεσες· δὲν ἔπρεπε κι εὐὸ νὰ σπλαχνιστεῖς τὸ σύνδουλὸ σου, ὅπως κι ἐγὼ σπλαχνίστηκα ἐσένα»; (Ματθ. ιη' 32-33).

Ἡ ἐμπειρία τῆς συγχώρησις που δεχόμεστε μὲ τὴν καταφυγὴ μας στὸ Θεὸ δημιουργεῖ, κατὰ τὴν «Κυριακὴ προσευχὴ», τὴ δέσμευσι καὶ παράλληλα τὴν υποχρέωσι «ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφιέμεν τοῖς οφειλέταις ἡμῶν» (Ματθ. στ' 12). Γιὰ τοῦτο σήμερον ὁ Κύριος μας προειδοποιεῖ «Ἄν συγχωρήσετε τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὰ παραπτώματα τοὺς θὰ σας συγχωρήσῃ κι ἐσὰς ὁ Οὐράνιος Πατέρας σας. Ἄν ὅμως δὲ συγχωρήσετε τοὺς ἀνθρώπους τὰ παραπτώματά τους, οὔτε κι ὁ Πατέρας σας θὰ συγχωρήσῃ τὰ δικά σας παραπτώματα».

Ρώτησε κάποτε ο Πέτρος το Διδάσκαλό του: «Κύριε πόσες φορές θα σφάλει σ' εμέ ο αδελφός μου και θα τον συγχωρήσω; Ως επτά φορές»; Του λέει ο Ιησούς: «Δε σου λέω ως επτά, αλλά ως εβδομήντα φορές επτά» (Ματθ. ιη' 21-22). Σχολιάζοντας την απάντηση του Κυρίου ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος λέει: «Κι αν συγχωρήσεις εβδομήντα φορές επτά, κι αν ακόμα συγχωρείς συνεχώς τα αμαρτήματα του συνανθρώπου σου η φιλανθρωπία σου αυτή μοιάζει σαν μια σταγόνα νερό μέσα στο άπειρο πέλαγος και ακόμα πιο κατώτερη η φιλανθρωπία σου από την άπειρη αγαθότητα του Θεού» (Δες Π. Ν Τρεμπέλα: «Υπόμνημα εις το κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο» σελ. 338).

Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να υπάρξει πνευματικός αγώνας και πραγματική πνευματική ζωή αν δεν απαρνηθούμε τη μνησικακία και εκδηλώσουμε μέσα από τη συχώρηση ότι είμαστε άνθρωποι της αγάπης. Σε διαφορετική περίπτωση η ζωή μας θα είναι υποκριτική και σαν τέτοια ο Θεός όχι μόνο την αποστρέφεται, αλλά και την καταδικάζει. Μάλιστα, πέραν από την αγάπη και η άσκηση οποιασδήποτε άλλης αρετής, όπως για παράδειγμα της νηστείας, δεν έχει αξία αν δε έχει σαν κίνητρο την αγάπη και όχι την επίδειξη. Για τούτο και ο σημερινός Απόστολος προτρέπει: «Ο εσθίων τον μη εσθίοντα μη εξουθενείτω και ο μη εσθίων τον εσθίοντα μη κρινέτω· ο Θεός γαρ αυτόν προσελάβετο». Δηλαδή, αυτός που τρώει απ' όλα ας μην περιφρονεί όποιον δεν τρώει· κι αυτός που δεν τρώει ας μην κατακρίνει όποιον τρώει, γιατί ο Θεός τον έχει δεχτεί στην εκκλησία του».

Παρά το ότι η νηστεία είναι Θεόδοτη, αυτή αποτελεί χρήσιμο μέσο για να φτάσουμε στο σκοπό. Αυτή διακρίνεται στην υλική και την πνευματική νηστεία. Η υλική νηστεία είναι χρονικά περιορισμένη και δεν αποτελεί αυτοσκοπό. Αντίθετα η πνευματική νηστεία, η νηστεία των παθών, αποτελεί σκοπό ζωής και μάλιστα σε όλη τη διάρκεια της ζωής. Η υλική νηστεία, έστω κι αν είναι πραγματική τότε μόνο οδηγείται στην καταξίωση όταν ολοκληρώνεται με την αποξένωση από τα πάθη. Κατά τον υμνωδό: «Νηστεία καθαρά μακρυσμός αμαρτίας, αλλοτρίωσις παθών». Λέει πάλι ο υμνωδός: «Βρωμάτων νηστεύουσα, ψυχή μου και παθών μη καθαρεύουσα, μάτην επαγάλλη τη ατροφία ει μη αφορμή σοι γένηται προς διόρθωσιν». Για τούτο και προτρέπει ο υμνωδός: «νήστευσον ψυχή μου κακίας και πονηρίας, κράτησον οργής και θυμού και πάσης αμαρτίας Ιησούς γαρ τοιαύτην θέλει νηστείαν ο φιλάνθρωπότατος Θεός ημών».

Πέραν από τα πιο πάνω είναι ιδιαίτερα σημαντικό και το τρίτο μήνυμα του σημερινού ευαγγελίου: «Μη μαζεύετε θησαυρούς πάνω στη γη, όπου τους αφανίζει ο σκόρος και η σκουριά κι όπου οι κλέφτες κάνουν διαρρήξεις και τους κλέβουν».

Αδελφοί μου, η οικονομική καταστροφή που βιώνουμε είναι αποτέλεσμα της ηθικής και πνευματικής χρεωκοπίας που προηγήθηκε και που δυστυχώς εξακολουθεί να υφίσταται. «Ωρα ημάς ήδη εξ' ύπνου εγερθήναι». Μας προτρέπει ο σημερινός Απόστολος. Ήρθε η ώρα να ξυπνήσετε από τον ύπνο. Ας τον ακούσουμε. Χάσαμε μια μάχη. Ας κερδίσουμε τον πόλεμο μέσα από τη δική μας αναγέννηση. Ας διακριθούμε στη νηστεία των τροφών και ιδιαίτερα των παθών. Ας διακριθούμε πάνω απ' όλα στην επιείκεια και τη συχώρηση όπως έπραξε και ο εσταυρωμένος Κύριος και Θεός μας, ο Ιησούς Χριστός. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυ.	1/1	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος, Δοξολογία	Πε.	2/2	ΠΡΑΙΤΩΡΙ
Πα.	6/1	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγ. Ανάργυροι	Σα.	4/2	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Εοπ.)
Κυ.	15/1	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Κυ.	5/2	ΑΡΟΔΕΣ
Δε.	16/1	ΚΕΔΑΡΕΣ (Εοπ.)	Τρ.	7/2	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος (Εοπ.)
Κυ.	22/1	ΚΟΙΛΗ	Τε.	8/2	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος
Κυ.	29/1	ΛΕΤΥΜΠΟΥ	Πε.	9/2	ΕΜΠΑ (Εοπ.)
Δε.	30/1	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος	Πα.	10/2	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ
			Κυ.	12/2	ΑΠ. ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΙ ΒΑΡΝΑΒΑ
			Κυ.	19/2	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ
			Κυ.	26/2	ΓΑΛΑΤΑΡΙΑ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυ.	1/1	ΠΑΡΑΛΙΜΝΙ	Πε.	2/2	ΛΑΣΑ
Τρ.	3/1	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ	Κυ.	5/2	ΠΑΡΑΜΑΛΙ
Πα.	6/1	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Τρ.	7/2	ΛΕΤΥΜΠΟΥ (Εοπ.)
Κυ.	8/1	ΓΙΟΛΟΥ	Πα.	10/2	ΛΥΣΟΣ, Άγιος Χαράλαμπος
Τρ.	10/1	ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ (Εοπ.)	Σα.	11/2	ΛΕΥΚΩΣΙΑ (Εοπ.)
Κυ.	15/1	ΠΡΟΔΡΟΜΙ	Κυ.	12/2	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυ.	22/1	ΚΑΘΗΚΑΣ	Κυ.	19/2	ΔΡΥΜΟΥ
Τρ.	24/1	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ	Κυ.	26/2	ΠΩΜΟΣ
Κυ.	29/1	ΤΣΑΔΑ			
Δε.	30/1	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ			
Τρ.	31/1	ΣΤΕΝΗ (Εοπ.)			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυ.	1/1	ΤΣΑΔΑ	Πε.	2/2	ΓΑΛΑΤΑΡΙΑ
Πε.	5/1	ΠΛΑΤΑΝΙΣΚΙΑ	Τε.	8/2	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ, Άγιος Θεόδωρος
Κυ.	8/1	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ	Πα.	10/2	ΕΜΠΑ
Τε.	11/1	ΑΧΕΛΕΙΑ, Άγιος Θεοδόσιος	Κυ.	12/2	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ
Κυ.	15/1	ΠΟΛΕΜΙ	Κυ.	19/2	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ
Κυ.	22/1	ΠΑΡΑΜΑΛΙ	Κυ.	26/2	ΜΑΛΙΑ
Τρ.	31/1	ΘΕΛΕΤΡΑ, Άγ. Τρύφωνας (Εοπ.)			

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

8/1	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ	5/2	ΚΟΥΚΛΙΑ
15/1	ΑΡΜΟΥ	12/2	ΜΑΝΔΡΙΑ
22/1	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ	19/2	ΚΟΛΩΝΗ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

8/1	ΚΟΙΛΗ	5/2	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ
15/1	ΕΠΙΣΚΟΠΗ	12/2	ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
19/1	ΠΑΧΝΑ ΑΝΩ	26/2	ΑΡΓΑΚΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

15/1	ΑΧΕΛΕΙΑ	12/2	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
29/1	ΛΕΜΠΙΑ	26/2	ΚΟΝΙΑ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.impaphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ



Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2017

ΕΤΟΣ ΛΗ'

ΑΡ.441 - 442

ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ)

Απόστολος: Εβρ. ια΄ 24-26, 32-40

Ευαγγέλιο: Ιω. α΄ 44-52

5 Μαρτίου 2017

Κυριακή της Ορθοδοξίας σήμερα και γιορτάζουμε την αναστήλωση των ιερών εικόνων με την απόφαση της Έβδομης Οικουμενικής συνόδου το 787. Ποιο είναι όμως το κεντρικό μήνυμα της εορτής; Το θεολογικό νόημα της; Πολλές σελίδες έχουν γραφτεί για την κρίση της εικονομαχίας που βασάνισε το Βυζάντιο για σχεδόν ενάμισο αιώνα. Κάποιοι ιστορικοί εστίασαν την προσοχή τους στις πολιτιστικές και οικονομικές αφορμές. Άλλοι υποστήριξαν πως η όλη διαμάχη ήταν μια υπόθεση που αφορούσε την εξωτερική, τυπική και τελετουργική λατρεία: τη χρήση εικόνων και την αποδιδόμενη τιμή σε αυτές. Άλλοι, τέλος, και νομίζουμε σωστά, είπαν πως η διαμάχη αφορούσε κάτι πολύ βαθύτερο και ουσιαστικότερο για τη ζωή της Εκκλησίας. Τόσο σημαντικό ώστε η τελική επίλυση του να οδηγήσει την Εκκλησία να ονομάσει την ημέρα ανάμνησης αυτού του γεγονότος Κυριακή της Ορθοδοξίας.

Το κρίσιμο θεολογικό ερώτημα που βρισκόταν πίσω από τη διαμάχη για τις εικόνες ήταν το ακόλουθο: ποια είναι η σημασία της ενανθρώπισης; Τι σημαίνει ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος; Τι σηματοδοτεί η παρουσία του Ιησού Χριστού στον κόσμο; Στους πρώτους χριστιανικούς καιρούς υπήρχε διάχυτη μια φιλοσοφική αντίληψη που θεωρούσε κάθε ιστορικό γεγονός παροδικό και περιστασιακό. Κανένα γεγονός δεν έμοιαζε να έχει μια τελική σημασία, μια αξία ως γεγονός καθεαυτό. Όλα αντιμετωπιζόνταν ως σύμβολα μιας υψηλότερης πραγματικότητας, πέρα από τον χρόνο και πέρα από την ανθρώπινη ιστορία. Υπήρχε έτσι ο κίνδυνος να ιδωθεί και η Καινή Διαθήκη όπως η Παλαιά: όχι ως πραγματοποίηση της επαγγελίας του Θεού, αλλά σαν φανέρωση μιας νέας υπόσχεσης. Ο Χριστός ως σύμβολο της αλήθειας και όχι ως ο σωτήρας του κόσμου.

Αυτό είναι το θέμα και του σημερινού Ευαγγελίου. Φίλιππος και Ναθαναήλ συζητούν. Ο Φίλιππος υποστηρίζει πως έχει βρει τον αναμενόμενο Μεσσία. Ο Ναθαναήλ δυσπιστεί. Θα πειστεί, εντέλει, όταν συναντήσει τον Χριστό και αυτός του φανερώσει κάτι που φυσιολογικά δεν θα μπορούσε να ξέρει ως άνθρωπος. Ο Χριστός είχε δει τον Ναθαναήλ να κάθεται κάτω από τη συκιά, ενώ ο ίδιος βρισκόταν πολύ μακριά από εκεί. Ο Ναθαναήλ θα εκπλαγεί, αλλά ο Χριστός θα του πει πως αυτός, όπως και οι άλλοι μελλοντικοί απόστολοι, θα γίνουν αποδέκτες και άλλων, πολύ μεγαλύτερων αποκαλύψεων. «Μείζω τούτων όψει», θα του πει. Και θα συνεχίσει: «Αμήν αμήν λέγω υμίν, απ' άρτι όψεσθε τον ουρανό ανεωγότα, και τους αγγέλους του Θεού αναβαίνοντας και καταβαίνοντας επί τον υιόν του ανθρώπου».

Η εικόνα αυτή του ουρανού που ανοίγει και ενώνεται με τη γη με μια κλίμακα, μια σκάλα, είναι μια εικόνα που επανέρχεται συχνά στην Αγία Γραφή. Ο Ιακώβ κοιμάται και βλέπει σε όραμα μια σκάλα να ενώνει ουρανό και γη. Πάνω της ανεβοκατεβαίνουν άγγελοι. Και μια φωνή ακούγεται: εγώ είμαι ο Κύριος, ο Θεός των πατέρων σου Αβραάμ και Ισαάκ. Αυτή τη χώρα θα δώσω σε σένα και τους απογόνους σου. Αυτή η φωνή είναι η φωνή του Χριστού που ως άσαρκος ακόμη Λόγος μιλά στους προπάτορες και τους προφήτες, αποκαλύπτοντας τι θα πράξει εν καιρώ ως ο Σαρκωθείς Υιός και Λόγος του Θεού.

Κατά τη βάπτιση του Χριστού ανοίγουν και πάλι οι ουρανοί και κατέρχεται από τον ουρανό στη γη το Πνεύμα του Θεού εν είδει περιστεράς. Και ακούγεται φωνή

εξ' ουρανού: «Ούτος ἐστὶν ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα». Αὐτὸς που βαπτίζεται ἐκείνη τὴ μέρα ἀπὸ τὸν Ἰωάννη στὸν Ἰορδάνη δὲν εἶναι ἕνας ἀκόμα ἄνθρωπος που προσέρχεται σὲ ἕναν προφήτη γιὰ νὰ δεχθεῖ βάπτισμα μετάνοιας. Εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ που ἐγίνε ἀνθρώπος. Καὶ ἐδῶ οὐρανὸς καὶ γῆ ἐνώνονται στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ.

Ναθαναήλ, Ἰακώβ, Χριστὸς στὴ βάπτισή. Τρεῖς διαφορετικὲς διηγήσεις που γίνονται ἀφορμὴ νὰ δηλωθεῖ μιὰ κοινὴ ἀλήθεια. Αὐτὸ που θέτουμε ὡς αἴτημα στὴν καθημερινὴ μας προσευχὴ, ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου ὡς ἐν οὐρανῶ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, γίνεται πραγματικότητά στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμος δὲν γίνεται πια ἀντιληπτὴ με σύμβολα, ἀλλὰ μέσα στὴν ἴδια τὴν ἀνθρώπινη ἱστορία. Ὁ ἄνθρωπος δὲν προσεγγίζει τὸν Θεὸ μόνον μέσα ἀπὸ τὴ φύση που διηγεῖται τὸ δόξα τοῦ Θεοῦ, ὅπως μας λέει ὁ Ψαλμωδός. Τὸν βλέπει πρόσωπο πρὸς πρόσωπο. Αὐτὴ εἶναι ἡ πρωτοφανὴς ἀλήθεια που φέρνει στους ἀνθρώπους τὸ Εὐαγγέλιο. Αὐτὸ βροντοφωνάζει ἡ Ἐκκλησία μας κατὰ τὴ σημερινὴ εορτὴ. Ἐτσι τὸ γεγονὸς πὼς οἱ ἐκκλησίες μας εἶναι γεμάτες ἀπὸ ζωγραφιᾶς ἀπεικονίσεις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸ σύνολο τῆς ἐπίγειας ζωῆς του δὲν εἶναι ἕνα θέμα που ἀφορᾶ τὴν τέχνη. Αφορᾶ τὴν πίστη καὶ τὴ ζωὴ τῶν χριστιανῶν.

Εἶπαμε πὼς ὅλα αὐτὰ δὲν ἀφοροῦν μόνον τὴν τέχνη. Οφείλουμε νὰ προσθέσουμε ἀκόμη πὼς δὲν ἀφοροῦν μόνον τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία ἢ τὴν ἀκαδημαϊκὴ θεολογία. Αφοροῦν ἐμᾶς σήμερα. Τὸ κρίσιμο ἐρώτημα που ἔθεσε ὁ Χριστὸς στους μαθητὲς του παραμένει: «Τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι;» Ἡ ἀποψη που κυριαρχεῖ στὶς μέρες μας, ἄλλοτε ἀνοικτὰ καὶ ἄλλοτε κεκαλυμμένα, εἶναι πὼς ὁ Χριστὸς εἶναι μιὰ σπουδαία ἠθικὴ προσωπικότητα, ἕνας δάσκαλος που διδάσκει στους ἀνθρώπους πὼς νὰ ζήσουν. Ἐνα παράδειγμα ἀγάπης καὶ συγκωρητικότητος. Πίσω ὅμως ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὶς ἀπόψεις υποκρύπτεται ἡ ἀποψη πὼς ὁ Χριστὸς εἶναι ἕνας ἄνθρωπος καὶ μόνον. Σπουδαῖος, ξεχωριστός, παραδειγματικὸς, ἀλλὰ ἄνθρωπος. Μέσα ἀπὸ ἄλλους δρόμους ξαναφτάνουμε στὸν παλαιὸ πειρασμό: ὁ Χριστὸς ὡς σύμβολο μιᾶς ἀφηρημένης φιλοσοφικῆς ἀλήθειας περὶ τοῦ νοήματος τῆς ζωῆς.

Ἡ Ἐκκλησία θέτει λοιπὸν κάθε χρόνο στὸ κέντρο τῆς προσοχῆς τὴ σημερινὴ ἡμέρα γιὰ νὰ μας δείξει ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι σύμβολο μιᾶς ἀφηρημένης φιλοσοφικῆς ἀλήθειας. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ἴδια ἡ ἀλήθεια. Ἐνσαρκωμένη ἀλήθεια που ἐζήσε ἀνάμεσά μας, δοκίμασε τους πειρασμούς τῆς ἀνθρώπινης φύσης, ἀντιμετώπισε τὴν ἀπόρριψη τῶν ἀνθρώπων, τὴν ἀγωνία καὶ τὴν οδύνη τοῦ θανάτου. Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς εἶναι καὶ αὐτὸς που θα συναντήσουμε στὸ τέλος αὐτῆς τῆς πορείας που λέγεται Μεγάλῃ Σαρακοστῇ, ὡς Ἀναστάντα. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ἐγγύηση τῆς δικῆς μας ἀνάστασης, τῆς μεταμόρφωσης τῆς φθαρτῆς ἐπώδυνης ζωῆς, τῆς γεμάτης δάκρυα καὶ πόνο, σὲ ζωὴ χαρᾶς καὶ ευφροσύνης, σὲ ζωὴ στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ που φανερῶνεται ὅταν ἀνοίγουν οἱ οὐρανοί. Αὐτὴν που εἶδε ὁ Ναθαναήλ, ὁ Ἰακώβ, ὁ Στέφανος. Αὐτὴν που θα δοῦμε καὶ ἐμεῖς τὴν εὐλογημένη ἐκείνη ἡμέρα τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου μας.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. α' 10 -β' 3

Ευαγγέλιο: Μαρκ. β' 1-12

12 Μαρτίου 2017

«Ιδών δε ο Ιησούς την πίστιν αυτών λέγει τω παραλυτικῷ τέκνον, ἀφέωνται σοι αἱ ἀμαρτίαι σου» (Μαρκ. β' 5)

Ἡ Καπερναοὺμ, που ἦταν μια παραθαλάσσια πόλη της Γαλιλαίας, υπήρξε το σημαντικότερο κέντρο της διδασκαλίας του Κυρίου. Ἐδῶ εγκαταστάθηκε μετὰ την σύλληψη του Ἰωάννου του Προδρόμου, μεταφέροντας στους ἀνθρώπους το ἀγαθὸ μήνυμα της βασιλείας του Θεοῦ με την παράλληλη πρόσκληση για μετάνοια. Ἀπὸ την Καπερναοὺμ, που κατὰ τον Ευαγγελιστὴ Ματθαίو ἦταν ἡ «δική του πόλη» (Ματθ. θ' 1), πραγματοποιοῦσε ἐξορμήσεις ἐκλέγοντας τους Μαθητὲς Του, θεραπεύοντας ἀσθενεῖς και παράλληλα μεταφέροντας το ἐλπιδοφόρο μήνυμα της ἐξόδου του ἀνθρώπου ἀπὸ τα ἀδιέξοδα της ἀμαρτίας.

Ἡ ἀμαρτία, υπήρξε διαχρονικὰ ἡ μεγαλύτερη τραγωδία του ἀνθρώπου, ὄχι μόνο σαν παρακοή του θελήματος του Θεοῦ και κατ' ἐπέκταση σαν ἀστοχία να περάσει ἀπὸ το «κατ' εἰκόνα» και να φτάσει στο «καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ», ἀλλὰ και σαν ἀδυναμία του να ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ αὐτὴ με τις δικές του δυνάμεις.

Ἡ ἀδυναμία του ἀνθρώπου να ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ την ἀμαρτία οφείλεται ἀπὸ τὴν μια στο γεγονός ὅτι ἡ ἀμαρτία ρίζωσε μέσα στον ἀνθρώπο και ἐγινε ἓνα με τὴ φύση του και ἀπὸ την ἄλλη στην ἀρνηση του ἀνθρώπου να ἀποδεχθεῖ τὴν ὑπάρξη της ἀμαρτίας ἢ και να ἀναγνωρίσει ὅτι ἀμαρτάνει.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναγνωρίζοντας τὴ δύναμη της ἀμαρτίας ὁμολογεῖ πως αὐτὴ εἶναι ἰσχυρότερη ἀπὸ τὴ θέληση του και ὅτι οὐσιαστικὰ τον καθοδηγεῖ ἡ ἴδια ἡ ἀμαρτία ἐξουδετερώνοντας τὴ δική του θέληση που προσπαθεῖ να συνταχθεῖ με τὸ νόμο του Θεοῦ. «Ἔτσι λέγει φτάνω πια στο σημεῖο να μὴ διαπράττω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ κακὸ ἀλλὰ ἡ ἀμαρτία, που ἔχει εγκατασταθεῖ μέσα μου. Και μαρτυρεῖ γι' αὐτὸ ἡ ἴδια ἡ συνείδηση μου: Δεν κατοικεῖ μέσα μου, δηλαδή στο εἶναι μου, τὸ καλὸ. Ἀπόδειξη, πως θέλω να κάνω τὸ καλὸ, δε βρίσκω ὁμως τὴ δύναμη να τὸ μετατρέψω σε πράξη. Ἔτσι δεν κάνω τὸ καλὸ που θα ἤθελα, ἀλλὰ υπηρετῶ τὸ κακὸ, που δεν τὸ θέλω. Ἀν ὁμως κάνω αὐτὸ που δε θέλω, τότε τὴν πράξη μου δεν τὴν καθορίζω πια ἐγὼ, ἀλλὰ ἡ ἀμαρτία, που ἔχει θρονιαστεῖ μέσα μου. Συνεπῶς, ἡ πείρα δείχνει ὅτι, ἐνῶ θέλω να κάνω τὸ καλὸ, οἱ πράξεις μου δείχνουν πως κάνω τὸ κακὸ. Ἐσωτερικὰ συμφωνῶ και χαίρομαι με ὅσα λέει ὁ νόμος του Θεοῦ. Διαπιστώνω ὁμως πως ἡ πράξη μου ἀκολουθεῖ ἓναν ἄλλο νόμο, που ἀντιστρατεύεται τὸ νόμο με τὸν ὁποῖο συμφωνεῖ ἡ συνείδηση μου: Εἶναι ὁ νόμος της ἀμαρτίας που κυριαρχεῖ στην ὑπάρξη μου και με κάνει αἰκμάλωτο της. Τὶ δυστυχισμένος, ἀληθινὰ, που εἶμαι! Ποιος μπορεῖ να με λυτρώσει ἀπὸ τὴν ὑπάρξη αὐτὴ, που ἔχει ὑποταχθεῖ στο θάνατο; Ἄς ευχαριστήσουμε τὸ Θεὸ που τὸ ἔκανε αὐτὸ, με τὸ σωτήριο ἔργο του Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄρα, λοιπόν, ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐνῶ συμφωνῶ θεωρητικὰ με τὸ νόμο

του Θεού, στην πράξη είμαι υποταγμένος στο νόμο της αμαρτίας» (Ρωμ. ζ' 17-25).

Αποκαλυπτικός ο Απόστολος Παύλος για τη δύναμη που ασκεί στον καθένα μας η αμαρτία, δίνοντας μας παράλληλα και τη λύση του δράματος μας αυτού, με το σωτήριο έργο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Για τούτο δε η αμαρτία δεν εκλαμβάνεται σαν μια απλή παράβαση του νόμου του Θεού, αλλά σαν μια εσωτερική φθορά της ανθρώπινης ύπαρξης από την αμαρτία. Το ότι δε το κάλασμα της ανθρωπότητας ήταν μεγαλύτερο και με τραγικές συνέπειες, επιβεβαιώνεται όχι μόνο από την ως τώρα ζωή και συμπεριφορά του ανθρώπου, αλλά ιδιαίτερα από την αναγκαιότητα της ενανθρώπισης και της Σταυρικής θυσίας του Κυρίου.

Αποκαλύπτει ο Άγγελος στον Ιωσήφ, ότι το παιδί που περιμένει η Μαριάμ «προέρχεται από το Άγιο Πνεύμα. Θα γεννήσει γιο και θα του δώσεις το όνομα Ιησούς, γιατί αυτός θα σώσει το λαό του από τις αμαρτίες τους» (Ματθ. α' 20-21). Αλλά και κατά τη Γέννηση ο Άγγελος χαρακτηρίζει το γεγονός σαν ευαγγελισμό – σαν ευχάριστη είδηση προς τους ποιμένες: «Ίδού ευαγγελίζομαι υμίν χαράν μεγάλην, ήτις έσται παντί των λαώ, ότι ετέχθη μιν σήμερον σωτήρ, ος έστι Χριστός Κύριος εν πόλει Δαυΐδ» (Λουκ. β' 10-11).

Ο ίδιος ο Κύριος, πάλι, επιβεβαιώνει στη συνομιλία που είχε με το Νικόδημο, όχι μόνο την αναγκαιότητα της Σταυρικής του θυσίας, αλλά ότι ο Θεός από αγάπη έστειλε τον Υιό Του στον κόσμο και ότι «ο Θεός δεν έστειλε τον Υιό Του στον κόσμο για να καταδικάσει τον κόσμο, αλλά για να σωθεί ο κόσμος δι' αυτού» (Ιωάν. γ' 16-17).

Όλα τα πιο πάνω επιβεβαιώνουν ότι η πηγή του κακού που ταλαιπωρεί διαχρονικά τον άνθρωπο είναι η αμαρτία. Άρα, για να εξουδετερωθεί το κακό έπρεπε να κτυπηθεί η αιτία που το προκαλεί και που είναι η αμαρτία.

Δικαιολογημένα, λοιπόν, είπε σήμερα ο Ιησούς στον παράλυτο: «Τέκνον, αφέωνται σοι αι αμαρτίαι σου». Παιδί μου, σου συγχωρούνται οι αμαρτίες. Παρά την αμαρτωλότητα του δεν τον αποστρέφεται. Αντίθετα τον δέχεται με αγάπη, γιατί αναγνώρισε, μέσα από τις τολμηρές ενέργειες, τόσο τη δική του μετάνοια, όσο και την πίστη του ιδίου και εκείνων που τον μετέφεραν. Τα πιο πάνω επιβεβαιώθηκαν από την απουσία πονηρών διαλογισμών. Διαλογισμών που διαγνώστηκαν μόνο στους παρόντες Γραμματείς και τους οποίους όχι μόνο αποκάλυψε, αλλά και επέκρινε δημόσια ο Ιησούς.

Αδελφοί μου, μέσα από το σημερινό θαύμα, ο Ιησούς μας προσφέρει την προοπτική της ελπίδας, τόσο σε προσωπικό, όσο και σε κοινωνικό επίπεδο. Αρκεί να αναγνωρίσουμε την αιτία του κακού που υπάρχει παντού, μέσα μας, αλλά και στο περιβάλλον μας. Και αυτή είναι η αμαρτία. Αν αναγνωρίσουμε αυτή την πραγματικότητα της αμαρτίας, με όλες τις καταστροφικές της συνέπειες, τότε υπάρχει ελπίδα να βγούμε από τα αδιέξοδα μας. Γιατί, ο Ιησούς ως «Υιός του Ανθρώπου» έχει και την εξουσία, αλλά και τη δύναμη να συγχωρεί αμαρτίες. Αυτή την προοπτική της ελπίδας, που έγινε σήμερα πραγματικότητα, ας αναζητήσουμε στο πρόσωπο του Ιησού μέσα από τη δική μας μετάνοια, πίστη και αγάπη. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ)

Απόστολος: Εβρ . δ' 14 – ε' 6

Ευαγγέλιον: Μαρκ . η' 34 – θ' 1

19 Μαρτίου 2017

Φτάσαμε ήδη, αγαπητοί μου αδελφοί, στην τρίτη εβδομάδα νηστειών. Βρισκόμαστε περίπου στο μέσο της μεγάλης τεσσαρακοστής προ της αναστάσεως του Κυρίου μας. Έχει οριοθετηθεί η περίοδος αυτή, ως περίοδος αγώνων πνευματικών, αγώνων για την καλλιέργεια των αρετών. Συνδυάζεται και με την τήρηση της νηστείας, ως βοηθητικού τρόπου στην αγωνιστική μας διαδικασία, για την τήρηση των αρετών και την κάθαρση της ψυχής μας. Ωστόσο, αγαπητοί μου, στην πράγματι δύσκολη και συνεχή αυτή προσπάθεια, αναγκαία είναι η βοήθεια του Κυρίου μας.

Προσερχόμεθα οὖν μετὰ παρησίαις τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὐρώμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν»

Προσερχόμαστε λοιπόν στον θρόνο της χάριτος του Κυρίου μας, με θάρρος, χωρίς φόβο αλλά με την πεποίθηση, ότι θα λάβουμε συγχώρηση για τις αμαρτίες μας. Και θα έχουμε την επίκαιρη εὐνοια και βοήθειά Του, στις δύσκολες και κρίσιμες στιγμές του πειρασμού.

Αυτό που μας διαβεβαιώνει η προς Εβραίους επιστολή, που απόσπασμά της ακούσαμε, περιορίζει την ανησυχία και τον φόβο μας για τις πιθανές δυσκολίες. Προβάλλει ευκολότερη η προσπάθεια μας, θωρακίζεται η αγωνιστική μας διάθεση στο «στάδιον τῶν ἀρετῶν», στο οποίο πορευόμαστε ιδιαίτερα στην περίοδο αυτή.

Αυτό όμως που δικαιολογεί την ελπίδα επιτυχίας είναι ότι ο Κύριος μας, ο Αρχιερέας που βρίσκεται πλέον στους ουρανοὺς, γνωρίζει τα προβλήματα μας. «Οὐ γάρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθεῖσαι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα χωρὶς ἁμαρτίας». Ἐχομε Αρχιερέα, τον Κύριο μας, που αν και βρίσκεται στους ουρανοὺς, δεν ἔπαυσε να ενδιαφέρεται για μας. Επειδὴ γνωρίζει τι μας συμβαίνει, τις φυσικές και ηθικές μας αδυναμίες. Μας συμπαθεῖ και ενδιαφέρεται για μας. Και επειδὴ ἔζησε στη γη, η ανθρώπινη φύση Του αντιμετώπισε διάφορους πειρασμούς, αλλά χωρίς να υποπέσει σε κάποιο αμάρτημα. Γι' αυτό και μας κατανοεῖ. Όταν λοιπόν προσφεύγουμε σε Εκείνον ζητώντας τη βοήθεια και συμπαράστασή Του, ουδέποτε αρνείται να βρεθεῖ δίπλα μας και να ενισχύσει τον αγώνα μας.

Ευκαιρία και υπενθύμιση του στόχου μας, κάθε βδομάδα νηστειῶν και σ' ὅλη η μεγάλη τεσσαρακοστή, αγαπητοί μου, για πνευματικούς αγώνες. Ιδιαίτερα ὅμως σήμερα, Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως, προσφεύγουμε προσευχόμενοι στον Κύριο μας, ο οποίος δια του σταυρικού του θανάτου, μας προσέφερε την ευκαιρία να δεχτούμε την δωρεά της απολυτρώσεως ἀπὸ την αμαρτία και τα δεσμά της. Μας κρατᾶ δεμένους πολλές φορές η αμαρτωλή μας καθημερινότητα, περιορίζοντάς μας και απομακρύνοντάς μας ἀπὸ τους πνευματικούς αγώνες. Ἄλλοτε πάλι αδιαφοροῦμε για την καλλιέργεια των αρετῶν, την τήρηση των εντολῶν του Θεοῦ. Υπόμνηση λοιπόν, αγαπητοί μου, ο Σταυρὸς του Κυρίου. Ἐπαθε για μας. Υπέστη τον ατιμωτικό και σκληρὸ θάνατο

δια του σταυρού. Είναι το σύμβολό μας ο Σταυρός του Κυρίου. Το χαρακτηριστικό σύμβολο που μας διακρίνει από τους αλλόθρησκους. Είναι αυτό το σύμβολο που πολεμούν με μανία οι αλλόθρησκοι. Θα έπρεπε να τους διδάξουμε και να τους φέρουμε κοντά μας, δείχνοντας πόσο λάθος έχουν να πολεμούν τον χριστιανισμό και το σύμβολο της θυσίας του Χριστού, απόδειξη της απέραντης αγάπης του Θεού για τον άνθρωπο. Εμείς ωστόσο, ως πιστοί χριστιανοί, οπαδοί του Εσταυρωμένου, δεν παύουμε να θυμόμαστε την, χωρίς διακρίσεις και όρια, αγάπη του Κυρίου μας, τα πάθη που υπέστη για την απαλλαγή μας από τα δεσμά της αμαρτίας. Μας δίδεται η δυνατότητα να εκμεταλλευτούμε την μοναδική αυτή ευκαιρία της αγάπης Του. Να εξετάσουμε καλύτερα και σε βάθος τον εαυτό μας. Να δούμε τα λάθη μας, τις αμαρτίες, που έχουμε κάνει. Να μετανοήσουμε με ειλικρίνεια. Να προσφύγουμε στον Κύριο μας, να ζητήσουμε την συγχώρηση μας, δια της εξομολογήσεως. Να φτάσουμε καθαροί ώστε να δεχτούμε τον Χριστό με την θεία μετάληψη. Αλλά την ίδια αυτή κατανόηση, μακροθυμία και ανοχή, που δείχνει ο Κύριος για το αγαπημένο δημιούργημα, πρέπει να έχουν και οι επί γης αντιπρόσωποί Του, αφού μετέχουν της ανθρώπινης φύσης. Για όλους μας όμως, αγαπητοί μου αδελφοί, χρειάζεται να απαρνηθούμε τις αδυναμίες μας, και τις αμαρτωλές επιθυμίες, που μας απομακρύνουν από τον δρόμο των εντολών του Θεού. Να είμαστε πιστοί ακόλουθοι του Κυρίου μας. Γιατί στόχος κύριος ή μάλλον μοναδικός στη ζωή μας πρέπει να είναι να διασώσουμε καθαρή την ψυχή μας. Να την καταστήσουμε μόνιμο κατοικητήριο του Χριστού μας. Θα έχουμε έτσι την μεγάλη τιμή να μένει ο Χριστός στην ψυχή μας. Και τονίζει ο Κύριος για την αξία της ψυχής μας: Τί θα ωφεληθεί ο άνθρωπος αν κερδίσει τον κόσμο όλο και χάσει την ψυχή του; Ή τί αντάλλαγμα θα έδινε για να την επανακτήσει. Για την ψυχή μας αυτή, αγαπητοί μου, σταυρώθηκε ο Κύριος μας. Ας φροντίσουμε να Του την δώσουμε καθαρή, όπως Εκείνος μας την εμφύτευσε και όπως την θέλει!

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. στ' 13-20

Ευαγγέλιο: Μάρκ. θ' 17-31

26 Μαρτίου 2011

Είδαμε μέσα από τη σημερινή ευαγγελική περικοπή τον Χριστό να θεραπεύει ένα παιδί που είχε δαιμονικό πνεύμα.

Ένας πατέρας οδηγεί το παιδί του στους μαθητές του Χριστού, γιατί το ταλαιπωρούσε δαιμονικό πνεύμα, για να το θεραπεύσουν. Όταν αυτοί δεν το επιτυγχάνουν, το οδηγεί στον Χριστό ο οποίος πρώτα καταδικάζει την απιστία ως τον κύριο λόγο που δεν μπόρεσαν οι μαθητές να θεραπεύσουν το παιδί. Στη συνέχεια αφού βλέπει τον πατέρα να δυσπιστεί, ζητά από αυτόν να έχει πίστη. **«Ει δύνασαι, πιστεύσαι, πάντα δυνατά τω πιστεύοντι»** του λέγει. Όταν ακούει τον πατέρα να απαντά μετά δακρύων: **«πιστεύω Κύριε βοήθει μου τη απιστία»** τότε επιτιμά το ακάθαρτο πνεύμα, που βρισκόταν μέσα στο παιδί και το παιδί θεραπεύεται. Επιτιμά ακριβώς τον διάβολο ονομάζοντάς τον πνεύμα ακάθαρτο, άλαλο και κωφό, γνωρίζοντας ότι αυτός ήταν η αιτία που το παιδί αυτό υπέφερε από μακρού όπως μαρτυρεί ο πατέρας του.

Μπορούμε μέσα από τη θεραπεία αυτή να διδαχθούμε πολλά. Πρώτα την παντοδυναμία του Χριστού να επιτελεί θαύματα ως εξουσίαν έχων, **«εγώ σοι επιτάσσω»**. Έχει τη δύναμη να επιτιμά το ακάθαρτο πνεύμα ως Θεός που είναι και αυτό να εξέρχεται. Ύστερα το ότι πρέπει να οδηγούμε τα παιδιά μας από νωρίς στην Εκκλησία, στον Χριστό, όχι όπως ο σημερινός πατέρας που το άφησε να φθάσει σε τέτοια κατάσταση. Μακριά από τον Χριστό ο άνθρωπος δαιμονοποιείται, κοντά στον Χριστό βρίσκει τη θεραπεία και την ειρήνη μέσα του.

Πέρα από αυτά όμως θα αναλύσουμε δύο άλλα βασικά μηνύματα από τη σημερινή ευαγγελική περικοπή. Πρώτα το γιατί ο πόνος και οι ασθένειες στη ζωή μας. Γιατί το σημερινό παιδί αυτό να υποφέρει στη ζωή του με αυτό τον τρόπο; Έπειτα ποιος ο σκοπός και η αναγκαιότητα του θαύματος σε μας και ποια σχέση έχει με την πίστη.

- Ο πόνος, οι ταλαιπωρίες, οι θλίψεις, ακόμα και ο θάνατος εισήλθαν στη ζωή του ανθρώπου από τη στιγμή της πτώσεώς του από τον παράδεισο. Και εισήλθαν όλα αυτά λόγω της παρακοής και της υπερηφάνειας του ανθρώπου, έχοντας ως σκοπό να τον οδηγήσουν στη μετάνοια, στην ταπείνωση και στην εκζήτηση του θείου ελέους. Ο απόστολος Παύλος ομολογεί ότι η αρρώστια του είχε ως στόχο να τον κρατά στην ταπείνωση. **"Εδόθη μοι σκόλοψ τη σαρκί... ίνα μη υπεραίρωμαι"** ομολογεί. Ο ίδιος ο Χριστός για αυτούς που τον αγαπούν δεν υποσχέθηκε σε αυτή την ζωή απολαύσεις και ανέσεις αλλά λέγει ότι **"εν τω κόσμω θλίψιν έξετε"** και ως απόδειξη της αγάπης Του προειδοποιεί **"όν αγαπά Κύριος παιδεύει"** όχι φυσικά γιατί θέλει να ταλαιπωρούμαστε αλλά με σκοπό να μας οδηγήσει στη σωτηρία. Ας μην ξεχνούμε ότι και ο ίδιος Χριστός συνάντησε δυσκολίες (αφιλοξενία των ανθρώπων κατά την γέννησή Του, περιφρόνηση των δικών του ανθρώπων, τους εμπαιγμούς, τα ραπίσματα, τον σταυρό και τον θάνατο. Έτσι και εμείς αν τύχει να επιτρέψει ο Θεός να συναντήσουμε στη ζωή μας παρόμοιες θλίψεις να μην δυσανασχετούμε. Ο Χριστός μας δείχνει τον δρόμο του κάθε χριστιανού, που μέσα από τις ταλαιπωρίες και τον πόνο θα μας υποδεχθεί η

ανάσταση και η αιώνια μακαριότητα. Αν ο ίδιος ο Αρχηγός της πίστης μας δέχθηκε ένα τέτοιο δρόμο, πόσο μάλλον εμείς δεν πρέπει να ζητούμε σε αυτή την ζωή την άνεση που μπορεί να μας οδηγήσει στα πάθη και από εκεί στην αιώνια καταδίκη.

- Ως δεύτερο μήνυμα που μας στέλνει η περικοπή αυτή είναι να μας διδάξει ότι το θαύμα στον άνθρωπο επενεργεί όχι για να μας κάνει να πιστέψουμε αλλά το αντίθετο· προϋπόθεση του θαύματος είναι η πίστη μας. Οι Χριστιανοί δεν έχουν ανάγκη από θαύματα για να πιστεύουν. Άλλωστε οι Ιουδαίοι της εποχής του Χριστού, παρ' όλα τα θαύματα που είδαν, δεν πίστεψαν. Ούτε ενισχύει το θαύμα την ελεύθερη βούληση, στοιχεία που είναι αναγκαία για την ανάπτυξη προσωπικής σχέσης με τον Ιησού Χριστό. Ο Χριστός δεν ενεργεί θαύματα για να προκαλέσει την πίστη, αλλ' ενεργεί εκεί όπου διαπιστώνει ότι υπάρχει πίστη. Ενώ οι Ιουδαίοι προκαλούν τον Χριστό να προβεί σε κάποιο θαυματουργικό γεγονός για να πιστέψουν, θέλοντας να στηρίξουν την πίστη στο θαύμα, ο Ιησούς οριοθετεί αντίστροφα τη σχέση πίστης και θαύματος. Έτσι ο Χριστός επιτελεί ένα θαύμα όπου βλέπει να υπάρχει έμπρακτη πίστη. **"Ίδών την πίστιν αυτών"** είναι συνηθισμένη έκφραση του Ευαγγελίου. Όπου ομολογεί κάποιος ότι πιστεύει, **"πιστεύω Κύριε"**, τότε θαυματουργεί. Τέλος τους ζητά να έχουν πίστη για να κάνει το θαύμα **"εὶ δύνασαι πιστεύσαι πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι"**. Επίσης τα θαύματα από τον Χριστό επενεργούνται με ταπείνωση και για ένα συγκεκριμένο σκοπό. Αντίθετα θαύματα που παρουσιάζονται με σκοπό να δημιουργήσουν εντυπωσιασμό δεν προέρχονται από τον ίδιο, όπως μας είπε, και έχουν ως αποτέλεσμα να οδηγήσουν τον άνθρωπο στην πλάνη· **"εγερθήσονται γὰρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται καὶ δώσουσι σημεῖα καὶ τέρατα πρὸς ἀποπλάναν, εἰ δυνατόν καὶ τοὺς ἐκλεκτούς"** προειδοποιεί ο Απόστολος Παῦλος. Τέλος η επιτέλεση θαυμάτων εκ μέρους του Χριστού δείχνει ότι ο Θεός είναι πέρα και πάνω από τα φυσικά πράγματα και στοιχεία, και ο Χριστός μπορεί να οδηγήσει τον άνθρωπο σε ξεπέραςμα και αυτής της φυσικής κατάστασης και στην εξάλειψη του πόνου.

Ας λάβουμε λοιπόν τα μηνύματα του Ευαγγελίου στις καρδιές μας και ας αποτελέσουν φως για την παραπέρα πορεία μας. Ας δεχόμαστε στη ζωή μας τις θλίψεις και τις δοκιμασίες χωρίς να γογγύζουμε προς τον Θεό, έχοντας ως χαρακτηριστικό παράδειγμα τον Ιώβ, αλλά και τον ίδιο τον Χριστό. Ας μην ζητούμε σημεία και θαύματα στη ζωή μας κατά το Αγιογραφικό **"Ιουδαίοι σημείον αιτούσι"** αλλά όταν ζητούμε κάτι να το ζητούμε πρώτα με πίστη και έπειτα λέγοντας πρώτα, ας γίνει όχι όπως θέλω εγώ αλλά όπως είναι το θέλημα του Θεού. Εμείς γνωρίζουμε το παρελθόν μας και συνειδητοποιούμε κάπως το παρόν. Ο Θεός όμως πέραν αυτών γνωρίζει και το μέλλον μας, γνωρίζει τι είναι επωφελές για μας και τι ζημιόγono για την ψυχή μας. Ας έχουμε λοιπόν εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού, έχοντας ως όπλα μας την ταπείνωση και την πίστη.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. θ΄ 11-14

Ευαγγέλιο: Μαρκ. ι΄ 32-45

2 Απριλίου 2017

**«Και γαρ ο Υιός του Ανθρώπου που ουκ ήλθε διακονηθήναι αλλά διακονήσαι, και δούναι την ψυχήν αυτού λύτρον αντί πολλών»
(Μαρκ. ι΄ 45)**

Δυο σημαντικά γεγονότα προβάλλουν μέσα από το σημερινό Ευαγγέλιο. Πρώτον, η λεπτομερής αναφορά του Ιησού για το επικείμενο Πάθος Του και δεύτερον το ανθρώπινο πάθος της εξουσίας, όπως προβάλλει μέσα από τη φιλοπρωτία του Ιακώβου και του Ιωάννου, καθώς και τη ζηλοφθονία και αγανάκτηση των άλλων δέκα Μαθητών του Ιησού. Κινητρο του Πάθους του Ιησού είναι η αγάπη και η θυσία της ζωής Του σαν λύτρο, σαν αντάλλαγμα για τη σωτηρία όλων των ανθρώπων. Αντίθετα, στην περίπτωση των Μαθητών, το κινητρο είναι αντίστροφο, δηλαδή η υποταγή, η θυσία όλων των άλλων προκειμένου να εξυπηρετηθεί ο εαυτός τους. Μια αντίληψη, που εκφράζει περισσότερο το κοσμικό πνεύμα, παρά το πνεύμα της διδασκαλίας του Ιησού, ο οποίος όχι μόνο θεωρητικά, αλλά και στην πράξη επιβεβαιώνει ότι ο ίδιος, ως «Ο Υιός του Ανθρώπου» που δεν ήρθε για να τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει και να προσφέρει τη ζωή του λύτρο για όλους».

Ενώ λίγες μέρες χωρίζουν τον Κύριο από το Πάθος, από τη Σταυρική Του θυσία, καθώς αναβαίνουν στα Ιεροσόλυμα εξηγεί με λεπτομέρεια, όλα όσα αφορούν το επικείμενο Πάθος, καθώς και την Ανάστασή Του. Τονίζει κατηγορηματικά ότι «θα παραδοθεί στους άρχοντες των Ιουδαίων, τους Αρχιερείς και τους γραμματείς. Αυτοί θα τον καταδικάσουν σε θάνατο και θα τον παραδώσουν στους εθνικούς. Θα τον περιγελάσουν, θα τον μαστιγώσουν, θα τον φτύσουν και θα τον θανατώσουν. Ύστερα από τρεις μέρες θα αναστηθεί».

Ο Κύριος, λοιπόν, οδηγείται προς το Πάθος και το Σταυρικό θάνατο εκούσια, δηλαδή με τη θέλησή του. Είπε ο ίδιος ο Κύριος: «Γι' αυτό ο Πατέρας μου με αγαπά, γιατί εγώ θυσιάζω τη ζωή μου, ώστε να την ξαναπάρω. Κανείς δε μου την παίρνει, αλλά εγώ από μόνος μου την προσφέρω. Από μένα εξαρτάται να την προσφέρω κι από μένα εξαρτάται να την ξαναπάρω. Αυτήν την εντολή έλαβα από τον Πατέρα μου» (Ιωάν. ι΄ 17-18).

Αυτό επέβαλλε η θεία οικονομία. «Ούτω γέγραπται και ούτως έδει παθεῖν τον Χριστόν και αναστήναι εκ νεκρών τη τρίτη ημέρα». (Λουκ. κδ΄ 46). Έτσι είπε ο Κύριος στους Μαθητές του: «Οι Γραφές λένε ότι έτσι έπρεπε να πάθει ο Μεσσίας, να αναστηθεί από τους νεκρούς την τρίτη μέρα και να κηρυχτεί στο όνομα Του μετάνοια και άφεση αμαρτιών σε όλα τα έθνη αρχίζοντας από την Ιερουσαλήμ» (Λουκ. κδ΄ 46-47). Αυτό επέβαλλε η αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο. Όπως είπε ο ίδιος ο Κύριος στο Νικόδημο: «Ούτω γαρ ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμο, ώστε τον Υιόν αυτού τον Μονογενή έδωκεν ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται, αλλ'έχη ζωήν αιώνιον» (Ιωάν. γ΄ 16). Μια αγάπη που οδηγεί τον Υιόν Του στο σταυρικό θάνατο για να σωθεί όποιος πιστεύει σ' Αυτόν και να έχει αιώνια ζωή. Μια αγάπη, που πέρα από οποιοδήποτε σωτήριο γεγονός,

μας θυμίζει η Εκκλησία με τον Σταυρό Του Κυρίου που βρίσκεται υψωμένος στο κέντρο του εικονοστασίου. Ο Σταυρός που είναι η ύψιστη έκφραση της αγάπης του Θεού προς τον άνθρωπο και η χείριστη μορφή συμπεριφοράς του ανθρώπου προς το Θεό, την ίδια στιγμή αποτελεί δια μέν τον Ιησού «δόξαν»(Ιωάν. ιβ' 23) δια δε τον άνθρωπο λύτρωση και σωτηρία.

Ας συνειδητοποιήσουμε, λοιπόν τούτη τη σημαντική αλήθεια που υπογραμμίζει και ο Απόστολος Παύλος «Και γαρ το Πάσχα ημών υπέρ ημών ετύθη Χριστός»(Α' Κορ. ε' 7). «Γιατί η δική μας γιορτή του Πάσχα συνίσταται στο γεγονός ότι θυσιάστηκε για χάρη μας ο Χριστός».

Δυστυχώς, ενώ ο Ιησούς προαναγγέλλει το «εκούσιον» και σωτήριο Πάθος, οι Μαθητές Του, όχι μόνο αδυνατούν να αντιληφθούν την αναγκαιότητα του αλλά πέραν από την προσπάθεια να τον κρατήσουν μακριά από αυτό, εκδηλώνουν την ίδια στιγμή και παράλογες αξιώσεις. Δυο από αυτούς, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, ζητούν από τον Ιησού να τους κάνει τη χάρη που θα του ζητήσουν. Ζητούν, όταν εγκαταστήσει την ένδοξη βασιλεία Του να τους βάλει να καθίσουν ο ένας στα δεξιά Του και ο άλλος στα αριστερά Του. Οι άλλοι δέκα Μαθητές στο άκουσμα της επιθυμίας των δυο αγανακτούν. Η πιο πάνω επιθυμία αποκαλύπτει σε όλο της το μεγαλείο την ανθρώπινη αδυναμία. Την αδυναμία του πρωτείου της εξουσίας. Μια αδυναμία την οποία ο Ιησούς όχι μόνο απορρίπτει, αλλά αντί του πρωτείου της εξουσίας προβάλλει το πρωτείο της αγάπης, της προσφοράς και της θυσίας.

Δεν περιορίστηκε ο Ιησούς στην άρνηση, λέγοντας τους «ότι δεν ξέρετε τι ζητάτε», αλλά δικαιολόγησε και το γιατί. Τους είπε: «Ξέρετε ότι αυτοί που θεωρούνται ηγέτες των εθνών ασκούν απόλυτη εξουσία πάνω τους, και οι άρχοντες τους τα καταδυναστεύουν. Σ' εσάς όμως δεν πρέπει να συμβαίνει αυτό αλλά όποιος θέλει να γίνει μεγάλος ανάμεσά σας πρέπει να γίνει υπηρέτης σας. Και όποιος από σας θέλει να είναι πρώτος πρέπει να γίνει δούλος όλων».

Το πρωτείο της εξουσίας και η απολυταρχική άσκηση αυτής της εξουσίας είναι γνώρισμα μόνο των εθνικών, των ειδωλολατρών. Δυστυχώς όμως παρατηρείται και σήμερα ακόμα και στο χώρο της Εκκλησίας, όπως το λεγόμενο «πρωτείο του Πάπα» ή η θεωρία της «Τρίτης Ρώμης» που εξακολουθούν να προκαλούν τριγμούς στα θεμέλια της ενότητας της Εκκλησίας.

Αδελφοί μου, η βασιλεία του Θεού, είναι βασιλεία διακονίας και όχι εξουσιαστικής κυριαρχίας. Αυτό το χαρακτήρα της βασιλείας του Θεού, ως διακονίας τον προβάλλει ο Ιησούς μέσα από τη σημερινή διδασκαλία, ιδιαίτερα όμως μέσα από τη Σταυρική Του θυσία. Πραγματικά, Σταυρώθηκε –θυσιάστηκε για τη σωτηρία του κόσμου γενικά και του καθενός από μας ξεχωριστά. Εμείς είμαστε έτοιμοι να αναγνωρίσουμε αυτή την προσφορά μέσα από τη διακονία της αγάπης και της θυσίας των όποιων εγωιστικών μας τάσεων; Αν ναι τότε ας το επιβεβαιώσουμε στην πράξη. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Απόστολος: Φίλιπ. δ' 4-9

Ευαγγέλιο: Ιωαν. ιβ' 1-18

9 Απριλίου 2017

Την προηγούμενη Κυριακή είδαμε δυο από τους μαθητές του Χριστού και μάλιστα δυο από τους τρεις που ο ίδιος ο Χριστός θεωρούσε ως τους πιο ξεχωριστούς, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, να ζητούν από τον Χριστό θέση προνομιακή, όταν αυτός θα καθίσει στον βασιλικό θρόνο του. Σήμερα, Κυριακή των Βαΐων, το θέμα της ευαγγελικής περικοπής είναι και πάλι η βασιλική ιδιότητα του Χριστού. Ο Χριστός εισέρχεται θριαμβευτικά στην αγία πόλη, την Ιερουσαλήμ, για να ενθρονιστεί ως Βασιλιάς.

Αρχικά τον συνοδεύουν οι μαθητές του, αλλά σταδιακά συγκεντρώνεται μέγα πλήθος, γεμάτο, παλμό και ενθουσιασμό. Παίρνουν κλαδιά φοινικιάς και κραυγάζουν: ευλογημένος αυτός που έρχεται απεσταλμένος από τον Κύριο. Ευλογημένος ο βασιλιάς του Ισραήλ. Τα λόγια αυτά προέρχονται από τους Ψαλμούς του Δαβίδ και στη συνειδηση των Ιουδαίων ήταν σαφές πως αναφέρονται στον αναμενόμενο Μεσσία, αυτόν που θα ξανακαθίσει στον θρόνο του Δαβίδ. Όλη η τελετουργική πορεία προς την Ιερουσαλήμ αυτό ακριβώς καταδεικνύει.

Ο Χριστός στέλνει τους μαθητές του να ζητήσουν από κάποιους ένα γαϊδουράκι. Οι ιδιοκτήτες του ζώου το παραδίδουν άμεσα και πρόθυμα στους μαθητές. Τα περιστατικά αυτά μπορεί να μοιάζουν στον αμύητο αναγνώστη γραφικά και ευχάριστα, αλλά για τον γνώστη των δεδομένων της εποχής του Χριστού υποδηλώνουν τη χρήση του βασιλικού δικαίου, τη δυνατότητα της επίταξης μεταφορικών μέσων. Και μάλιστα ο βασιλιάς δεν μπορούσε να ανέβει σε οποιοδήποτε ζώο παρά μόνο σε εκείνο που κανείς άλλος δεν το είχε χρησιμοποιήσει στο παρελθόν, όπως ήταν ακριβώς ο πώλος όνου.

Οι μαθητές απλώνουν τα ιμάτια τους για να περάσει ο Χριστός, το πλήθος τους ακολουθεί κάνοντας το ίδιο. Και αυτή η πράξη αποτελεί επίσης μέρος ενός τελετουργικού που προσιδιάζει στην παρουσία του βασιλιά.

Τέλος, τον επιβιβάζουν πάνω στο ζώο, όπως ακριβώς αρμόζει να κάνουν σε κάποιον που φέρει τη βασιλική ιδιότητα και επιχειρεί να ιππεύσει. Το πλήθος κραυγάζει ωσαννά, μια φράση που αρχικά σήμαινε την παράκληση που αποζητούσε τη σωτηρία, αλλά αργότερα έφτασε να σημαίνει κραυγή χαράς και ευφροσύνης.

Όμως η περικοπή περιέχει και ένα ακόμη επεισόδιο το οποίο αφενός δείχνει προς την ίδια κατεύθυνση, τη βασιλική δηλαδή ιδιότητα του Χριστού, αφετέρου αποκαλύπτει και μιαν άλλη πτυχή της πορείας του Χριστού προς τη βασιλική ενθρόνιση. Αναφερόμαστε στη χειρονομία της Μαρίας της αδελφής του Λαζάρου, η οποία αλείφει τα πόδια του Χριστού με πολύτιμο, ευωδιαστό μύρο. Καταρχάς και αυτό το επεισόδιο μας φέρνει στο μυαλό τη μεσσιανική ιδιότητα του Χριστού. Μεσσίας σημαίνει κεχρισμένος, αυτός που έχει χριστεί, και η χρίση με μύρο αποτελούσε μέρος του τελετουργικού της βασιλικής ενθρόνισης. Όμως ο Χριστός, όταν ο Ιούδας θα δυσφορήσει για τη σπατάλη του μύρου, θα δηλώσει

πως η χειρονομία αυτή είναι η πρόβλεψη, γιατί η Μαρία, επιτελώντας αυτό το έργο, δεν κάνει τίποτα λιγότερο από το να προδηλώνει τον ενταφιασμό του Χριστού που επίκειται. Ο Χριστός γνωρίζει πως αυτός που τώρα τιμάται ως βασιλιάς πρόκειται σύντομα να θανατωθεί. Αλλά η γνώση του δεν περιορίζεται σε αυτό, καθώς γνωρίζει επίσης πως η ενθρόνισή του δεν θα πραγματοποιηθεί κατά την είσοδο στην Ιερουσαλήμ, αλλά κατά την ύψωσή του στον Σταυρό.

Ο Χριστός όμως είναι βασιλιάς και είναι βασιλιάς επειδή η ζωή του, οι σκέψεις του, οι επιθυμίες του, η φαντασία του, ακόμα και η πιο ελάχιστη ενέργειά του, είναι σύμφωνες με την αλήθεια του Θεού. Ο Χριστός είναι βασιλιάς, επειδή το έργο της ζωής του είναι ακριβώς να φανερώσει αυτή την αλήθεια. Να μας δείξει το έργο του Θεού μέσα στον κόσμο. Να φανερώσει πως η ιστορία δεν είναι παραδομένη στα χέρια των ανθρώπων και μόνο, αλλά μυστικά εντός της ο Θεός απεργάζεται το σχέδιο της σωτηρίας των ανθρώπων.

Υπάρχει μια φράση γνωστή σε όλους, η οποία υποδηλώνει το αμετάβλητο της βασιλείας, αλλά το φθαρτό των βασιλέων: «Ο βασιλεύς απέθανε, ζήτω ο βασιλεύς». Η φράση δηλώνει μιαν ιστορική αλήθεια. Οι βασιλιάδες αλλάζουν, πεθαίνουν, ξεχνιούνται. Ο λαός είναι πάντοτε έτοιμος να λησμονήσει τον πεθαμένο βασιλιά και να επευφημήσει τον διάδοχό του. Στην περίπτωση του Χριστού όμως η τάξη αυτή ανατρέπεται. Και εδώ ο βασιλιάς πεθαίνει. Αλλά αυτό όχι μόνο δεν γίνεται αφορμή να ξεχαστεί, αλλά οδηγεί στον πραγματικό δοξασμό του, την Ανάσταση, την Ανάληψη, την εγκατάσταση του στα δεξιά του θρόνου του Πατρός. Και ο λαός του, οι μαθητές του, τότε μόνο είναι σε θέση να αντιληφθούν πως αρχικά δεν είχαν καταλάβει ποιος ήταν πραγματικά ο Χριστός. Μόνο μετά την Ανάστασή του μπορούν και συνειδητοποιούν τι είδους βασιλιάς ήταν ο Χριστός. Ο πραγματικός βασιλιάς του κόσμου, ο μόνος βασιλιάς. Και είναι πλέον σε θέση και οι ίδιοι να γίνουν με τη σειρά τους μάρτυρες αυτής της αλήθειας σε όλον τον κόσμο: ένα έθνος βασιλέων και ιερέων.

Για την Εκκλησία μας η Κυριακή των Βαΐων δεν είναι ένα κομμάτι από το μακρινό παρελθόν. Δεν είναι μια ημέρα του έτους 33 μ.Χ. Είναι μια σύγχρονη σε μας εμπειρία. Ο Χριστός εισέρχεται ανάμεσα μας. Ως βασιλιάς, αλλά ταυτόχρονα φέροντας μορφή δούλου, μορφή ταπεινή: την ταπεινή μορφή του άρτου και του οίνου, τα στοιχεία της ανθρώπινης τροφής. Και ενθρονίζεται στον θρόνο του Θεού, αυτός ο σφραγισμένος, ο Σταυρωθείς, αλλά και Αναστάς. Ανεβαίνει σε κάθε λειτουργία στο θρόνο που συμβολικά έχει κάθε χριστιανικός ναός. Σε αυτόν τον θρόνο, που φαινομενικά μοιάζει άδειος, είναι παρών πάντα ο Χριστός. Ζει ανάμεσά μας. Μας τρέφει με το σώμα και το αίμα του. Μας δίνει ζωή. Και εμείς φέρουμε στους ώμους μας τη χαρμόσυνη ευθύνη να αναγγείλουμε στον κόσμο που ζει μέσα στο σκοτάδι και την απελπισία τα καλά νέα, το Ευαγγέλιο. Ωσαννά, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου.

Γιώργος Σαββίδης

ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

Απόστολος: Πράξ . α' 1 – 9

Ευαγγέλιον: Ιωάν. α' 1 – 17

16 Απριλίου 2017

**«Χριστός Ανέστη, ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας»,
αγαπητοί μου αδελφοί!**

Χαράς ευαγγέλια για τους πιστούς. Εορτάζουμε το μοναδικό γεγονός που μαρτυρείται από τους αποστόλους και τους ευαγγελιστές. Αποτυπώνεται στα κείμενα της Καινής Διαθήκης με τις προφητικές προεκτάσεις τους στην παιδαγωγούσα εις Χριστόν, Παλαιά Διαθήκη. Αποτελεί την βάση της χριστιανικής θρησκείας, γιατί αποδεικνύεται δια της αναστάσεως, η θεία προέλευση, η θεότητα του αναστάντος Χριστού. Η ανάσταση του Κυρίου μας δικαιολογεί το περιεχόμενο της ανεκλάλητης χαράς μας. Επιβεβαιώνεται η πίστη μας και για τη δική μας ανάσταση, όπως μας την υποσχέθηκε ο Κύριος. Για να φανερώσει την τεράστια σημασία της αναστάσεως του Κυρίου, σημειώνει ο απόστολος Παύλος στους Κορινθίους:

«Εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται ματαία ἡ πίστις ἡμῶν, ἔτι ἔστέ ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν»

Αν δεν ανέστη ο Χριστός, είναι άδεια από περιεχόμενο η πίστη μας. Θα είμαστε ακόμη βυθισμένοι στις αμαρτίες μας! Γιατί αν ο Χριστός δεν μπορούσε να αναστηθεί ο ίδιος, τότε ούτε σε μας μπορεί να προσφέρει την ανάσταση και άρα πεθαίνοντας θα κανόμασταν πλέον εις τον αιώνα! Αλλά ο Χριστός ανέστη και με τον θάνατό Του κατάργησε τον αιώνιο εχθρό μας, τον θάνατο, στον οποίο μας οδηγεί ο έχων το κράτος του θανάτου, η αμαρτία, η απομάκρυνση από τον δρόμο του θείου θελήματος.

Αντιλαμβάνεσθε λοιπόν, αγαπητοί μου, τη σημασία της ανάστασης του Κυρίου μας. Έχει τον απολυτρωτικό χαρακτήρα από τις αμαρτίες μας. Η ενανθρώπιση, τα πάθη, ο σταυρικός θάνατος και το αποκορύφωμα όλων, η εκ νεκρῶν ανάσταση του Χριστού μας, περιλαμβάνονται στο προαιώνιο σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία των λογικῶν Του δημιουργημάτων, από τον πνευματικό θάνατο της αμαρτίας. Συνοπτικά αναφέρει τα μετά την ανάσταση του Ιησού γεγονότα, και ο Λουκάς, στο ανάγνωσμα των Πράξεων των αποστόλων που ακούσαμε σήμερα. Είναι συνεπώς άλλη μια ακόμη επιβεβαίωση της ανάστασης και της σχέσης της με την θεία πρόνοια, την απέραντη αγάπη του Θεού. Είναι η ευκαιρία που μας δίνει καθημερινά, με την κάθε μέρα που μας χαρίζει η χάρη Του, για να εκμεταλλευτούμε τις απόλυτες δωρεές Του και να ζήσουμε ειρηνικά κατά το θέλημα Του.

Ημέρα χαράς, λοιπόν, αγαπητοί μου, σε συνδυασμό και με την ανοιξιάτικη φύση, στην οποία γιορτάζουμε ειρηνικά το μοναδικό αυτό γεγονός.

«Συγχωρήσομεν πάντα τῇ ἀναστάσει», ακούσαμε σήμερα επαναλαμβανόμενη την ευχάριστη ψαλμωδία, να μας κατευθύνει να ξεχάσουμε τις διαφορές μας με τους άλλους, τους συνανθρώπους μας, και να δείξουμε έμπρακτα την αγάπη, απομακρύνοντας από την ψυχή μας κάθε πάθος και

μνησικακία. Είναι η αγάπη που αποδεικνύεται με τα έργα μας προς τον πλησίον συνάνθρωπό μας. Άλλοτε θα φανερωθεί η αγάπη μας, με υλικά αντικείμενα από το περίσσευμα ή και από το υστέρημα μας, που προσφέρουμε σ' αυτούς που έχουν ανάγκη, κι άλλοτε με τη φιλική συμπαράσταση, ένα λόγο παραμυθίας, μια συμβουλή, με την επίδειξη του ενδιαφέροντός μας, ή και απλά με ένα χαμόγελο. Όταν έχουμε μέσα μας αγάπη, οι τρόποι είναι άπειροι για την φανερώσουμε, να την προσφέρουμε! Αρκεί να υπάρχει! Ιδιαίτερα σήμερα, ημέρα της θείας αγάπης!

Πρέπει να το καταλάβουμε, με την πρακτική του μορφή, εμείς τουλάχιστον οι πιστοί, ότι κύριο χαρακτηριστικό του χριστιανισμού, αγαπητοί μου, είναι η αγάπη. Η αγάπη που με το βαθμό της, το μέγεθός της, ρυθμίζει τις σχέσεις των ανθρώπων. Η αγάπη που μπορεί να θεμελιώσει την ειρήνη και την ειρηνική συνύπαρξη των ανθρώπων. Αλλά δυστυχώς δεν το αντιλαμβάνονται πολλοί ή και μάλιστα και οι αλλόθρησκοι συνάνθρωποί μας, παρερμηνεύοντας ακόμη και τις επιταγές της δικής τους, της γενικά πεπλανημένης, θρησκείας τους. Αδελφοί μας, πιστοί χριστιανοί, υφίστανται διώξεις και σκληρά μαρτύρια και τον βασανιστικό θάνατο, σε χώρες όπου επικράτησε με απάνθρωπη βαρβαρότητα, η εκθρόνηση προς την χριστιανική θρησκεία, τη θρησκεία της αγάπης. Καταστρέφουν Εκκλησίας, κοιμητήρια, μνημεία! Είναι λυπηρό! Δεν αντιλαμβάνονται ότι είμαστε όλοι παιδιά του ίδιου Θεού. Ο Θεός αγαπά και φροντίζει όλα τα πλάσματα Του. Επιθυμεί «πάντας σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν». Ο Θεός θέλει να σωθούν όλοι, χωρίς εξαιρέσεις, να γνωρίσουν την αλήθεια! Δυστυχώς δεν έχουν γνωρίσει την μοναδική αλήθεια και την απέραντη αγάπη και ανοχή του Κυρίου μας, που υπέστη για χάρη όλων μας, τα πάθη και τον σταυρό, πριν την ανάστασή Του. Αν όμως δεν μπορούμε να τους δια φωτίσουμε, να τους δείξουμε την ανωτερότητα της αληθινής θρησκείας μας, τουλάχιστον ας προσευχόμαστε γι' αυτούς, να δεχτούν τον θείο φωτισμό, να παύσουν τις διώξεις των πιστών. Κι ας προσευχόμαστε και για τους χριστιανούς αδελφούς μας, που ζουν σκληρά καταδυναστευόμενοι από τους αλλόθρησκους, να ζήσουν στην αγάπη του Θεού, να αντέξουν τις διώξεις, τα μαρτύρια και να σωθούν. Να ζήσουν και εκείνοι την ανάσταση του Κυρίου μας! Διότι «ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο.» Η χάρις της απολύτρωσης από την δουλεία της αμαρτίας και η αποκάλυψη της μοναδικής αλήθειας φανερώθηκαν δια του Ιησού Χριστού.

Είναι συνεπώς ημέρα της χαράς της απολύτρωσης, η ανάσταση του Χριστού μας! Είναι ευκαιρία προσευχής, επικοινωνίας με τον δωρεοδότη Κύριο. Είναι ακόμη ευκαιρία επιβεβαίωσης και τήρησης των αποφάσεων που πήραμε για τη ζωή μας, αγωνιζόμενοι κατά την περίοδο νηστειών. Να χαράξουμε μια καλύτερη ειρηνική ζωή. Να φροντίσουμε να διατηρούμε την ψυχή μας καθαρή από την αμαρτία για την οποία ενανθρώπισε, έπαθε και ανεστήθη ο Κύριός μας! Να κερδίσουμε το σύνολο των δωρεών Του, που πλουσιοπάροχα μας παρέχει και να ζήσουμε και τη δική μας ανάσταση!

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ(ΤΟΥ ΘΩΜΑ)
Απόστολος(Του Αγίου Γεωργίου): Πρ. ιβ' 1-11
Ευαγγέλιο: Ιω. κ' 19-31
23 Απριλίου 2017

«Μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες»(Ιω. κ' 29)

Βρίσκονταν, χωρίς αμφιβολία, σε απελπιστικά αδιέξοδα οι Μαθητές του Χριστού. Τα γεγονότα του Πάθους του Χριστού είχαν κλονίσει τις ελπίδες τους για τη λύτρωση του Ισραήλ. Το μένος του πλήθους τους έκαμε να κλειστούν στο υπερώο σε μια στάση αναμονής.

Μερικά μηνύματα, από το πρωί της μεγάλης εκείνης ημέρας της Μιάς των Σαββάτων, έριξαν κάποιες ελπίδες, τα συναισθήματα, όμως, ήταν ακόμα αλληλοσυγκρουόμενα. Οι πληροφορίες των Μυροφόρων ότι «εωράκασι τον Κύριον» δεν τους φάνηκαν πιστευτές. Τις απέδωσαν σε γυναικείες φαντασιώσεις. Ο Πέτρος και ο Ιωάννης έτρεξαν στο μνημείο, αλλά δεν είδαν τον Χριστό. Είδαν κενό τον τάφο. Άνοιξε μέσα τους το παράθυρο της ελπίδας, αλλά υπήρχαν και αμφιβολίες. Ο Λουκάς και ο Κλεόπας τους διαβεβαίωσαν ότι τον συνάντησαν στον δρόμο προς την Εμμαούς και ότι «εγνώσθη αυτοίς εν τη κλάσει του άρτου». Μα μήπως έπεσαν και αυτοί θύματα αυθυποβολής;

Σ' αυτή την κατάσταση βρίσκονταν οι δέκα Απόστολοι το βράδυ εκείνης της μεγάλης ημέρας της Ανάστασης. Δεν είχαν καμιά προδιάθεση για να πέσουν σε αυταπάτες. Και έρχεται ο Χριστός, «κεκλεισμένων των θυρών» τον βλέπουν, τους μιλά, και το σκηνικό αλλάσσει. Τα πρόσωπά τους φωτίζονται. Αποκτούν θάρρος και παρρησία, αποβάλλοντας τον φόβο και την εσωστρέφεια.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες θα'ταν λογικό ο Θωμάς να πεισθεί στις διαβεβαιώσεις των άλλων Μαθητών. Δέκα καθόλα αξιόπιστοι άνθρωποι τον διαβεβαιώνουν ότι είδαν τον Χριστό, ότι τους μίλησε, ότι τους έδωσε σαφείς πληροφορίες και οδηγίες για την αποστολή τους. Και, όμως, αμφιβάλλει.

Ως εδώ θα μπορούσε κάποιος να τον δικαιολογήσει. Και οι άλλοι αμφέβαλλαν προηγουμένως. Ο Θωμάς, όμως, δεν κάνει τίποτα για να διώξει την απιστία του. Δεν έτρεξε στο μνήμα όπως ο Πέτρος και ο Ιωάννης. Δεν πήγε να βρει τις Μυροφόρες, ούτε και επεδίωξε να δει τον Λουκά και τον Κλεόπα. Κλείστηκε στον εαυτό του και πρόβαλλε πεισματικά το «εάν μη ίδω ου μη πιστεύσω». Είναι γι'αυτό τον λόγο που τον ελέγχει ο Χριστός, σήμερα, μετά από οκτώ μέρες, όταν ξαναεμφανίζεται στους μαθητές, και του λέγει: «Οτι εώρακάς με πεπίστευκας; Μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες».

Με τα επιτιμητικά αυτά λόγια δεν ζητά ο Χριστός τυφλήν αποδοχή σε ό,τι μας παρουσιασθεί, αλλά τονίζει δύο πράγματα:

Πρώτα ότι δεν θα πρέπει να επιδεικνύουμε αρνητική και παθητική στάση στα ζητήματα της πίστης αλλά να προχωρούμε σε καλοδιάθετη εξέταση. Δεν έχει καμιά σχέση με το Ευαγγέλιο το «πίστευε και μη ερεύνα» που μας προσάπτουν πολλοί. Στην Εκκλησία ισχύει το «ερευνάτε τας Γραφάς» αυτά γάρ εισιν αι μαρτυρούσαι περί εμού». Η πίστη μας στον Χριστό θα ενδυναμωθεί και με την έρευνα του φυσικού κόσμου, αφού είναι έκδηλη η παρουσία του Θεού στον κόσμο και εμφανή τα σημάδια της δημιουργικής του δύναμης. Ο ιερός ψαλμωδός λέγει χαρακτηριστικά: «Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού, ποιήσιν δε χειρών αυτού αναγγέλλει το στερέωμα». Και ο απόστολος Παύλος λέγει ότι «τα αόρατα αυτού από κτίσεως κόσμου τοις ποιήμασι νοούμενα καθοράται, η τε αϊδιος αυτού δύναμις και θειότης»(Ρωμ.1,20). Δηλαδή από τότε που εκτίσθη ο κόσμος, οι αόρατες τελειότητες του Θεού γίνονται αισθητές με τη

διάνοια, διαμέσου των δημιουργημάτων, τόσο η αιώνια παντοδυναμία του όσο και η κάθε θεία τελειότητά του.

Ο Χριστός θέλει, ύστερα, να μας πει ότι δεν θα πρέπει να εμπιστευόμαστε μόνο τις σωματικές αισθήσεις μας, για πιστοποίηση κάποιων γεγονότων, γιατί αυτές πολλές φορές μας απατούν. Κάποια θέματα θα πρέπει να τα προσεγγίζουμε με μια έκτη αίσθηση, την αίσθηση της πίστωσης.

Και πράγματι! Αν κοιτάσουμε γύρω μας θα αντιληφθούμε ότι όλη, σχεδόν, η ζωή μας και η καθημερινότητά μας στηρίζονται όχι σε δικές μας γνώσεις αλλά στο ότι εμπιστευόμαστε άλλους. Ερευνήσαμε ο καθένας μας προσωπικά ότι η πρωτεύουσα π.χ. της Κίνας είναι το Πεκίνο; Εμπιστευόμαστε τη μαρτυρία άλλων. Κάναμε προσωπικά το πείραμα και αποδείξαμε ότι το νερό στην επιφάνεια της θάλασσας και σε πίεση μιας ατμόσφαιρας έχει σημείο βρασμού 100 βαθμούς Κελσίου; Εμπιστευόμαστε τους ερευνητές και τους επιστήμονες. Αν ο καθένας μας ζητούσε να κάνει τις δικές του μετρήσεις και να βασιστεί στις δικές του αισθήσεις, η ανθρωπότητα δεν θα προχωρούσε μπροστά. Θα μέναμε στο ίδιο σημείο γιατί θα μας προλάβαινε ο θάνατος. Η Επιστήμη προχωρά γιατί κάθε επιστήμονας αποδέχεται τις εφευρέσεις των προηγούμενων του.

Εξάλλου πολλές φορές οι αισθήσεις μας μάς απατούν, δεν μας δίνουν σωστές πληροφορίες. Ας θυμηθούμε ένα απλό πείραμα που κάναμε στο Δημοτικό: Φανταστείτε τρία ποτήρια στα οποία έχουμε στο ένα ζεστό νερό, στο άλλο κρύο και στο τρίτο χλιαρό. Βάζοντας το ένα χέρι στο δοχείο με το ζεστό νερό θα έχουμε την αίσθηση του ζεστού. Βάζοντας το άλλο χέρι στο δοχείο με το κρύο νερό, θα έχουμε την αίσθηση του κρύου. Αν αμέσως μετά βάλουμε και τα δυο χέρια στο χλιαρό νερό, τα δυο χέρια θα δίνουν διαφορετικές πληροφορίες στον εγκέφαλο για τη θερμοκρασία του νερού. Το ένα, αυτό που προερχόταν από το ζεστό νερό θα αισθάνεται κρύο, ενώ το άλλο θα αισθάνεται ζεστό.

Αν, λοιπόν, για φυσικά θέματα δεν μπορούμε να εμπιστευόμαστε τις αισθήσεις μας, πώς μπορούμε να στηριχτούμε σ' αυτές για τα υπερφυσικά; Θέλοντας μετά την ανάστασή Του ο Χριστός να μας διδάξει αυτή την αλήθεια, παραχώρησε ώστε αυτοί που τον γνώριζαν προηγουμένως, και μάλιστα οι πιο οικείοι του, να μην τον αναγνωρίζουν όταν τον πλησίαζαν απλώς με τις σωματικές τους αισθήσεις. Η Μαρία η Μαγδαληνή τον εκλαμβάνει ως κηπουρό, οι πορευόμενοι προς Εμμαούς τον εκλαμβάνουν ως ξένον, το ίδιο και οι Απόστολοι που ψάρευαν στη Γεννησαρέτ. Τον αναγνωρίζουν μόνο όταν ανακαλούν μια προσωπική εμπειρία που είχαν μαζί του, μian εμπειρία πέραν των αισθήσεων. Στη Μαρία τη Μαγδαληνή, μάλιστα, όταν δοκίμασε να τον αγγίξει της είπε «μη μου άπτου», μη με αγγίζεις δηλαδή. Δεν είναι πια η αφή, όπως δεν είναι ούτε η όραση ούτε η ακοή τα κατάλληλα μέσα για την πιστοποίησή μου. Μετά την ανάστασή Του ο Χριστός προσεγγίζεται με την πίστη.

Όπως και στα εγκόσμια κάθε μέγεθος χρειάζεται ειδική μονάδα για να μετρηθεί, για τη μάζα π.χ. έχουμε τα γραμμάρια, για το μήκος το μέτρο, για τον χρόνο τα λεπτά κλπ, έτσι και για την Ανάσταση του Χριστού και τα άλλα υπερφυσικά γεγονότα της θρησκείας μας χρειάζεται η πίστη.

Με αυτό τον τρόπο, δηλαδή με την πίστη, προσήγγισαν τον Χριστό μέχρι σήμερα εκατομμύρια οπαδοί του. Ανάμεσα σ' αυτούς και ο άγιος Γεώργιος, που τιμούμε ιδιαίτερα σήμερα. Ας ακολουθήσουμε και εμείς το παράδειγμά του. Ας αποφύγουμε τον προηγούμενο κλυδωνισμό του Θωμά και ας ομολογήσει ο καθένας μας, μαζί του, την τελική διαπίστωση του: «Ο Κύριος μου και ο Θεός μου».

†Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Απόστολος: Πραξ. στ' 1-7

Ευαγγέλιο: Μαρκ. ιε' 43 –ιστ' 8

30 Απριλίου 2017

«Και διαγενομένου του Σαββάτου, Μαρία η Μαγδαληνή και Μαρία η του Ιακώβου και Σαλώμη, ηγόρασαν αρώματα ίνα ελθούσαι αλείψωσιν αυτόν» (Μαρκ. ιστ' 1)

Τρία σημαντικά γεγονότα καταγράφονται στο σημερινό Ευαγγέλιο. Πρώτον, η ταφή του Ιησού. Δεύτερον η μετάβαση των γυναικών στο τάφο με αρώματα για να προσφέρουν τις πρέπουσες, κατά τα Ιουδαϊκά έθιμα, νεκρικές τιμές, και τρίτον, η πληροφόρηση από μέρους του Αγγέλου προς τις Μυροφόρες γυναίκες σχετικά με την Ανάσταση του Ιησού. Πρωταγωνιστές αλλά και μάρτυρες των πιο πάνω γεγονότων ήταν πρόσωπα, που όχι μόνο μέσα από την τόλμη τους, αλλά και μέσα από την προσφορά πολύτιμων αρωμάτων και μύρων απέδωσαν τις πρέπουσες τιμές στον Ιησού. Έτσι η εκκλησία για να τιμήσει τα πιο πάνω πρόσωπα ονόμασε τη σημερινή Κυριακή ως Κυριακή των Μυροφόρων.

Η αγάπη των Μυροφόρων προσώπων προς τον Ιησού τα οδήγησε σε τολμηρές αποφάσεις, αλλά και μέσα από την προσφορά πολύτιμων αρωμάτων σε πράξεις λατρείας και αγάπης. Στην κρίσιμη στιγμή κι ενώ οι μαθητές του Ιησού, εκτός από τον Ιωάννη, είναι εξαφανισμένοι, ένεκα «του φόβου των Ιουδαίων», τα Μυροφόρα πρόσωπα τολμούν, κατά το σημερινό ευαγγέλιο, να αναμετρηθούν με τους πολιτικούς και θρησκευτικούς άρχοντες της εποχής.

Έτσι, ο μεν Ιωσήφ τολμά και ζητά από τον Πιλάτο να του δώσει για ταφή το σώμα του Ιησού και με τη βοήθεια του Νικόδημου προχωρεί στην ταφή, οι δε γυναίκες Μαρία η Μαγδαληνή και η άλλη Μαρία, η Μητέρα του Ιησού, παρακολουθούν από μακριά τον τόπο της ταφής. «Όταν πέρασε το Σάββατο η Μαρία η Μαγδαληνή, η Μαρία η μητέρα το Ιακώβου και η Σαλώμη, αγόρασαν αρώματα για να πάνε να αλείψουν το σώμα του Ιησού». Τόλμησαν και αναμετρήθηκαν όχι μόνο με την εξουσία, αλλά και τους δικούς τους φόβους. Ούτε η στρατιωτική φρουρά, ούτε και η μεγάλη πέτρα που κάλυπτε την είσοδο του μνήματος δεν τις εμπόδισε από του να προχωρήσουν.

Η τόλμη τους δικαιώθηκε. Το σώμα του Ιησού εδόθη στον Ιωσήφ σαν πολύτιμο δώρο από τον Πιλάτο. Αυτό το ενδιαφέρον του Ιωσήφ αλλά και του Πιλάτου αποτελούν τιμή για τον Ιησού και μαρτυρία, αλλά και αναγνώριση της άδικης καταδίκης του. Παράλληλα δικαιώθηκε και η τόλμη των Μυροφόρων γυναικών αφού έγιναν και οι πρώτοι μάρτυρες της Αναστάσεως του Ιησού.

Όμως, πέραν από τη δικαιολογημένη τιμή προς τα μυροφόρα πρόσωπα, άντρες και γυναίκες, θα πρέπει να σταθούμε στα σημαντικά γεγονότα της ταφής και της Αναστάσεως του Ιησού, Ο Ιησούς, μέσα από το «τετέλεσται» της έκτης ημέρας ολοκλήρωσε το έργο της νέας δημιουργίας και της ανακαίνισης του ανθρώπου. Όπως η υλική δημιουργία ολοκληρώθηκε την έκτη ημέρα, έτσι και τώρα η νέα δημιουργία ολοκληρώνεται την έκτη ημέρα. Επίσης, όπως κατά την έβδομη ημέρα της δημιουργίας ο Θεός «αναπαύθηκε», έτσι τώρα και ο Ιησούς

«αναπαύθηκε» για να αναστηθεί την πρώτη ημέρα της νέας εβδομάδος. Πολύ εκφραστικό ένα τροπάριο της τέταρτης ωδής του όρθρου του Μεγάλου Σαββάτου: «Εβδόμην σήμερον ηγίαςας, ην ευλόγησας πριν, καταπαύσει των έργων· παράγεις γαρ τα σύμπαντα και καινοποιείς σαββατίζων, Σωτήρ μου, και ανακτώμενος».

Τούτο το Σάββατο είναι ευλογημένο όχι μόνο δια της καταπαύσεως των έργων από τον Μονογενή Υιό του Θεού, αλλά και γιατί δια της οικονομίας του θανάτου Του «τη σαρκί σαββατίσας» επανήλθε με την Ανάσταση Του σ' αυτό που ήταν. Με τον τρόπο αυτό μας πρόσφερε σαν δώρο την αιώνια ζωή, όπως τονίζεται και στο δοξαστικό των αιώνων του Μεγάλου Σαββάτου.

Μετά το ευλογημένο εκείνο Σάββατο, ακολουθεί η «μια των Σαββάτων», η πρώτη ημέρα της εβδομάδος, κατά την οποία «Αναστάς ο Ιησούς από του τάφου, καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν, την αιώνιον ζωήν και το μέγα έλεος». Επειδή δε η Ανάσταση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού εγκαινιάζει την νέα εποχή δια τούτο και η ημέρα αυτή ονομάζεται Κυριακή, προς τιμή του Κυρίου. Όπως κατά την πρώτην ημέραν της δημιουργίας είπε ο Θεός «γενηθήτω φως», έτσι και τώρα κατά την «μια των Σαββάτων», με την Ανάσταση του Κυρίου, όλα πλημμυρίζουν από φως. Κατά τον υμνωδό «Νυν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε και γη και τα καταχθόνια».

Δικαιολογημένα, λοιπόν: «Ουρανοί μεν επαξίως ευφραινέσθωσαν, γη δε αγαλλιάσθω, εορταζέτω δε κόσμος, ορατός τε άπας και άόρατος, Χριστός γαρ εγήγερται, ευφροσύνη αιώνιος».

Όμως, ενώ η Σταύρωση, ο θάνατος και η Ταφή είναι μια πραγματικότητα ιστορική και που δεν μπορούν να αμφισβητηθούν, επειδή συνδέονται με ιστορικά πρόσωπα, όπως ο Πιλάτος, εν τούτοις η Ανάσταση, αν και είναι γεγονός πραγματικό δεν καταγράφεται τη στιγμή που συμβαίνει. Η Ανάσταση είναι έξω από τη νομοτέλεια του κόσμου, έξω από την παρατήρηση και το πείραμα, για τούτο και μπορεί να προσεγγιστεί και να κατανοηθεί μόνο μέσα από την πίστη. Όπως είπε ο Ιησούς και στο Θωμά «Πείστηκες επειδή με είδες με τα μάτια σου. Μακάριοι εκείνοι που χωρίς να με έχουν δει πιστεύουν».

Αδελφοί μου, τα Μυροφόρα πρόσωπα πίστεψαν στο πρόσωπο του Ιησού, Τον αναγνώρισαν ως Θεό και Λυτρωτή γι' αυτό και τόλμησαν, θέτοντας σε κίνδυνο τη ζωή τους. Δικαιώθηκαν για την πίστη τους και μέσα από αυτή αναδείχθηκαν νικητές, αλλά ιδιαίτερα έγιναν συνδιαμορφωτές ενός καινούργιου κόσμου. Εμείς, πόσο κοντά ή πόσο μακριά βρισκόμαστε από αυτή την πίστη που μεταμορφώνει τον άνθρωπο και τον κόσμο; Ας επιβεβαιώσουμε αυτή την πίστη μας μέσα από την καθημερινή ζωή και συμπεριφορά μας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πα. 3/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος (Α΄ Χαιρ.)	Σα. 1/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Δοξολογία)
Κυ. 5/3	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	Κυ. 2/4	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Παναγία Θεοσκέπαστη
Πε. 9/3	ΦΑΣΟΥΛΑ	Κυ. 9/4	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα
Πα. 10/3	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ (Β΄ Χαιρ.)	Κυ. 9/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
Κυ. 12/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος	Δε. 10/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας (Βράδυ)
Πα. 17/3	ΚΑΤΩ ΠΑΧΝΑ (Γ΄ Χαιρ.)	Τρ. 11/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Σπυρίδωνας Βράδυ)
Κυ. 19/3	ΤΣΑΔΑ	Τε. 12/4	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι (Βράδυ)
Πα. 24/3	ΒΑΣΑ (Δ΄ Χαιρ.)	Πε. 13/4	ΟΜΟΔΟΣ (Πρωί)
Σα. 25/3	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα	Πε. 13/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
Σα. 25/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Δοξολογία)	Πα. 14/4	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυρίδωνας (Πρωί)
Κυ. 26/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Μνημ. Μητροπολιτών)	Πα. 14/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
Πα. 31/3	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγ. Παρασκευή (Ακάθιστος Ύμνος)	Σα. 15/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Πρωί)
		Σα. 15/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ)
		Κυ. 16/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εσπ. Αγάπης)
		Τρ. 18/4	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
		Πε. 20/4	ΑΜΑΡΓΕΤΗ (Εσπερινός)
		Πα. 21/4	ΠΑΡΑΜΑΛΙ
		Κυ. 23/4	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ
		Κυ. 30/4	ΧΟΥΛΟΥ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Πα. 3/3	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ (Α΄ Χαιρ.)	Σα. 1/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Δοξολογία)
Κυ. 5/3	ΛΑΡΝΑΚΑ	Κυ. 2/4	ΦΟΙΝΙ
Πα. 10/3	ΠΑΦΟΣ, Παντάνασσα (Β΄ Χαιρ.)	Κυ. 9/4	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ
Κυ. 12/3	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ	Κυ. 9/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Βράδυ)
Πα. 17/3	ΘΕΛΕΤΡΑ (Γ΄ Χαιρ.)	Δε. 10/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος (Βράδυ)
Κυ. 19/3	ΟΜΟΔΟΣ	Τρ. 11/4	ΓΙΟΛΟΥ Βράδυ)
Πα. 24/3	ΚΑΘΗΚΑΣ (Δ΄ Χαιρ.)	Τε. 12/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Βράδυ)
Σα. 25/3	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ + Δοξολογία	Πε. 13/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Πρωί)
Κυ. 26/3	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ	Πε. 13/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Βράδυ)
Πα. 31/3	ΠΕΡΙΣΤΡΩΝΑ (Ακάθιστος Ύμνος)	Πα. 14/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Πρωί + βράδυ)
		Σα. 15/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Πρωί)
		Σα. 15/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ)
		Κυ. 16/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εσπ. Αγάπης)
		Τρ. 18/4	ΣΤΕΝΗ
		Σα. 22/4	ΠΡΟΔΡΟΜΙ (Εσπερινός)
		Τρ. 25/4	ΑΡΟΔΕΣ (Εσπ.)
		Κυ. 30/4	ΑΥΔΗΜΟΥ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Πα. 3/3	ΑΡΜΙΝΟΥ (Α΄ Χαιρ.)	Κυ. 2/4	ΜΕΣΑΝΑ
Κυ. 5/3	ΕΜΠΑ	Κυ. 9/4	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΤΟΥ
Πα. 10/3	ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ (Β΄ Χαιρ.)	Πα. 14/4	Ι.Μ. ΧΡΥΣΟΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ (Βράδυ)
Κυ. 12/3	ΛΑΣΑ	Σα. 15/4	Ι.Μ. ΧΡΥΣΟΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ (Πρωί)
Πα. 17/3	ΠΛΑΤΑΝΙΣΚΙΑ (Γ΄ Χαιρ.)	Σα. 15/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ)
Κυ. 19/3	Ι.Μ ΣΤΑΥΡΟΥ ΤΗΣ ΜΙΝΘΗΣ	Κυ. 16/4	ΜΕΣΑΝΑ (Εσπ. Αγάπης)
Πα. 24/3	ΠΕΓΕΙΑ (Δ΄ Χαιρ.)	Δε. 17/4	ΜΕΣΑΝΑ, Ι. Μ. Αγ. Γεωργίου Κουμάνων
Πα. 25/3	ΜΕΣΟΓΗ (Εσπ.)	Πα. 21/4	ΣΑΛΑΜΙΟΥ, Αγία Παρασκευή
Σα. 25/3	ΜΑΜΩΝΙΑ + Δοξολογία	Κυ. 23/4	ΑΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ
Πα. 31/3	Ι.Μ. ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Ακάθιστος Ύμνος - Αργυρνία)	Τρ. 25/4	ΓΙΟΛΟΥ, Απόστολος Μάρκος

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ				ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ			
12/3	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ	2/4	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ	5/3	ΧΛΩΡΑΚΑ	2/4	ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΑΥΔ.
19/3	ΤΡΕΜΥΘΟΥΣΑ	23/4	ΓΟΥΔΙ	19/3	ΠΟΛΕΜΙ	23/4	ΑΥΔΗΜΟΥ
26/3	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ	30/4	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ	26/3	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ	30/4	ΣΙΜΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ							
12/3	ΑΧΕΛΕΙΑ	2/4	ΤΙΜΗ				
26/3	ΛΕΜΠΑ	30/4	ΚΟΝΙΑ				

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.imrpfou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ



Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2017

ΕΤΟΣ ΛΗ΄

ΑΡ.443 - 444

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ
Απόστολος: Πραξ. θ' 32-42
Ευαγγέλιο: Ιω. ε' 1-15
7 Μαΐου 2017

Το σημερινό Ευαγγέλιο μας παρουσιάζει έναν άνθρωπο άρρωστο, βασανιζόμενο για τριάντα οκτώ χρόνια. Η φύση της ασθένειας του δεν κατονομάζεται αρχικά,. Αργότερα, μετά τη θεραπεία, μαθαίνουμε ότι ο πρώην άρρωστος σηκώθηκε, πήρε το κρεβάτι του και περπάτησε. Γι' αυτό και στη χριστιανική παράδοση έχει μείνει γνωστός ως ο παραλυτικός. Ούτε όμως η ασάφεια της αρρώστιας στην ευαγγελική περικοπή ούτε η απόδοση του όρου παραλυτικός από τη χριστιανική παράδοση είναι τυχαίες. Τόσο η αρρώστια όσο και η παραλυσία αποτελούν μεταφορές, τρόπους της ανθρώπινης γλώσσας, που προσπαθούν να αποδώσουν και να περιγράψουν την ανθρώπινη κατάσταση μιας ζωής μακριά από το Θεό.

Οι μεταφορές αυτές, η περιγραφή δηλαδή της ανθρώπινης κατάστασης ως ασθένειας και παραλυσίας, μας θέτουν παράλληλα το ερώτημα: τι πάσχει, εν προκειμένω, πρωτίστως στον άνθρωπο, το σώμα ή η ψυχή; Ή μήπως δεν μπορούμε να διακρίνουμε ανάμεσα στα δυο; Αυτό που μπορούμε πάντως να διακρίνουμε είναι πως αυτό που κινητοποιεί τον άνθρωπο είναι η αρρώστια του σώματος και όχι αυτή της ψυχής. Θέλουμε να στεκόμαστε γεροί και δυνατοί τα πόδια μας. Το ερώτημα του Χριστού, θέλεις υγιής γενέσθαι;, λαμβάνει από εμάς καταφατική απάντηση, αλλά περιοριζόμαστε στη σωματική διάσταση της υγείας και μόνο.

Όμως στη σημερινή περικοπή βλέπουμε ότι στο πρόσωπο του Χριστού διακρίνουμε μια μετάβαση από το μερικό στο καθολικό και μάλιστα υπό δυο έννοιες. Καταρχάς, στη Βηθεσδά, σε εξαιρετικές περιπτώσεις ερχόταν άγγελος Κυρίου, τάραινε το νερό και όποιος προλάβαινε και εισερχόταν πρώτος στην κολυμβήθρα θεραπευόταν. Παράλληλα, σύσσωμη η πατερική ερμηνευτική παράδοση βλέπει στο θαύμα για το οποίο μας μίλησε σήμερα το Ευαγγέλιο το προτύπωση του βαπτίσματος. Όμως το βάπτισμα δεν είναι γεγονός εξαιρέσεως που απευθύνεται σε λίγους. Αντίθετα, συνιστά μια καθολική κλήση του Θεού προς όλους τους ανθρώπους.

Η δεύτερη διάσταση της μετάβασης από το μερικό στο καθολικό αφορά το βάθος της θεραπείας. Όταν θεραπεύει τον άνθρωπο ο Χριστός, δεν θεραπεύεται μόνο το σώμα του, αλλά ο καθολικός άνθρωπος, ψυχή και σώμα. Και αυτό το βλέπουμε και στη σημερινή περικοπή, όταν το θαύμα δεν ολοκληρώνεται όταν ο παραλυτικός σηκωθεί, πάρει το κρεβάτι του και περπατήσει. Θα ολοκληρωθεί όταν ο Χριστός θα τον συναντήσει στο ιερό χώρο του ναού, όπου ο παραλυτικός έχει πάει για να λατρέψει τον Θεό, και ο Χριστός θα του πει: Ίδε υγιής γέγονας, μηκέτι αμάρτανε. Η απελευθέρωση από την αμαρτία αποτελεί αναγκαίο όρο για να διατηρήσει ο άνθρωπος την υγεία στην καθολική διάσταση με την οποία τη βλέπει το Ευαγγέλιο. Δεν είναι άλλωστε τυχαία και η λέξη που επιλέγει ο Χριστός όταν απευθύνεται και θεραπεύει τον παραλυτικό: έγερε. Έγερση είναι η λέξη που χρησιμοποιείται στο Ευαγγέλιο για να σημάνει την κατάσταση του Χριστού. Έγερση εκ νεκρών είναι για τους ανθρώπους η έγερση από την κατάσταση της αμαρτίας,. Η Ανάσταση ως είσοδος στην καινή ζωή της Βασιλείας του Θεού.

Πώς όμως συντελείται αυτή η θαυμαστή μετάβαση από την καθολική αρρώστια στην καθολική θεραπεία; Ο παραλυτικός λέει μια φράση που συνήθως ερμηνεύεται επιφανειακά: άνθρωπον ουκ έχω. Ο παραλυτικός αναφέρεται βέβαια στο γεγονός πως δεν υπάρχει κάποιος να τον βάλει πρώτον στα νερά την ώρα εκείνη που εμφανίζεται ο άγγελος. Όμως ο ευαγγελιστής υπονοεί εδώ κάτι περισσότερο. Η θεραπεία δεν μπορεί να έρθει από την ανθρώπινη πλευρά. Ούτε επίσης από την πλευρά ψευδών θεοτήτων, σαν τον Ασκληπιό, όπως επαγγέλονταν οι παγανιστές της εποχής του Χριστού. Το

Ευαγγέλιο εδώ είναι σαφές και κατηγορηματικό: αυθεντικός, πραγματικός θεραπευτής είναι μόνο ο Χριστός. Κάθε άλλη μορφή θεραπείας δεν είναι παρά μια νόσος που μεταμφιέζεται σε θεραπεία.

Για να μην είμαι όμως και εγώ γενικόλογος και ασαφής, θα σας διηγηθώ μια ιστορία που διασώζει ο αββάς Κασσιανός από τη ζωή των ασκητών της Αιγύπτου κατά τις απαρχές της Χριστιανοσύνης. Δυο μοναχοί, ο Παύλος και ο Αρχίβιος, οι οποίοι έμεναν σε έναν ερημικό και απαρακλήτο τόπο, αποφάσισαν να επισκεφτούν έναν τρίτο φίλο και συνασκητή τους που κατοικούσε στην ευρύτερη περιοχή. Ο Παύλος είχε προσπαθήσει πολύ να φτάσει στην εσωτερική καθαρότητα, όμως όχι με τον ενδεδειγμένο, όπως θα αποκαλυφθεί αργότερα, τρόπο. Δεν ανεχόταν όχι μόνο τη θέα ενός γυναικειού προσώπου, αλλά ούτε καν ήθελε να βλέπει γυναικεία ενδύματα. Όμως τη μέρα εκείνη της επισκέψεως σε εκείνη την ερημική διαδρομή συνάντησαν, ανέλπιστα, μια γυναίκα. Ο Παύλος ταράχτηκε τόσο ώστε με μιας εγκατέλειψε ξαφνικά το καθήκον της αγάπης που τον έκανε να επιχειρήσει αυτή την επίσκεψη, πήρε στροφή και έφυγε τρέχοντας προς το κελί του. Έτρεχε ασταμάτητα, πιο γρήγορα από ότι θα έτρεχε αν είχε δει λιοντάρι ή έναν τεράστιο δράκοντα. Μάταια ο Αρχίβιος του φώναζε να γυρίσει πίσω. Και συνεχίζει ο Κασσιανός, κάνοντας τη διάγνωση της κατάστασης του Παύλου. Ο ζήλος της αγνότητας και η αγάπη της καθαρότητας ήταν τα μοναδικά κίνητρα του Παύλου. Η αντίδραση του όμως δεν ήταν αποτέλεσμα θεογνωσίας και ασφαλώς ξεπερνούσε τα όρια της νήψης και της σωστής «κατά Θεόν» εγκράτειας. Αυτό που αποστρεφόταν ο Παύλος δεν ήταν μόνο η οικειότητα με τις γυναίκες, αλλά η ίδια η θέα τους. Η τιμωρία λοιπόν έφτασε στον Παύλο άμεσα. Παρέλυσε όλο του το σώμα και έμενε εντελώς ακίνητος, βουβός, χωρίς ακοή. Είχε μάλιστα τόσο αποδυναμωθεί ώστε οι περιποιήσεις των μοναχών δεν επαρκούσαν πλέον για να ανακουφίσουν την ταλαιπωρία του. Ήταν λοιπόν απαραίτητες οι επιμελημένες φροντίδες μιας γυναίκας. Τον μετέτρεψαν τότε σε ένα γυναικειό μοναστήρι και εκεί οι μοναχές τον περιποιούνταν, τον τάιζαν και τον φρόντιζαν σε όλα. Κατ' αυτόν τον τρόπο ο Παύλος έζησε γύρω στα τέσσερα χρόνια, μέχρι το τέλος της ζωής του. Ωστόσο, ενώ η αρρώστια είχε παραλύσει όλα του τα μέλη, μια θαυματουργική δύναμη έβγαινε από τον Παύλο και μάλιστα τόσο μεγάλη, ώστε το λάδι που είχε έλθει σε επαφή με το σώμα του θεράπευε αμέσως άλλους ασθενείς που χρίονταν με αυτό.

Τι να πρωτοθαυμάσει και τι να πρωτοσκολιάσει κανείς από αυτή τη διήγηση! Θα αρκεστούμε στα στοιχειώδη. Αρχικά βλέπουμε την ασθένεια να παρουσιάζεται ως υγεία. Η αδυναμία του Παύλου να ζήσει σε έναν κόσμο που υπάρχουν και γυναίκες λαμβάνεται ως αρετή. Ο Θεός θα τον οδηγήσει σε μια παραλυσία που ενώ μοιάζει, και είναι ασθένεια θα είναι γι' αυτόν η σωτηρία. Θα τον στείλει στα χέρια και τη φροντίδα αυτών που ούτε τη θέα τους δεν άντεχε, των γυναικών, οι οποίες όμως, όπως σταδιακά θα καταλάβει, και ας μην έχει φωνή να το εκφράσει, είναι συνασκήτριες του, αφοσιωμένες, όπως και αυτός, στον Χριστό μοναχές. Στην κατάσταση αυτή θα παραμείνει μέχρι το τέλος της ζωής του, μια κατάσταση που συνοδεύεται όμως από ένα θαυμαστό παράδοξο: αυτός ο παραλυτικός γίνεται πηγή ίασεων για άλλους, το λάδι με το οποίο οι μοναχές έχουν αλείψει το σώμα του, σημείο της φροντίδας και της αγάπης που οι χριστιανοί οφείλουν ο ένας στον άλλο, γίνεται όργανο ίασεως για τους άλλους πιστούς.

Ας κρατήσουμε λοιπόν αδελφοί, τα λόγια του Χριστού αδιάλειπτα μέσα στην καρδιά μας. Ίδε υγιής γενέσθαι; Μηκέτι αμάρτανε. Ας μην μένουμε στα εξωτερικά σημεία της ασθένειας ούτε στα εξωτερικά σημεία των δήθεν αρετών μας, ας αφήσουμε το ιαματικό νυστέρι των εντολών του Χριστού να εισέλθει και να θεραπεύσει και τη δική μας αρρώστια.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Απόστολος: Πραξ. 1α' 19-30

Ευαγγέλιο: Ιωάν. 6' 5-42

14 Μαΐου 2017

Η Ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα αναφέρεται σε ένα περιστατικό της ζωής του Χριστού το οποίο έλαβε χώρα αμέσως μετά την εορτή του Πάσχα.

Αφού ο Χριστός εόρτασε το Πάσχα στα Ιεροσόλυμα κατά το πρώτο έτος της δημόσιας δράσης του επέστρεψε στην Γαλιλαία. Στον δρόμο περνούσαν έξω από μια πόλη της Σαμάρειας που ονομαζόταν Συχάρ. Ήταν δώδεκα το μεσημέρι μας λέγει το Ευαγγέλιο και παρουσιάστηκε και η ανάγκη να αγοράσουν τροφές από την πόλη για το ταξίδι τους ενώ ο Χριστός κάθισε δίπλα σε ένα πηγάδι το οποίο έκτισε ο Ιακώβ. Στο πηγάδι εκείνο ήρθε και μια γυναίκα Σαμαρείτισσα για να αντλήσει και να πάρει νερό για το σπίτι της. Εκεί διεξήχθη ο διάλογος του Χριστού με την γυναίκα εκείνη ώστε η Σαμαρείτισσα, μια γυναίκα αμαρτωλή, να αλλάξει τόσο πολύ ώστε στη συνέχεια να γίνει η αγία και ισαπόστολος Φωτεινή.

Παρόλο που υπάρχουν πολλά διδάγματα τα οποία μπορούμε να αναλύσουμε μέσα από την σημερινή περικοπή θα επικεντρωθούμε μόνο σε δύο.

- Ο Χριστός είπε στη Σαμαρείτιδα **«πας ο πίνων εκ του ύδατος τούτου διψήσει πάλιν· ος δ' αν πΐη εκ του ύδατος ου εγώ δώσω αυτώ, ου μη διψήση εις τον αιώνα»**. Ο ίδιος ο Χριστός είναι πηγή ζωής στον οποίο προστρέχει ο καθένας για να έχει ζωή. Αλλού είπε **«εγώ ειμί οδός και η αλήθεια και η ζωή»**. Ο άνθρωπος που προσκολλάται στα υλικά αγαθά δεν μπορεί να βρει την μόνιμη ικανοποίηση και πληρότητα. Πάντα θα έχει την ανάγκη για όλο και περισσότερα υλικά αγαθά. Όταν δε τα αποκτήσει θα ζητά και άλλα χωρίς να υπάρχει κορεσμός αλλά ούτε και αληθινή ικανοποίησή του. Ο άνθρωπος που αναζητά και βρίσκει τον Θεό γεμίζει μέσα του και αυτό που κατέχει του δίνει αυτή την πληρότητα. Μπορεί όπως λέγει ο απόστολος Παύλος να μην έχουμε τίποτα αλλά να κατέχουμε τα πάντα **«μηδέν έχοντες και πάντα κατέχοντες»** επειδή ακριβώς έχουμε τον Θεό μέσα μας. Ο άνθρωπος που καταφέρνει στη ζωή του να είναι κοντά στο Θεό γεμίζει μέσα του και δεν έχει την ανάγκη άλλων πραγμάτων δευτερευόντων και πολλές φορές αχρείαστων. Το ύδωρ το ζων που χαρίζει ο Θεός συνοδεύει και σε αυτή τη ζωή και στην άλλη. Δεν μπορεί βέβαια κανείς να περιγράψει το τι μπορεί να αισθάνεται ένας χριστιανός μέσα του όταν ο Θεός ζει μέσα του κατά τον απόστολο Παύλο **«ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός»**. Όπως οι άγιοι μας οι οποίοι βίωναν όλα αυτά για τα οποία μας περιγράφει ο Χριστός σήμερα. Όπως και η σημερινή Σαμαρείτισσα μετέπειτα αγία Φωτεινή η οποία ακόμα και μπροστά στα μαρτύρια δεν δείλιασε καθόλου. Έχασε τα πάντα για να κερδίσει μόνο ένα τον Χριστό που αυτός όμως χαρίζει όλα τα άλλα. Η κατάσταση αυτή δεν μπορεί να εξηγηθεί παρά μόνο με τους λόγους του αποστόλου Φιλίππου προς τον Ναθαναήλ **«έρχου και ίδε»**.
- Αυτό το οποίο γνώρισε η Σαμαρείτισσα γυναίκα δεν το κράτησε για τον εαυτό της αλλά το μετέδωσε και στους άλλους. Μέσα από το Ευαγγέλιο την βλέπουμε να αφήνει την υδρία της, δεν την ενδιαφέρουν πλέον τα υλικά πράγματα, ούτε και ο σκοπός για τον οποίο πήγε στο πηγάδι. Τα εγκαταλείπει και πηγαίνει στην πόλη της και καλεί όλους να βγουν να

συναντήσουν τον Χριστό. Ως αποτέλεσμα ολόκληρη σχεδόν η πόλη της Σαμαρείας πίστεψε στον Χριστό. Αργότερα, μέσα επίσης από την ζωή της, όπως μας τη διασώζει το συναξάρι, διαδίδει το Ευαγγέλιο σε πολλές πόλεις γύρω από τη Μεσόγειο μέχρι και τη Ρώμη. Στην Ρώμη θυσιάζει ακόμα και τη ζωή της γι' Αυτόν που πίστεψε και αγάπησε πάνω από όλα και που της μετέστρεψε τη ζωή. Η συνάντησή της με τον Χριστό την μετέβαλε από αμαρτωλή γυναίκα σε μια ισαπόστολο. Από το σκοτάδι που βρισκόταν της αμαρτίας την οδήγησε στο φως ώστε να μετονομαστεί σε Φωτεινή και να εορτάζεται από την Εκκλησία μας δύο φορές τον χρόνο, σήμερα που ακούγεται το ευαγγέλιο που αναφέρεται στην ίδια και κάθε χρόνο στις 26 Φεβρουαρίου. Είναι το δεύτερο μήνυμα που μας στέλνει σήμερα το Ευαγγέλιο μέσα από ένα έμπρακτο παράδειγμα βίωσης του Ευαγγελίου αυτό της αγίας Φωτεινής. Ο χριστιανός που γνώρισε το φως μέσα από το βάπτισμα του καλείται αυτό το φως να το μεταλαμπαδεύσει και στους υπόλοιπους. Αρχίζοντας από τους δικούς του ανθρώπους και προχωρώντας προς όλους. Δεν είναι έργο μόνο των κληρικών. Η αγία Φωτεινή η Σαμαρίτιδα δεν ήταν κληρικός, μια απλή γυναίκα ήταν και όμως έκανε ένα τεράστιο έργο. Να μην ομοιάσουμε σαν τον οκνηρό δούλο της παραβολής των ταλάντων που έκρυψε το τάλαντό του. Αλλά να εργαστούμε προς δόξα Θεού ώστε και άλλοι συνάνθρωποί μας να οδηγούνται στο φως που είναι ο Χριστός. Καθώς διανύουμε τώρα την αναστάσιμη περίοδο και που η χαρά της αναστάσεως θα πρέπει να πλημμυρίζει τα πάντα θα πρέπει να μας ωθεί στο να οδηγήσουμε και άλλους στο Χριστό είτε με τον λόγο μας είτε με το παράδειγμά μας είτε με την όλη στάση μας. Φωτεινό πρότυπο για τον καθένα μας η αγία ισαπόστολος Φωτεινή η Σαμαρίτιδα.

Ακούσαμε σήμερα μια από τις ωραιότερες περικοπές των ευαγγελικών αναγνωσμάτων που ακούγονται στην Εκκλησία. Ο Χριστός συναντά μια γυναίκα Σαμαρίτιδα και μέσα από τον διάλογο που είχαν η γυναίκα αυτή αλλοιώνεται μέσα της προς το καλό. Αφήνει τα πάντα και ακολουθεί τον Χριστό γίνεται ισαπόστολος και μάρτυρας της Εκκλησίας μας. Το ύδωρ το «ζων» που χαρίζει ο Θεός της γέμισε όλο το είναι της και σε αυτή τη ζωή και στην άλλη. Αυτό όμως που την ανάδειξε ακόμα περισσότερο είναι η προσφορά και η θυσία της ώστε να μεταλαμπαδεύσει και στους άλλους αυτό το οποίο πήρε. Απομένει τώρα σε μας αν θα γεμίσουμε και εμείς από αυτό το οποίο χαρίζει ο Θεός ως πληρότητα και ύστερα να το μεταφέρουμε και στους άλλους. Το ευαγγέλιο και οι λόγοι του Χριστού σήμερα έχουν εφαρμογή στο πρόσωπο της αγίας Φωτεινής. Απομένει τώρα σε μας αν θα ακολουθήσουμε αυτούς τους λόγους έχοντας και την αγία ως παράδειγμα αλλά και συμπαράστατη στον αγώνα μας.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ(ΑΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ)

Απόστολος: Πράξ. κατ' 1,12-20

Ευαγγέλιο: Ιω. θ' 1-38

21 Μαΐου 2017

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

του Μητροπολίτη Πάφου Γεωργίου για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Με ιδιαίτερη λαμπρότητα γιορτάζει σήμερα η Ορθόδοξη Εκκλησία τη μνήμη των θεοστέπων βασιλέων και ισαποστόλων Κωνσταντίνου και Ελένης. Τιμά εκείνους που την στερέωσαν στη γη και την βοήθησαν να ξεπεράσει τους διωγμούς και τις δυσκολίες των πρώτων αιώνων.

Πολλοί κατηγορούν την Εκκλησία ότι στο πρόσωπο του Κωνσταντίνου και της μητέρας του Ελένης έδρασε μεροληπτικά. Ότι, δηλαδή, τους αναγνώρισε ως αγίους επειδή ήσαν βασιλείς, συμπεριφερόμενη απέναντί τους κολακευτικά. Μα αν ήταν έτσι γιατί δεν αναγνώρισε και άλλους, προηγούμενους ή μετέπειτα βασιλείς ως αγίους, όπως τον Νέρωνα, τον Διοκλητιανό, τον Δέκιο, τον Ιουλιανό και άλλους; Στην περίπτωση του Κωνσταντίνου και της μητέρας του η Εκκλησία έδρασε αναγνωρίζοντας τις πολλές υπηρεσίες και την ανεκτίμητη προσφορά τους προς αυτή. Οι κυριότερες από τις υπηρεσίες τους ήταν οι εξής:

α) Κατέπαυσαν τους διωγμούς της Εκκλησίας. Το 313 μ.Χ., ο Κωνσταντίνος, μαζί με τον συνάρχοντά του Λικίνιο, εξέδωσαν το διάταγμα των Μεδιολάνων περί ανεξιθρησκείας. Κάθε άνθρωπος μπορούσε δηλαδή να πιστεύει σε οποιοδήποτε Θεό και οποιαδήποτε θρησκεία ήθελε. Το διάταγμα αυτό ωφέλησε μόνο τον Χριστιανισμό γιατί μόνο αυτός βρισκόταν σε διωγμό. Όλες οι άλλες θρησκείες επιτρέπονταν γιατί μαζί με τους θεούς τους δεν είχαν κανένα πρόβλημα να λατρεύουν και τον αυτοκράτορα ως θεό. Ο Χριστιανισμός όμως αρνείτο να λατρεύσει άλλον εκτός από τον αληθινό Θεό γι' αυτό και βρισκόταν σε διωγμό. Ο Μέγας Κωνσταντίνος, λοιπόν, κατέπαυσε τους διωγμούς, έβγαλε την Εκκλησία από τις κατακόμβες και επέτρεψε να κτιστούν ναοί προς λατρεία του αληθινού Θεού.

β) Περιφρούρησαν την ορθή πίστη. Από πολύ νωρίς παρουσιάστηκαν στην Εκκλησία οι αιρέσεις που αποπροσανατόλιζαν τους πιστούς από τον δρόμο της σωτηρίας. Μεγάλος αιρεσιάρχης της εποχής εκείνης ήταν ο Άρειος ο οποίος δίδασκε ότι ο Χριστός δεν ήταν Υιός του Θεού και Θεός αληθινός, αλλά κτίσμα. Έτσι όμως διακυβευόταν η σωτηρία των ανθρώπων. Αν ο Χριστός δεν ήταν Θεός, όσο τέλειος και να 'ταν, το πολύ που μπορούσε να πετύχει ήταν να σώσει τον εαυτό του. Ο Μέγας Κωνσταντίνος συγκάλεσε την Α' Οικουμενική Σύνοδο, το 325 μ.Χ., στη Νίκαια της Βιθυνίας, η οποία καταδίκασε τον Άρειο και συνέταξε τα επτά πρώτα άρθρα του Συμβόλου της Πίστεως. Έτσι ο Κωνσταντίνος ανεδείχθη προστάτης και υπέρμαχος της ορθής πίστεως.

γ) Ο Μέγας Κωνσταντίνος χρηματοδότησε την ανεύρεση του Τιμίου Σταυρού, στέλλοντας προς τούτο στα Ιεροσόλυμα τη μητέρα του, η οποία με τις οδηγίες του έκτισε πολλούς ναούς και μονές. Εδραίωσαν έτσι την ευσέβεια του λαού. Στην Κύπρο αναφέρονται ως τέτοια κτίσματα οι Ιερές Μονές Σταυροβουνίου και Τιμίου Σταυρού Ομόδους, καθώς και ο ναός στην Τόχνη.

δ) Με την μεταφορά της πρωτεύουσας του Κράτους στην Ανατολή, και το κτίσιμο της Κωνσταντινούπολης, ο Μέγας Κωνσταντίνος συνέβαλε τα μέγιστα στη σύσφιξη των δεσμών του Χριστιανισμού με τον Ελληνισμό. Βοήθησε έτσι την Εκκλησία να αναπτύξει στη διοίκησή της τον Συνοδικό θεσμό και την κράτηση μακριά από τις ακρότητες της Δύσης. Η άνθηση της Ορθοδοξίας στην Ανατολή ήταν απόρροια εκείνης της μεγάλης απόφασης του Κωνσταντίνου.

Πολλοί στέκονται σε μερικά ελαττώματα του Κωνσταντίνου. Ισχυρίζονται ότι ήταν βίαιος, εξόντωσε τους αντιπάλους του, ακόμα και τον ίδιο τον γιό του, προκειμένου να κρατηθεί στην εξουσία. Πέραν του ότι όλοι οι Άγιοι είχαν και πτώσεις, διέπραξαν αμαρτίες και ατοπήματα, για τον Μέγα Κωνσταντίνο έχουμε μιαν ιδιαιτερότητα. Μετενόησε ειλικρινά και εβαπτίσθη στο τέλος της ζωής του. Ενώ ζούσε ως Χριστιανός και υπερασπιζόταν με πάθος τον Χριστιανισμό, μόνο στην επιθανάτια κλίνη μπόρεσε να βαπτισθεί. Είναι γνωστό, όμως, από τη δογματική διδασκαλία της Εκκλησίας μας, ότι με το βάπτισμα, του οποίου προηγείται και ειλικρινής μετάνοια, συγχωρούνται όλα τα προηγούμενα αμαρτήματα του ανθρώπου. Και μόνο, λοιπόν, από αυτό το γεγονός ο Κωνσταντίνος επάξια αναγνωρίστηκε ως άγιος. Για τις πολλές του υπηρεσίες η Εκκλησία τον ονόμασε και Ισαπόστολο.

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Ο θείος φωτισμός τον οποίο δέχτηκε, μαζί με το υλικό φως, ο τυφλός της σημερινής ευαγγελικής περικοπής είναι φανερό ότι ενήργησε και στους θεοστέπτους βασιλείς που τιμούμε σήμερα. Τους οδήγησε έτσι στο να αναλώσουν τον εαυτό τους στην υπηρεσία της Εκκλησίας και του λαού του Θεού. Καλούμαστε και εμείς σήμερα, κάτω από τον ίδιο φωτισμό, να ανταποκριθούμε στο κάλεσμα της Εκκλησίας για συμπαράσταση προς μίαν ομάδα αναξιοπαθόντων συνανθρώπων μας, την ομάδα των τυφλών. Να εισφέρουμε όσο μπορούμε στον έρανο που διενεργείται σ' όλους τους ναούς της Μητροπολιτικής περιφέρειάς μας για να βοηθήσουμε στις αυξημένες ανάγκες τους. Το ποσό που θα συγκεντρωθεί μαζί με την συνεισφορά της Ιεράς Μητρόπολης Πάφου θα διαβιβασθεί κατάλληλα προς τους δικαιούχους. Είμαι σίγουρος ότι ο Θεός θα ανταποδώσει στον καθένα μας πολλαπλάσια απ' ό,τι θα συνεισφέρουμε.

Μετ' ευχών διαπύρων

† Ο Πάφου Γεώργιος

Σημείωση: το ποσό που θα συγκεντρωθεί να σταλεί, έναντι αποδείξεως στην Ιερά Μητρόπολη Πάφου, ή στην Επισκοπή Αρσινόης, μέχρι την Παρασκευή 26 Μαΐου, απ' όπου θα σταλεί στον προορισμό του.

Η ΑΝΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Απόστολος: Πράξ. α' 1-12

Ευαγγέλιον: Λουκ. κδ' 36-53

Πέμπτη, 25 Μαΐου 2017

«Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμῷ, Κύριος εν φωνῇ σάλπιγγος»

Με ὕμνους πανηγυρικούς και με μια στάση εκστατική, δηλωτική της μη πλήρους κατανόησης των γεγονότων, η Εκκλησία γιορτάζει σήμερα την Ανάληψη του Χριστού. Η Ανάληψη είναι για την Εκκλησία γεγονός εξίσου σημαντικό με την Ανάσταση του Χριστού. Αν η Ανάσταση του Χριστού είχε ως αποτέλεσμα την ανάσταση και του ανθρώπινου γένους και την αρπαγή του από τα βάθη του Ἄδη, η Ανάληψη τού ἔδωσε το μήνυμα της δυνατότητας ανόδου εις τον ουρανό. Αν με την Ανάστασή Του ο Χριστός μάς ελευθέρωσε από τον θάνατο, με την Ανάληψή Του μας εθέωσε. Το ανθρώπινο σώμα από τότε είναι συγκάθεδρο με τη θεότητα. Την ανθρώπινη φύση Του ο Χριστός την πήρε στους ουραμούς, δεν την αποχωρίστηκε καμιά φορά. Είναι κατάσταση τιμής στην οποία δε θα μπορούσε να φτάσει ο άνθρωπος από μόνος του, ἔστω κι αν δεν αμάρτανε.

Η ἠμνολογία μας συνέδεσε το γεγονός της Ανάληψης του Χριστού με την είσοδο της Κιβωτού της Διαθήκης στο φρούριο που κτίστηκε στο ὄρος Σιών. Η Κιβωτός της Διαθήκης ἦταν ἀπτή ἀπόδειξη της παρουσίας του Θεοῦ ἀνάμεσα στον λαό Του. Σε μια τελετή που μας περιγράφει το Β' βιβλίο των Βασιλειῶν, ο βασιλιάς Δαβίδ, εισηγάγε την Κιβωτό στο ὄρος της Σιών. Σ' αυτή την τελετή ἐψάλη ο 23ος ψαλμός. Σε ἕνα διάλογο οι ιερεῖς ἔλεγαν σ' αὐτούς που ἔταν στο φρούριο, στην κορυφή του ὄρους: "Ἄρατε πύλας οι ἄρχοντες ἡμῶν...και εἰσελεύσεται ο βασιλεὺς της δόξης". Αὐτοὶ ρωτοῦσαν "Τις ἐστὶν οὗτος ο βασιλεὺς της δόξης;" Κι ἐκεῖνοι ἔλεγαν "Κύριος κραταιός ... αὐτός ἐστὶν ο βασιλεὺς της δόξης". Τότε με φωνές και ἀλαλαγμούς του πλήθους και με τις σάλπιγγες να ἠχοῦν, ἀνοίγαν οι πόρτες κι εἰσερχόταν ἡ Κιβωτός. Αὐτό ως τελετή ἐπαναλαμβάνονταν κάθε χρόνο. Συμβόλιζε την εἰσοδο του Κυρίου στα ἅγια και ἀγαπητὰ σκηνώματά του. Οι Πατέρες της Εκκλησίας εἶδαν στην τελετή αὐτή την ἀνοδο του Χριστοῦ στα ουράνια, τα γνωστά του σκηνώματα. Γι' αὐτό και ψάλλουμε για την Ανάληψη "Ανέβη ο Θεός εν ἀλαλαγμῷ, Κύριος εν φωνῇ σάλπιγγος", ὅπως συνέβαινε τότε για την ἀνοδο της Κιβωτοῦ στο ὄρος Σιών. Γι' αὐτό πάλι οι ἄγγελοι που συνοδεύουν τον Χριστό στην ἀνοδό Του, παρουσιάζονται να λεν στις ἄλλες δυνάμεις "ἄρατε πύλας...." Κι ἐκεῖνες διερωτώνται: "Τις οὗτος ο παραγενόμενος;" «Βλέπουσαι δε τον οικεῖον Δεσπότην, τας ουρανίους πύλας, αἶρῃν διεκελεύοντο». Ἐτσι ἐξηγούνται λοιπὸν οι ψαλμικές ἀναφορές στη μεγάλη γιορτή της Ἀναλήψεως.

Πότε ὁμως ο Χριστός εἰσέρχεται στη δόξα του; Πότε εθέωσε την "προσληφθεῖσαν" σάρκα, την ἀνθρώπινη φύση; Ο Ευαγγελιστὴς Λουκάς στις Πράξεις των Ἀποστόλων λέει πως αὐτό ἔγινε 40 μέρες μετὰ την Ανάσταση. Ὅμως μια προσεκτικότερη μελέτη των σχετικῶν χωρίων της Αγ. Γραφῆς μάς οδηγεί και σε κάποια ἄλλα παράλληλα συμπεράσματα:

Εἶναι σ' ὅλους γνωστό πως μετὰ την Ανάστασή Του ο Χριστός δεν μένει πάντα με τους Ἀποστόλους. Η Ανάσταση του Χριστοῦ δεν εἶναι ἐπιστροφή στην ἐπίγεια ζωὴ, ἀλλὰ εἰσοδος στη ζωὴ που δεν γνωρίζει πια θάνατο. (Ουκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ ουκέτι κυριεύει). Το σώμα Του, μετὰ την Ανάσταση, εἶναι διαφορετικό. Δεν ἔχει ἀνάγκη τροφῆς και ὕπνου, οὔτε και περιορίζεται ἀπὸ τον χώρο και τον χρόνο.

Μια επιστροφή στη ζωή με τους αποστόλους δεν μπορούσε να 'χει αυτά τα χαρακτηριστικά. Θα έθετε την Ανάσταση του Χριστού στο ίδιο επίπεδο με την ανάσταση του Λαζάρου. Γι' αυτό κι ο Χριστός εμφανίζεται έκτακτα στους μαθητές Του κι ύστερα πάλιν εξαφανίζεται. Πού όμως θα μπορούσε να βρίσκεται ο Χριστός στο ενδιάμεσο αυτών των εμφανίσεων; Όλα συνηγορούν στο ότι επιστρέφει από τη δόξα Του στην οποία εισήλθε αμέσως μετά την Ανάστασή Του.

Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης περιγράφοντας την πρώτη συνάντηση του Χριστού με τη Μαγδαληνή το πρωί της Ανάστασης μάς δίνει μια ιδιαίτερη πληροφορία: Την στέλλει στους μαθητές να πάρει κάποιο μήνυμα: "Πορεύου προς τους αδελφούς μου και ειπέ αυτοίς: Αναβαίνω προς τον Πατέρα μου" Είναι φανερό πως όταν το βράδυ της ίδιας ημέρας τους επεσκέφθη ο ίδιος στο υπερώο, κεκλεισμένων των θυρών, είχε ήδη ανεβεί στους ουρανούς και ξανακατεβεί. Με τον τρόπο αυτό παιδαγωγεί τους μαθητές και τη Μαρία τη Μαγδαληνή ότι από τη στιγμή εκείνη εγκαινιάζοταν ένας νέος τρόπος και μια νέα κατάσταση στις σχέσεις τους. Αποκτούν όλα πνευματικό χαρακτήρα, γι' αυτό και δεν της επιτρέπει να τον αγγίξει, να τον περιεργαστεί σωματικά («Μη μου άπτου», της λει).

Τι τιμούμε λοιπόν σήμερα αφού η επιστροφή του Χριστού στην προτέρα δόξα Του έγινε την ίδια κιόλας μέρα της Ανάστασης; Θυμούμαστε και τιμούμε την τελευταία αναχώρηση του Χριστού από τη γη μας, ύστερα από μια σειρά φιλικών συναντήσεων με τους μαθητές. Αναχώρηση και επιστροφή στον Θεό-Πατέρα με μάρτυρες τους Αποστόλους, τη Θεοτόκο και Αγγελικές δυνάμεις.

Η Ανάληψη του Χριστού είναι και διακήρυξη και προπομπός της Δευτέρας Παρουσίας. Η δήλωση των Αγγέλων προς τους μαθητές είναι σαφής: "Ούτος ο Ιησούς ο αναληφθείς αφ' υμών εις τον ουρανόν, ούτος ελεύσεται, ον τρόπον εθεάσασθε αυτόν πορευόμενον εις τον ουρανόν ...". Το μήνυμα της Ανάληψης σ' όλους μας είναι ότι ο Χριστός, θριαμβευτής του θανάτου εγκαινιάζει ένα νέο τρόπο ζωής κοντά στον Θεό Πατέρα. Εισέρχεται πρώτος εκεί με το θεωθέν σώμα Του για να προετοιμάσει θέση και για τους εκλεκτούς Του. Κι έπειτα θα έρθει για να τους εισαγάγει εκεί για να είναι πάντα μαζί τους.

Μεγάλα λοιπόν τα νοήματα της Αναλήψεως αλλά μεγαλύτερα τα μηνύματα που μας απευθύνει. Αν ο άνθρωπος αξιώθηκε τέτοιας τιμής, να 'χει την ανθρωπινή φύση συγκάθεδρο με την Αγία Τριάδα, θα πρέπει ανάλογη να 'ναι κι η συμπεριφορά κι η στάση του. Ζώντας ακόμα στον κόσμο τούτο όπου βασιλεύει η αμαρτία έχει καθήκον να ζει μ' έναν καινούργιο τρόπο. Ατενίζοντας την αιωνιότητα θα πρέπει να 'χει ως στόχο του την μεταμόρφωση του κόσμου τούτου ώστε ο κάθε άνθρωπος να προσεγγίσει κατά το δυνατό το πρότυπό του, τον Θεάνθρωπο Ιησού Χριστό, να κατανήσει "εις άνδρα τέλειον, εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού".

† Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ Α' ΟΙΚ ΣΥΝΟΔΟΥ

Απόστολος: Πράξ. κ' 16-18, 28-36

Ευαγγέλιον: Ιωάν. ιζ' 1 -13

28 Μαΐου 2017

«Ότε ήμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτούς ἐν τῷ ὀνόματί σου»

Βρίσκεται προς το τέλος της επίγειας παρουσίας Του ο Κύριος, αγαπητοί μου αδελφοί. Προσεύχεται στον Θεό Πατέρα Του, αναφέρεται στο έργο, που επετέλεσε στη διάρκεια της επί γης παρουσίας Του. Στόχος Του ήταν να επιτύχει να τηρήσει πιστούς στο όνομα του Θεού, αυτούς που Του εμπιστεύτηκε ο Θεός - Πατήρ. Αναφέρει λοιπόν στην προσευχή Του: Όταν βρίσκόμεν μαζί τους στη γη, τους προφύλαγα και φρόντιζα ώστε να είναι πιστοί στον όνομά Σου.

Κύριο και ουσιαστικό έργο του Ιησού Χριστού, η διδασκαλία και καθοδήγηση των ανθρώπων για να ακολουθήσουν τις εντολές του Θεού, στην καθημερινή τους ζωή, αλλά και τα θαύματα που επιβεβαίωναν την θεία προέλευσή Του. Απώτερος ωστόσο, και τελικός σκοπός, η απολύτρωση του ανθρώπου από τα δεσμά της αμαρτίας και η ενότητα όλων των πιστών. Το περιεχόμενο όμως της προσευχής Του και ειδικά η περικοπή που διέσωσε ο ευαγγελιστής Ιωάννης στο ευαγγέλιό του, δεν αναφέρεται συγκεκριμένα σε εντολές και την τήρησή τους από τους πιστούς, ως αυτονόητη πραγματικότητα.

«Τό έργον έτελείωσα ὃ δέδωκας μοί ἵνα ποιήσω» λέγει ο Κύριος. Συμπλήρωσα το έργο που μου ανάθεσες να πραγματοποιήσω ερχόμενος στη γη. Χαρακτήρα απολογητικό παρουσιάζει η αρχιερατική προσευχή του Κυρίου. Πρέπει οι άνθρωποι να γνωρίσουν τον Χριστό, ως τον μονογενή γιο του Θεού Πατέρα, απεσταλμένο από Εκείνον· Τονίζει με τον τρόπο αυτό, έντονα, τον απόλυτο δεσμό με τον Πατέρα Του. Πέτυχε να το γνωρίσουν οι άνθρωποι και να πιστέψουν. Οι δύο και το Αγιο Πνεύμα συναποτελούν το αδιαίρετο τρισυπόστατο της Θεότητας. *«Νῦν ἔγνωκαν ὅτι πάντα ὅσα δέδωκάς μοι παρά σου ἐστίν»*. Κάθε τι που με τη διδασκαλία Του προσέφερε στους ακροατές Του, προερχόταν από ίδια κοινή πηγή, τον Θεό Πατέρα. Και το ένοιωσαν οι άνθρωποι που Τον άκουσαν. Και συνεχίζει: *«Και ἐπίστευσαν ὅτι σύ μέ ἀπέστειλας»*. Και πίστεψαν, ότι ήταν ο απεσταλμένος του Θεού, γιός του Θεού.

Τα πρώτα σπέρματα λοιπόν, της νέας θρησκείας, αγαπητοί μου, που ίδρυσε ερχόμενος στον κόσμο, έχουν πέσει σε γόνιμο έδαφος. Οι πρώτοι, λιγοστοί, στην αρχή, καρποί εμφανίζονται σποραδικά. Οι εργάτες που ανέλαβαν την εξαιρετικά τιμητική αποστολή να διδάξουν την πίστη στον μοναδικό Θεό, οι μαθητές Του, είναι έτοιμοι να εξορμήσουν στον κόσμο, υπακούοντας την εντολή Του: *«Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη.....»*. Θα εργαστούν στον μόλις αναπτυσσόμενο αμπελώνα του Κυρίου, σ' όλο τον κόσμο. Θα συμβάλουν στην ίδρυση της χριστιανικής Εκκλησίας. Η ευθύνη τους τεράστια. Μόνο με την βοήθεια του Κυρίου είναι δυνατόν να επιτύχουν στο δύσκολο έργο τους. Και πέτυχαν τη διάδοση της πίστης στον Ένα και μοναδικό Θεό, σε τεράστιο πλήθος ανθρώπων, στη διάρκεια των είκοσι αιώνων. Κάθε ανθρώπινη ενέργεια και η σκέψη και αυτή η καθημερινότητα μας, εμβολιάστηκαν από τα διδάγματα του ευαγγελίου του Χριστού. Πιστοί και άπιστοι, χωρίς οι περισσότεροι να το αντιλαμβάνονται, έχουν τόσο βαθιά επηρεαστεί, ώστε ρυθμίζουν και αυτή τη συμπεριφορά τους, με βάση τη χριστιανική ηθική, τις αρχές του ευαγγελίου. Τεράστιες οι δυνατότητες διάδοσης του χριστιανικού πνεύματος και των αρχών της πίστης μας, παρουσιάζονται ανεκμετάλλευτες, σήμερα

σε εποχή τεχνολογικής προόδου. Αλλά δυστυχώς και κινδύνους σοβαρούς και αυτής της ζωής τους, αντιμετωπίζουν οι αδελφοί μας χριστιανοί, σε περιοχές όπου επεκράτησαν αλλόθρησκοι, με παρεξηγημένες και τις ίδιες τις αρχές της θρησκείας τους. Παιδιά και αυτοί του ίδιου Θεού βέβαια, δεν μπόρεσαν όμως να γνωρίσουν την αλήθεια του ευαγγελίου όπως ήθελε ο Κύριος και απομένει η ευθύνη της τήρησης της εντολής του Κυρίου, σε μας. *«Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη...»*

Συνεχίζοντας την προσευχή Του ο Ιησούς Χριστός προς τον Πατέρα Του, ζητά την βοήθειά Του. *«Νῦν δέ πρός σέ ἔρχομαι, καί ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ ἵνα ἔκωσι τήν καράν τήν ἐμήν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς».*

Επιθυμία του Κυρίου μετά την ολοκλήρωση του έργου Του, είναι η μετάδοση και μόνιμη εγκατάσταση της ενδόμυκτης χαράς και ικανοποίησης που προσφέρει η σταθερή και συνεχής σχέση με τον Κύριο και η απελευθέρωση μας από την αμαρτία. Γιαυτό οι πιστοί πρέπει να βρίσκονται σε διαρκή επικοινωνία με τον Κύριο για να ζητούν και να δέχονται τη βοήθεια Του. Στον δύσκολο καθημερινό αγώνα μας έχουμε την ανάγκη της βοήθειας και άλλων πιστών. Η αλληλοβοήθεια αυτή θα μας φέρει πλησιέστερα προς τον Κύριο. Αυτό σχετίζεται και με την εκδηλωθείσα επιθυμία του Κυρίου στην προσευχή Του. *«Πάτερ ἄγιε, τήρησον ἐν τῷ ὀνόματι σου ὁ δέδωκας μοί, ἵνα ὡσιν ἐν καθός ἡμεῖς».* Προς την απόλυτη τριαδική ενότητα ζητεί ο Κύριος να προσπαθήσουμε να φτάσουμε! Να μείνουν πιστοί στο όνομά Σου, εύχεται ο Κύριος, όπως ακριβώς είμαστε Εμείς, δηλαδή ο Θεός Πατήρ και ο Υιός! Φυσικά για μας τους ανθρώπους δεν είναι τόσο εύκολο. Δεν είναι όμως αδύνατο! Για να το ζητά ο Κύριος σημαίνει ότι είναι εφικτό! Απαιτείται έμπρακτη και ειλικρινής αγάπη. Παραμερισμός των εγωιστικών ανυποχώρητων, πολλές φορές, διεκδικήσεων μας και ανελέητων απόλυτων ανταγωνισμών! Οι σχέσεις πρέπει να είναι σαν να είμαστε ένας άνθρωπος! Σε κάθε επίπεδο, σε κάθε εκδήλωση της ζωής μας. Ατομικοί και συλλογικοί εγωισμοί παραμερίζονται. Βλέπουμε και σκεπτόμαστε τις ανάγκες, προβλήματα του άλλου, σαν να είναι δικά μας! Δύσκολο βέβαια! Αλλά δυνατό! Χαρακτηριστικός χώρος ενότητας η Εκκλησία, όπου όλοι μαζί συμπροσευχόμαστε. Μετέχουμε της κοινωνίας από το κοινό ποτήριο της θείας κοινωνίας και παίρνουμε τον Χριστό μέσα μας. Αυτός ο Κύριος είναι ο ενωτικός του ατέρμονος δεσμού, που μας ενώνει.

Θα επαναλάβουμε και πάλι, αγαπητοί μου, το σημαντικότερο σημείο της προσευχής του Κυρίου: *«ἵνα ὡσιν ἐν καθός ἡμεῖς».* Αναφέρεται σε όλους τους ανθρώπους, που θα πρέπει να προστεθούν στο πλήθος των πιστών χριστιανών, βασικά στους πιστούς, σε όλες τις χριστεπώνυμες Εκκλησίες. Χωρίς αμφιβολία ο Κύριος, την ώρα της αρχιερατικής Του προσευχής, διέβλεψε τις χωριστικές τάσεις που θα προέκυπταν στη διάρκεια των αιώνων μέσα στην Εκκλησία Του. Αυτό εκφράζει και η αγωνιώδης ευχή Του: Να είναι έχουν την απόλυτη ενότητα οι πιστοί, αυτήν που χαρακτηρίζει την ενότητα του Θεού Πατέρα προς τον Υιόν Του, τον Κύριο μας. Μπορούμε άραγε, αγαπητοί μου αδελφοί, παραμερίζοντας ανόητες προσκολλήσεις σε πρωτοκαθεδρίες ή μάλλον ασήμαντες διαφορές, να γίνουμε όλοι ένα; Ας προσευχηθούμε σήμερα γι' αυτό. Και όχι μόνο σήμερα! Ας το καταστήσουμε ως το κύριο καθημερινό αίτημά μας! Γένοιτο!

Δ.Γ.Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Απόστολος: Πράξ. β' 1-11

Ευαγγέλιον: Ιωάν. ζ' 37 – 52, η' 12

4 Ιουνίου 2017

«Καὶ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό».

Γενέθλιος ημέρα για την Εκκλησία μας, η ημέρα της Πεντηκοστής, αγαπητοί μου αδελφοί. Έχουν συμπληρωθεί πενήντα μέρες από την ανάσταση του Κυρίου μας. Με την ιδρυτική παρουσία του Αγίου Πνεύματος δημιουργείται η πρώτη χριστιανική Εκκλησία. Κυρίαρχη η παρουσία του Αγίου Πνεύματος, σήμερα! Το υπερφυσικό φαινόμενο της επιφοίτησης του Αγίου Πνεύματος, που υποσχέθηκε ο Κύριος, έρχεται σαν ουράνια βία πνοή και δονεί τον χώρο όπου ευρίσκοντο φοβισμένοι, μέχρι τότε, οι μαθητές, όπως καταγράφει στις Πράξεις των Αποστόλων ο ευαγγελιστής Λουκάς. Φωτίζονται οι μαθητές με τα θεία χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος. Με πλημμυρισμένη την ψυχή τους από το Άγιο Πνεύμα βγαίνουν και κηρύττουν άφοβα την ευαγγελική αλήθεια στα πλήθη διαφόρων εθνών που τους ακούνε έκπληκτοι, ο καθένας στην δική του διάλεκτο. Την παρουσία του Αγίου Πνεύματος, την είδαμε για πρώτη φορά κατά την βάπτισή, όπου με την παρουσία και του Πατρός επιβεβαιώθηκε η θεία προέλευση του Κυρίου και παρουσιάστηκε η τριουπόσατος Αγία Τριάδα. Αλλά με τα φαινόμενα που καταγράφονται και συνοδεύουν την παρουσία του Αγίου Πνεύματος κατά την ημέρα της Πεντηκοστής, τονίζεται, θα λέγαμε κατά το ανθρώπινο, η ουσιαστική ευθύνη του Αγίου Πνεύματος, για την ίδρυση, την εξάπλωση, την προστασία και την γενική φροντίδα της Εκκλησίας. Συνοδεύεται ακόμη η Πεντηκοστή και από την αυριανή μεγάλη λατρευτική εορτή του Αγίου Πνεύματος. Είναι «*τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, τό πανταχοῦ παρόν*», που επικαλούμεθα με την γνωστή απλή προσευχή: «*Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε.....*». Και Αυτό, το Άγιο το Πνεύμα, βρίσκεται πάντοτε κοντά, μας φωτίζει και μας καθοδηγεί, μας βοηθά και μας προστατεύει. Γι' αυτό και πρέπει να απευθυνόμαστε σ' Αυτό στις δύσκολες καταστάσεις που αντιμετωπίζουμε.

Ακούσαμε επίσης σήμερα στο ευαγγελικό ανάγνωσμα από τον Ιωάννη, τη διδασκαλία του Κυρίου κατά την τελευταία ημέρα της σημαντικής Εβραϊκής εορτής της Σκηνοπηγίας που γιορταζόταν σε ανάμνηση της διαμονής μέσα σε σκηνές, κατά την έξοδο από την Αίγυπτο. Με την ευκαιρία αυτής της επίσημης γιορτής, είχαν φτάσει Ισραηλίτες από διάφορα μέρη στα Ιεροσόλυμα για να γιορτάσουν όλοι μαζί. Κατά την τελευταία, λοιπόν, ημέρα της γιορτής, απευθύνει ο Κύριος προσκλητήριο προς όλους, τους πολυπληθείς ευσεβείς Ισραηλίτες προσκυνητές:

«ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω». Και συνέχεια η υπόσχεση: «ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος».

Αν κάποιος διψά ειλικρινά για την εσωτερική ειρήνη, γαλήνη και μακαριότητα, να έρθει κοντά Μου και θα ικανοποιήσει απόλυτα την πνευματική αυτή επιθυμία απόκτησης των ευγενών αγαθών. Και όποιος πιστεύει σε Εμένα, σύμφωνα με όσα σημειώνονται στην Αγία Γραφή, θα είναι τόσο πολύ γεμάτος από πνευματικά αγαθά και χαρίσματα, ώστε θα ξεχειλίζουν αυτά από την ψυχή του και

δεν θα ικανοποιούν μόνο τον ίδιο, σαν προσωπικά του χαρίσματα, αλλά θα εκπέμπονται και θα μεταδίδονται και στους άλλους γύρω του. Θα γίνει δηλαδή και ο ίδιος ο πιστός, πηγή των δωρεών και χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος που θα έχουν πλημμυρίσει την ύπαρξή του. Προφητικά ανέφερε αυτά τα λόγια ο Κύριος, εννοώντας τι θα γίνει όταν μετά την ανάληψή και δόξα Του, που θα σταλεί το Άγιο Πνεύμα στους ανθρώπους. Τότε όλοι οι πιστοί, θα δεχτούν τις πλούσιες δωρεές και τα ποικίλα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος. Αλλά αυτό που υποσχέθηκε όταν μιλούσε ο Κύριος κατά την ημέρα της Σκηνοπηγίας, γίνεται τώρα μετά την ανάληψη του Κυρίου και την έλευση του Αγίου Πνεύματος. Και από τότε, μπορούμε να έχουμε στη διάθεσή μας, πλούσιες τις δωρεές, όλα τα χαρίσματα και τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος. Σημειώνει ο Απόστολος Παύλος στην προς Γαλάτας επιστολή του, κάποιους από τους καρπούς: «*Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐστὶν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια*». Ο καρπός που παράγει το Άγιο Πνεύμα με τον φωτισμό και την χάρη, που χορηγεί στην ψυχή μας, είναι η αγάπη, η χαρά της καθαρής συνείδησης που ακολουθείται από την ειρήνη, η μεγάλη καρδιά γεμάτη από καλοσύνη ακόμη και σε όσους μας αδικούν, η αξιοπιστία σε λόγους και υποσχέσεις, η πραότητα και η εγκράτεια από το πονηρόν. Τί άλλο θα μπορούσε να επιθυμήσει ο πιστός, αγαπητοί μου αδελφοί; Τί άλλο που θα πλημμυρίζει την ψυχή του με τα μόνιμα και άφθαρτα, αιώνιας αξίας αγαθά και την ειρήνη, που χαρίζει η παρουσία του Αγίου Πνεύματος στην ψυχή του;

Ο όρος; Απλός και σαφής! Να είμαστε πιστοί, πρακτικά πιστοί, στον Θεό και τις εντολές Του. Και φυσικά σταθερά στη συνεχή επικοινωνία με τον Θεό Πατέρα, τον Γιο Του και Κύριο μας και το Άγιο Πνεύμα. Θα Τον ευχαριστούμε και θα προσευχόμαστε ζητώντας τη συνεχή, αδιάλειπτη παρουσία Του στις ψυχές μας, που θα την προσφέρουμε ως την μόνιμη κατοικία Του. Σκεφτείτε, αγαπητοί μου, πως όταν πρόκειται να δεχτούμε και να φιλοξενήσουμε κάποιον ξένο, ετοιμάζουμε με σχολαστικότητα το σπίτι μας. Αν λοιπόν θέλουμε, να έχουμε όχι επισκέπτη, αλλά τον μόνιμο φιλοξενούμενο στην ψυχή μας, το Άγιο Πνεύμα, τι πρέπει να κάνουμε;

Τάξη στην καθημερινή μας ζωή, με βάση στις εντολές του Θεού. Φροντίδα για την καθαρότητα της ψυχής μας με την εξομολόγηση. Έμπρακτη αγάπη προς τον κάθε πλησίον, χωρίς διακρίσεις, που θα επιβεβαιώνει και την αγάπη μας προς τον Θεό. Όλοι έχουμε ανάγκες. Πολλές και ποικίλες ανάγκες. Υλικές και πνευματικές. Μη διστάσουμε να προσφέρουμε, να συμπαρασταθούμε. Και απλώς ένας παρηγορητικός λόγος, ή ένα χαμόγελο, μπορεί να σώσουν ένα άνθρωπο. Αξιοποίηση των καρπών του Αγίου Πνεύματος στις σχέσεις με τον πλησίον, στην καθημερινή μας ζωή. Και επειδή οι δυνάμεις μας είναι περιορισμένες και η θέληση μας αδύνατη, για να είμαστε πάντοτε συνεπείς στην πιστή τήρηση των λόγων του Θεού, χρειάζεται προσευχή. Πολλή προσευχή. Συνεχής! Αν είναι δυνατό με τη συχνότητα της αναπνοής μας! Κάθε φορά που αναπνέουμε να θυμόμαστε τον Θεό. Να ζητούμε την βοήθεια και συμπάρσταση του Αγίου Πνεύματος. Και Εκείνο, δεν μας αρνείται ποτέ!

Δ.Γ.Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ (Α΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ)

Απόστολος: Εβρ. ια΄ 33-ιβ΄ 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. ι΄ 32-33, 37-38, ιθ΄ 27-30)

11 Ιουνίου 2017

«Τοιγαρούν και ημείς τοσούτον έχοντες περικείμενον ημίν νέφος μαρτύρων.... Δ' υπομονής τρέχωμεν τον προκείμενον ημίν αγώνα» (Εβρ. ιβ΄ 1)».

Με τη σημερινή γιορτή των Αγίων Πάντων κλείνει ο κύκλος των κινητών γιορτών με επίκεντρο το Πάσχα. Την ίδια όμως στιγμή είναι και ένα νέο ξεκίνημα, μια νέα αφετηρία μετά την πενητηκοστή και την ίδρυση της πρώτης Εκκλησίας. Μάλιστα αυτή η γιορτή έρχεται να επιβεβαιώσει όχι μόνο τα αγαθά αποτελέσματα της επιφοίτησης του Αγίου Πνεύματος, αλλά και τα σωτήρια αποτελέσματα της σταυρικής θυσίας του Κυρίου. Όλοι οι Άγιοι, με την ομολογία της πίστεως, με το ήθος και την αγιότητα στην καθημερινή τους ζωή, ιδιαίτερα δε με το μαρτύριο της ζωής τους, έδωσαν την καλύτερη μαρτυρία για τη γνησιότητα τόσο της πίστεως, όσο και της αγάπης τους προς το Χριστό.

Είναι πραγματικά μεγάλο αυτό το πλήθος των Αγίων και που ας σημειωθεί αυξάνεται ως τις μέρες μας και θα αυξάνεται ως τη συντέλεια των αιώνων. Δεν είναι δε καθόλου υπερβολική η σημερινή αναφορά της Αποστολικής περικοπής για «νέφος μαρτύρων», λόγω της στρατιάς των εκατομμυρίων μαρτύρων. Μάλιστα, όπως το «νέφος» λειτουργούσε προστατευτικά στη διάρκεια της παραμονής των Ιουδαίων στην έρημο, έτσι και τώρα το νέφος των μαρτύρων λειτουργεί προστατευτικά υπέρ των ανθρώπων και πρόσθετα ενεργεί ως ζωντανός μάρτυρας της παρουσίας του Θεού. Το νέφος των μαρτύρων και Αγίων της Εκκλησίας επιβεβαιώνει ότι ο δρόμος του σταυρού είναι δύσκολος, αλλά όχι αδιάβατος. Ο δρόμος του σταυρού περνά μεν από τη στενή και τεθλιμμένη πύλη, οδηγεί όμως εις αναψυχήν. Από αυτή την τεθλιμμένη πύλη καλούμαστε να περάσουμε κι εμείς. Κατά το σημερινό «Απόστολο», «Ας τρέχουμε με υπομονή το αγώνισμα του δύσκολου δρόμου, που έχουμε μπροστά μας. Ας έχουμε τα μάτια μας προσηλωμένα στον Ιησού, που μας έδωσε την πίστη, την οποία και τελειοποιεί. Αυτόν που, αντί για τη χαρά που θα μπορούσε να έχει υπέμεινε το σταυρικό θάνατο, περιφρονώντας την ατίμωση και κάθισε στα δεξιά του θρόνου του Θεού».

Ο Σταυρός του Κυρίου που δεσπάζει όχι μόνο στο ύψος του εικονοστασίου, αλλά ιδιαίτερα δεσπάζει στη ζωή της Εκκλησίας, εκφράζει την αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο. Μέσα από αυτή την αγάπη μας καλεί να απαγκιστρωθούμε από τα δεσμά της αμαρτίας, να συσταυρωθούμε μαζί Του και να οδηγηθούμε στη σωτηρία. Έτσι, μέσα από το σταυρό, σαν αμφίδρομη πορεία αγάπης, βρίσκει την ολοκλήρωση και σωτηρία του ο κάθε άνθρωπος. Μια πορεία που ακολούθησαν οι Άγιοι Πάντες και οι οποίοι στο τέλος δικαιώθηκαν.

Όμως, πέρα από τη μνήμη και τιμή των Αγίων Πάντων, τιμά σήμερα η Εκκλησία της Κύπρου τον ιδρυτή και προστάτη της, τον Απόστολο Βαρνάβα. Ο Βαρνάβας καταγόταν από την Κύπρο, ήταν Ιουδαίος Λευίτης, γνωστός με το

όνομα Ιωσήφ και τον οποίο οι Απόστολοι ονόμασαν Βαρνάβα, όνομα που μεταφράζεται «ο άνθρωπος της παρηγοριάς» (Πραξ. δ' 36).

Ο Βαρνάβας δεν είναι απλά «υιός Παρακλήσεως» σαν όνομα, αλλά αναδεικνύεται με έργα η άμεση σχέση του με το Άγιο Πνεύμα, αφού πρώτος είχε την τιμή να επιλεγεί ως Απόστολος και μαζί με τον Παύλο να εκχριστιανίσει τη γενέτειρα του την Κύπρο (Πραξ. ιγ' 2-12).

Ο Βαρνάβας, αποτελεί χωρίς υπερβολή μια από τις σημαντικότερες μορφές της πρώτης Εκκλησίας. Ενδεικτικά μπορούμε να πούμε ότι γίνεται η Τρίτη μεγαλύτερη αναφορά του ονόματος από το βιβλίο «πράξεις των Αποστόλων» που καταγράφει τη ζωή της πρώτης Εκκλησίας καθώς και τη δράση των Αποστόλων. Έτσι, μετά το όνομα των Αποστόλων Παύλου και Πέτρου έρχεται σε συχνή αναφορά το όνομα του Αποστόλου Βαρνάβα.

Μέσα από τις εικοσιμία αναφορές στο Βαρνάβα του βιβλίου των Πράξεων των Αποστόλων επιβεβαιώνεται με πράξεις, με έργα η αμεσότητα του με το Άγιο Πνεύμα και ότι σ' αλήθεια «ήταν άνθρωπος αγαθός και γεμάτος Άγιο Πνεύμα και πίστη» (Πραξ. ια' 24) αφού πρωτοστατεί στη διάθεση της προσωπικής περιουσίας για τις ανάγκες των άλλων Χριστιανών. (Πραξ. δ' 36). Ακόμα οδηγεί τον Σαύλο (Παύλο) στους άλλους Αποστόλους και εγγυάται τη μεταστροφή του στη Χριστιανική πίστη (Πραξ. θ' 27).

Οι Απόστολοι, εκτιμώντας την πίστη και τις δυνατότητες του Βαρνάβα τον στέλλουν στην Αντιόχεια της Συρίας για να οργανώσει τους εκεί Χριστιανούς. Όμως, ως άνθρωπος με βαθειά ταπεινοφροσύνη, φέρνει για βοήθεια από την Ταρσό τον Σαύλο (Παύλο) (Πραξ. ια' 25-26). Στη συνέχεια, ενώ ήταν συγκεντρωμένες σημαντικές μορφές της Εκκλησίας σε λειτουργική σύναξη και νηστεύοντας, είπε το Άγιο Πνεύμα «Να μου ξεχωρίσετε το Βαρνάβα και το Σαύλο για το έργο για το οποίο τους έχω καλέσει» (Πραξ, ιγ' 2).

Έτσι, λοιπόν «αυτοί, σταλμένοι, από το Άγιο Πνεύμα κατέβηκαν στη Σελεύκεια και από εκεί πήγαν στην Κύπρο. Έφτασαν αρχικά στη Σαλαμίνα. Αργότερα διέσχισαν το νησί και έφτασαν στην Πάφο, εκχριστιανίζοντας τον Σέργιο Παύλο (Πραξ. ιγ' 1-12).

Ο Βαρνάβας μαζί με το Μάρκο θα έρθουν ξανά στην Κύπρο όπου και θα υποστεί μαρτυρικό θάνατο. Αργότερα, τον πέμπτο αιώνα, θα υπερασπιστεί το Αυτοκέφαλο της Εκκλησίας της Κύπρο με την εμφάνιση του στον ύπνο του Ανθέμιου.

Μια άλλη σημαντική συνεισφορά του Αποστόλου Βαρνάβα ήταν η υποστήριξη της εισδοχής των Εθνικών στη Χριστιανική πίστη χωρίς την εφαρμογή της περιτομής και άλλων Ιουδαϊκών διατάξεων, θέση που δέχθηκε και η Αποστολική Σύνοδος.

Για όλα τούτα και πολλά άλλα τιμούμε σήμερα τη μνήμη του με την παράκληση να μας δίνει φωτισμό και δύναμη και τέλος, πέρα από τη σωτηρία της ψυχής μας να χαρίσει και την ελευθερία της πατρίδας μας που αγίασε με τη ζωή του, το μαρτύριο και το σептό του λείψανο.Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Β ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. β' 10-16

Ευαγγέλιο: Ματθ. δ' 18-23

18 Ιουνίου 2017

«Δεύτε οπίσω μου και ποιήσω υμάς αλεις ανθρώπων».

Η πρόσκληση που απευθύνει ο Κύριος στους ψαράδες της Γεννησαρέ είναι ειδική. Ποια είναι αυτή; Τους καλεί σε μια μεγάλη αποστολή. Να γίνουν αλεις ανθρώπων. Ωστόσο όμως και κάθε χριστιανός καλείται από τον Θεό να γίνει μαθητής του. Να τον ακολουθήσει και να διδάσκει με το καλό του παράδειγμα. Και οι τρόποι με τους οποίους καλεί ο Θεός είναι πάμπολλοι. Πότε πηγαίνει ο Ίδιος αυτοπροσώπως στους ταπεινούς ψαράδες και τους καλεί να τον ακολουθήσουν στο δρόμο της ζωής. Το ίδιο συνέβη και με τον Τελώνη Ματθαίο, τον μετέπειτα Ευαγγελιστή, την Σαμαρειτίδα, τον Απόστολο των Εθνών Παύλο και τόσους άλλους. Στην εποχή μας χρησιμοποιεί άλλους τρόπους για να μάς καλέσει να ακολουθήσουμε τα ίχνη του.

Μάς καλεί κάποτε με τις ευεργεσίες και τα δώρα Του, που πλούσια στέλνει σε αγαθούς και πονηρούς, δικαίους και αδίκους. Μάς προσκαλεί με αρρώστιες και άλλες θλίψεις, που παραχωρεί για να Τον πλησιάσουμε περισσότερο, να εφαρμόσουμε πιο πιστά τις θείες Του εντολές. Άλλους πάλι τους καλεί να Τον ακολουθήσουν με ένα κήρυγμα, μια ομιλία, μια πράξη, ένα λόγο μέσα από το Ευαγγέλιο Του.

Πρέπει να γνωρίζουμε ότι ο Κύριος δεν καλεί τον άνθρωπο μόνο μία φορά. Τον καλεί συχνά με πολλούς και διάφορους τρόπους. «Ίδου έστηκα επί την θύραν καί κρούω». Περιμένει έξω από την θύρα της ψυχής μας. Και κτυπάει, κτυπάει, υπομονετικά μέχρι να του ανοίξουμε.

Η θεία Του φωνή: «Δεύτε πρός με πάντες οι κοπιώντες καί πεφορτισμένοι καγώ αναπαύσω υμάς», ακούγεται σε κάθε εποχή και με πολλούς και διαφόρους τρόπους.

Στην θεϊκή αυτή πρόσκληση «δεύτε οπίσω μου», πολλοί άνθρωποι αδιαφορούν. Αφήνουν τον μεγάλο επισκέπτη έξω από την πόρτα της ψυχής τους. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το πόμολο της πόρτας της ψυχής είναι από μέσα. Εμείς πρέπει να ανοίξουμε. Ο Κύριος κρούει μόνο, δεν μπορεί να μπει στην ψυχή μας αν δεν θέλουμε εμείς. Ο άνθρωπος είναι ελεύθερος ή να ακούσει την πρόσκληση και να ανοίξει στον μεγάλο Επισκέπτη ή να αδιαφορήσει και να κλείσει τα αυτιά του στο θεϊκό αυτό κάλεσμα. Το δεύτερο κάνουν πολλοί. Δεν θέλουν να ακούσουν τίποτα. Δεν θέλουν να ακολουθήσουν το δρόμο της πίστεως. Αρνούνται την αξία της αρετής και ζουν μια καθαρά σαρκική, υλιστική ζωή. Με κλειστούς ουρανοί. Χωρίς ιδανικά. Χωρίς πνευματικά ιδεώδη. Χωρίς κανένα ενδιαφέρον για την ψυχή. Χωρίς προοπτική αιωνιότητας. Σαν όλα να τελειώνουν στα λίγα χρόνια της ζωής αυτής.

Την πρόσκληση του Κυρίου «δεύτε οπίσω μου», ακολουθήστε με, δηλαδή στον δρόμο του Πνεύματος, στο μονοπάτι της αρετής και της πίστεως, την παρέρχονται, ενώ βρίσκουν χίλιες δικαιολογίες «προφάσεις εν αμαρτίαις». Όσο οι Μαθητές στη σημερινή ευαγγελική περικοπή αμέσως άκουσαν την θεία πρόσκληση και χωρίς να πουν καμιά δικαιολογία ακολούθησαν τον Διδάσκαλο, τόσο αυτοί βρίσκουν τόσες και τόσες δικαιολογίες για να μην τον ακολουθήσουν.

Πολλοί λένε: Δεν μπορώ να ακολουθήσω τον Χριστό γιατί είναι δύσκολη η ζωή της αρετής και της πίστεως. Και το λένε χωρίς να έχουν δοκιμάσει τον δρόμο αυτό.

Άλλοι πάλι υποστηρίζουν ότι το περιβάλλον τους δεν τους αφήνει να ακολουθήσουν την πρόσκληση «δεύτε οπίσω μου». Συγγενείς, φίλοι, γνωστοί τους δείχνουν άλλους δρόμους και τους καλούν σ' άλλη ζωή. Η νοοτροπία της εποχής τους κλείνει τον δρόμο προς τον Σωτήρα Χριστό. Μεταθέτουν έτσι την ευθύνη γύρω τους για να ησυχάσουν την συνείδησή τους, γιατί δεν έχουν την δύναμη να υπερπηδήσουν κάθε εμπόδιο και να βαδίσουν τον θείο δρόμο.

Άλλοι πάλι δικαιολογούνται που δεν ανοίγουν την πόρτα της ψυχής τους στον μεγάλο Επισκέπτη από την έλλειψη δήθεν χρόνου, από τις ποικίλες απασχολήσεις του καθημερινού βίου. Δικαιολογία τόσο αστήρικτη, μια και ο Κύριος μάς ζητάει να Τον ακολουθήσουμε στην καθημερινή μας ζωή, χωρίς να αφήσουμε τις δουλειές μας, να ζούμε σαν αληθινά πιστοί.

Άλλοτε πάλι αναβάλλουμε να δεχθούμε την πρόσκληση, αναβάλλοντάς την για αργότερα. Λέμε: έχουμε καιρό, δεν μάς πήραν τα χρόνια, τώρα ας τελειώσω τις άλλες μου υποθέσεις. Και αυτά ενώ κανείς μας δεν ξέρει, αν είναι δική του η επόμενη ώρα ή η επόμενη ημέρα.

Πάλι όμως και σήμερα ο στοργικός και υπομονετικός Κύριος μάς απευθύνει την πρόσκληση και πρόκληση: «Δεύτε οπίσω μου».

Για να ακούσουμε όμως την θεία του φωνή, να ανοίξουμε την πόρτα της ψυχής μας, να κάνουμε τον Κύριο αρχηγό μας και να ακολουθήσουμε στα ίχνη του, πρέπει να παραμερίσουμε τα εμπόδια των δισταγμών, της αμφιβολίας, της ολιγοπιστίας, των αμφιταλαντεύσεων. Βασική προϋπόθεση είναι να διώξουμε τις δικαιολογίες για να βαδίσουμε τον δρόμο που μάς απεκάλυψε ο Κύριος και πρώτος αυτός τον βάδισε.

Ας μην αφήνουμε άλλο τον μεγάλο Επισκέπτη έξω από την πόρτα της ψυχής μας. Ας μην τον αφήνουμε να περιμένει. Πνευματικό μας συμφέρον είναι να του ανοίξουμε, να αποδεχθούμε την θεία του πρόσκληση και να ακολουθήσουμε τον αρχιποίμενα Κύριο.

Να τον ακολουθήσουμε βαδίζοντας το μονοπάτι της πίστεως και της αρετής. Μπορεί να είναι στενό, μπορεί να είναι ανηφορικό, αλλά καταλήγει όμως σε φωτόλουστη κορυφή.

Κι όποιος φτάσει στην κορυφή αυτή, τα δώρα που του χαρίζει ο Κύριος είναι ανακούφιση, ανάπαυση, γαλήνη, ειρήνη, χαρά. Αξίζει να αγωνιστούμε.

«Δεύρο οπίσω μου», μάς προσκαλεί ο Κύριος. Το κάλεσμα αυτό και η θετική ανταπόκριση του καθενός μας αποτελεί την απαρχή της σωτηρίας μας. Αμήν.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ε' 1-10

Ευαγγέλιο: Ματθ. στ' 22-33

25 Ιουνίου 2017

«Ζητείτε δε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού, και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν» (Ματθ. στ' 33)

Η βασιλεία του Θεού είναι το σημαντικότερο «δώρο του Θεού» προς τον άνθρωπο. Η βασιλεία του Θεού, είναι μια κατάσταση αιωνιότητας, αγιότητας, δικαιοσύνης και αγάπης, όπου ο άνθρωπος έχει τη δυνατότητα να βλέπει το Θεό, αλλά και να απολαμβάνει τα αγαθά της παρουσίας του. Αυτό το «δώρο του Θεού» το απαξίωσε ο άνθρωπος μέσα από την πτώση του και άρα και τη συνειδητή άρνηση του να προχωρήσει από το «κατ' εικόνα» στο «καθ' ομοίωσιν Θεού».

Παρά την απαξίωση αυτή του ανθρώπου, εντούτοις εξακολουθεί να υφίσταται σαν προσφορά προς τον άνθρωπο η βασιλεία του Θεού και την ίδια στιγμή αυτή να γίνεται κατορθωτή μέσα και από τη δική του προσπάθεια. Μάλιστα το «ζητείτε δε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού» του σημερινού ευαγγελίου, έρχεται να υπενθυμίσει κατά τρόπο εμφαντικό, ότι δεν αποκλείονται άλλες επιθυμίες της ζωής του. Ιδιαίτερα δε ότι η βασιλεία του Θεού δεν επιβάλλεται, αλλά επιτυγχάνεται και μέσα από την προσωπική συμβολή του κάθε ανθρώπου. Τούτο επιβεβαιώνει το αίτημα της Κυριακής προσευχής «ελθέτω η βασιλεία σου γενηθήτω το θέλημα σου ως εν ουρανών και επί της γης» (Ματθ. στ' 10). Δηλαδή «είθε να έρθει η βασιλεία σου, είθε να γίνει το θέλημα σου και από τους ανθρώπους, όπως γίνεται από τις ουράνιες δυνάμεις».

Ευχόμαστε, λοιπόν, όχι για να κάμει ο Θεός ότι θέλει, αλλά για να μπορέσουμε να κάμουμε εμείς ότι θέλει ο Θεός. Παρακαλούμε, αλλά την ίδια στιγμή αγωνιζόμαστε ούτως ώστε μέσα από τις δικές μας πράξεις, μέσα από τον καθημερινό τρόπο της ζωής μας να γίνεται, να εκπληρώνεται το θέλημα του Θεού.

Η εκπλήρωση του θελήματος του Θεού μπορεί να εκφράζεται μέσα από την αποστροφή του κακού και την αποξένωση από τα πάθη. Παράλληλα θα πρέπει να εκφράζεται και θετικά από τη στοργή και την αγάπη για τους άλλους. Μέσα από την προσευχή, την πίστη και την υπομονή την ώρα της δοκιμασίας. Ακόμα μέσα από την ζωντανή ελπίδα που διαλύει το σκοτάδι της απελπισίας και δίνει την πραγματική χαρά. Κατά τον Απόστολο Παύλο: «Η ελπίδα τελικά δεν απογοητεύει. Μαρτυρεί γι' αυτό η αγάπη του Θεού με την οποία το Άγιο Πνεύμα που μας δόθηκε γέμισε και ξεχείλισε τις καρδιές μας. Γιατί ο Χριστός, παρ' όλο που ήμασταν ακόμη ανίκανοι να κάνουμε το καλό, πέθανε για μας τους ασεβείς ανθρώπους, στον προκαθορισμένο καιρό» (Ρωμ. ε' 5-6). Κατά συνέπεια, αν ο καθένας συναισθάνεται αυτή την προσφορά που συνέβαλε στη συμφιλίωση του με το Θεό, τότε θα πρέπει να την επιβεβαιώσει με έργα. Θα πρέπει ακόμα να συνειδητοποιήσει ότι αν ο Χριστός πρόσφερε το μέγιστο, τότε δε θα αρνηθεί να προσφέρει το υποδεέστερο.

Αν μας πρόσφερε το αναγκαίο για την ψυχή, τη σωτηρία, τότε να ήμαστε βέβαιοι ότι δε θα αρνηθεί να μας προσφέρει και τα αναγκαία για το σώμα. Μας παρουσίασε μάλιστα σήμερα σαν παράδειγμα τα πουλιά και τα αγριολούλουδα. Τα πρώτα τα συντηρεί χωρίς να χρειάζονται αποθήκες. Τα δεύτερα τα κοσμεί, τα ντύνει μεγαλόπρεπα έστω κι αν σήμερα υπάρχουν κι αύριο θα τα ρίξουν στη φωτιά. Αν όμως ο Θεός φροντίζει γι' αυτά, τότε μας λέει «δε θα φροντίσει πολύ περισσότερο για σας, ολιγόπιστοι», και καταλήγει: «Μην έχετε, λοιπόν, άγχος και μην αρχίσετε να λέτε «τι θα φάμε;» ή «τι θα πιούμε;» ή «τι θα ντυθούμε;» γιατί όλα αυτά αγωνιούν όσοι δεν εμπιστεύονται το Θεό· όμως ο Ουράνιος Πατέρας σας ξέρει καλά ότι έχετε ανάγκη απ' όλα αυτά. Γι' αυτό πρώτα απ' όλα να επιζητείτε τη βασιλεία του Θεού και την επικράτηση του θελήματος του, κι όλα αυτά θα ακολουθήσουν».

Τα πιο πάνω λόγια του Κυρίου δεν έχουν σαν στόχο να μας καταδικάσουν σε αδράνεια, ούτε και να μας εμποδίσουν από του να είμαστε συνετοί και προνοητικοί. Ο Κύριος θέλει να μας προφυλάξει από την περιττή και αγωνιώδη φροντίδα. Ιδιαίτερα δε, θέλει να μα προφυλάξει από την ψευδαισθηση ότι η ασφάλεια βρίσκεται στα υλικά αγαθά. Η ασφάλεια για τον άνθρωπο είναι μόνο ο Θεός γιατί είναι ο μόνος αιώνιος, ενώ τα υλικά αγαθά έρχονται και παρέρχονται. Εκείνο που χρειάζεται από μέρους του ανθρώπου είναι να εμπιστευθεί το Θεό και ζητήσει τη βοήθεια Του και να ευλογήσει το όποιο έργο επιτελεί. Επίσης πρέπει να είναι σε θέση να διακρίνει ότι δεν είναι πάντα ο δικός του ζήλος, η δική του εργατικότητα που επιτυγχάνει τα πάντα, αλλά ότι σ' αυτή την «επιτυχία» μεγάλη είναι και η συμβολή της πρόνοιας του Θεού. Ας θυμηθούμε και τη σχετική παράκληση στη θεία Λειτουργία «υπέρ ευκρασίας αέρων, ευφορίας των καρπών της γης και καιρών ειρηνικών».

Κατά συνέπεια, ο άνθρωπος καλείται μέσα από τη δική του προσπάθεια, να γίνει συνδημιουργός με το Θεό και όχι να αντικαταστήσει το Θεό. Ο άνθρωπος καλείται να κάνει ότι είναι ανθρωπίνως δυνατόν, να ιεραρχήσει τις προτεραιότητάς του, κάνοντας διάκριση ανάμεσα στο μέσο και το σκοπό της ζωής. Τα υλικά αγαθά είναι το μέσο που θα μας βοηθήσουν να περάσουμε από το «ζην» της παρούσης ζωής, στο «ευ ζην» ή το «όντως ζην» της μελλούσης ζωής. Με τον τρόπο αυτό θα επιβεβαιώσουμε ότι τελικός μας στόχος είναι η βασιλεία του Θεού και όχι οι βασιλείες του κόσμου.

Αδελφοί μου, όσοι οραματιζόμαστε τη βασιλεία του Θεού ας εργαστούμε και για την επικράτηση της. Ας αντιταχθούμε σε ότι σφαγιάζει τη δικαιοσύνη και σκοτώνει την αγάπη και που δυστυχώς, είναι κυρίαρχο στοιχείο στις μέρες μας. Ας επικαλεστούμε το «ελθέτω η βασιλεία σου», αλλά ας συμβάλουμε με έργα στην ολοκλήρωση του αιτήματος «γενηθήτω το θέλημα σου ως εν ουρανών και επί της γης» (Ματθ. στ' 10). Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Δε.	1/5	ΚΟΛΩΝΗ	Κυ.	4/6	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας
Δε.	1/5	ΠΕΓΕΙΑ, Αγ. Ματρώνα (Εοπ.)	Δε.	5/6	ΣΤΡΟΥΜΠΙ
Πα.	4/5	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ(Εοπ.)	Πε.	8/6	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Κυ.	7/5	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα	Σα.	10/6	ΜΕΣΣΟΓΗ (Εοπ.)
Πε.	11/5	ΑΣΠΡΟΓΙΑ (Εοπ.)	Κυ.	18/6	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟΝ
Κυ.	14/5	ΕΜΠΑ	Κυ.	25/6	ΤΙΜΗ
Κυ	21/5	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Πε.	29/6	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα
Κυ	28/5	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή	Κυ.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Απ. Παύλου (Εοπ.)

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Πα.	4/5	ΤΙΜΗ (Εοπ.)	Κυ.	4/6	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυ.	7/5	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ	Σα.	10/6	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα (Εοπ.)
Πε.	11/5	ΔΡΟΥΣΙΑ (Εοπ.)	Κυ.	18/6	ΣΚΟΥΛΛΗ
Κυ.	14/5	ΓΙΟΛΟΥ	Κυ.	25/6	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΟΤΟΥ
Κυ	21/5	ΑΚΟΥΡΣΟΣ	Πε.	29/6	ΑΡΓΑΚΑ
Κυ	28/5	ΠΟΤΑΜΙΟΥ	Κυ.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Απ. Παύλου (Εοπ.)

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Πε.	4/5	ΕΛΕΔΙΩ (Εοπ.)	Κυ.	4/6	ΠΩΜΟΣ
Κυ.	7/5	ΣΙΜΟΥ	Κυ.	11/6	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ
Πε.	11/5	ΑΝΑΡΙΤΑ, Άγιος Επιφάνιος (Εοπ.)	Κυ.	18/6	ΑΡΜΟΥ
Σα	20/5	ΑΚΟΥΡΣΟΣ (Εοπ.)	Κυ.	25/6	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
Κυ	21/5	ΣΑΛΑΜΙΟΥ	Πε.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΧΝΑ
Κυ	28/5	ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ	Κυ.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Απ. Παύλου (Εοπ.)

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

7/5	ΜΑΝΔΡΙΑ	11/6	ΑΡΜΟΥ
14/5	ΚΟΛΩΝΗ	18/6	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
28/5	ΚΟΥΚΛΙΑ	25/6	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

7/5	ΚΑΤΩ ΠΑΧΝΑ	11/6	ΔΡΟΥΣΙΑ
14/5	ΧΛΩΡΑΚΑ	18/6	ΠΟΛΕΜΙ
28/5	ΜΕΣΣΟΓΗ		

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

7/5	ΑΧΕΛΕΙΑ	11/6	ΚΟΝΙΑ
28/5	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	18/6	ΤΙΜΗ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου
www.impraphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ



Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2017

ΕΤΟΣ ΛΗ'

ΑΡ.445 - 446

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος· Εβρ. θ' 1-7
Ευαγγέλιο: Ματθ. η' 5-13
2 Ιουλίου 2017

**«Κύριε, ουκ ειμί ικανός ίνα μου υπό την στέγην εισέλθης· αλλά
μόνον ειπέ λόγω, και ιαθήσεται ο παις μου» (Ματθ. η' 8)**

Ο εκατόνταρχος του σημερινού ευαγγελίου βρίσκεται πραγματικά σε πολύ δύσκολη θέση, αφού είναι αντιμετώπος με την ασθένεια του δούλου του, αλλά πρόσθετα με τις κοινωνικές και τις διαφορετικές θρησκευτικές του αντιλήψεις. Πώς ένας αξιωματικός του ρωμαϊκού στρατού να ασχοληθεί για ένα δούλο, που, κατά τις αντιλήψεις της εποχής, ο δούλος εθεωρείτο «πράγμα», απλό αντικείμενο αγοραπωλησίας και όχι άνθρωπος ισότιμος σε αξία. Για τους αξιωματούχους και γενικά τους «Ελεύθερους» πολίτες οι δούλοι δεν είχαν καμιά συναισθηματική αξία.

Πολύ περισσότερο, πώς ένας ειδωλόλατρης να πλησιάσει έναν άνθρωπο με διαφορετική θρησκεία, όπως ήταν ο Ιησούς; Κι όμως, όλα τα πιο πάνω ξεπεράστηκαν ένεκα της αγάπης του προς τον δούλο του, ιδιαίτερα δε λόγω της συναισθησης της αναξιοτήτας του μπροστά στο πρόσωπο του Ιησού. Αντί της αποστροφής προς τον δούλο, εκδηλώνει ενδιαφέρον και αγάπη. Για χάρη του δούλου του ταπεινώνεται και ζητά βοήθεια από τον Ιησού: «Κύριε ο δούλος μου είναι κατάκοιτος στο σπίτι, παράλυτος και υποφέρει φοβερά» Κι όταν ο Ιησούς του είπε «Εγώ θα έρθω και θα τον θεραπεύσω», τότε αποκαλύφθηκαν και οι αρετές του. Ταπεινοφροσύνη και πίστη πρόβαλαν αμέσως και χωρίς δισταγμό. «Κύριε δεν είμαι άξιος να σε δεχτώ στο σπίτι μου· πες όμως μόνο ένα λόγο, και θα γιατρευτεί ο δούλος μου».

Ο εκατόνταρχος έχοντας συναισθηση της αμαρτωλότητάς του έναντι της αγιότητας και καθαρότητας του Ιησού, θεωρεί τον εαυτό του ανάξιο της ευεργεσίας για τη θεραπεία του δούλου του, πολύ δε περισσότερο το να δεχθεί τον Ιησού στο σπίτι του. Για τούτο και αφήνει την πίστη του να εκδηλωθεί. Μπορεί να είμαι ανάξιος της ευεργεσίας, πολύ δε περισσότερο ανάξιος το να σε δεχτώ στο σπίτι μου. Όμως πιστεύω ότι έχεις τη δύναμη να θεραπεύσεις το δούλο μου με μόνο ένα σου λόγο, με μια μόνο προστακτική εντολή σου. «Είπε λόγω, και ιαθήσεται ο παις μου· και γαρ εγώ άνθρωπος ειμί υπό εξουσίαν έχων υπ' εμαυτόν στρατιώτας και λέγω τούτω πορευέθητι, και πορεύεται, και άλλω, έρχου και έρχεται, και τω δούλω μου ποιήσεν τούτο, και ποιεί». Αν, λοιπόν, εγώ που σαν άνθρωπος βρίσκομαι κάτω από την εξουσία άλλων ανθρώπων έχω τη δύναμη να δίνω εντολές, είτε στους στρατιώτες αμέσως, πόσο μάλλον εσύ που ως Θεός δε βρίσκεσαι κάτω από την εξουσία κανενός. Για τούτο πιστεύω ότι με μόνο ένα λόγο σου, με μόνο μια προστακτική εντολή σου ο δούλος μου θα γίνει καλά.

Ο Ιησούς όχι μόνο διέγνωσε την πίστη του αλλά και δημόσια εκδήλωσε το θαυμασμό του, λέγοντας σε όσους τον ακολουθούσαν «Αμήν λέγω υμίν,

ουδέ εν τω Ισραήλ τοσαύτην πίστιν εύρον» «Σας βεβαιώνω πως τόση πίστη ούτε ανάμεσα στους Ισραηλίτες δε βρήκα». Ένας θαυμασμός, ένας δίκαιος έπαινος, που θα εκδηλωθεί σε δυο περιπτώσεις, όπως σήμερα για τη πίστη του εκατόνταρχου, αλλά και στην περίπτωση της Χαναναίας. Σε αντίθεση με τον Ιάειρο και τον πατέρα του δαιμονισμένου παιδιού, που τον πλησίασαν χωρίς την αναγκαία πίστη και ήθελαν επί τόπου επίσκεψη του Ιησού για να γίνει η θεραπεία, ο εκατόνταρχος, αλλά και η Χαναναία πιστεύουν στη δραστικότητα και μόνον του λόγου του Ιησού.

Η πίστη τους, τους εδικαίωσε απόλυτα. Μέσα από το σημερινό: «Ύπαγε, και ως επίσευσας γενηθήτω σου» και το «γενηθήτω σοι ως θέλεις», προς τη Χαναναία είχαν άμεσο αποτέλεσμα. Από εκείνη την ώρα της προστακτικής εντολής του Ιησού γιατρεύτηκαν τόσο ο δούλος του εκατόνταρχου, όσο και η θυγατέρα της Χαναναίας. Όμως, ο Ιησούς, δε σταματά σήμερα μόνο στο δίκαιο έπαινο ή τον έμμεσο επικριτικό λόγο. Προχωρεί και σε μια προειδοποίηση. «Και σας λέω πως θα έρθουν πολλοί από ανατολή και δύση και θα καθίσουν μαζί με τον Αβραάμ και τον Ισαάκ και τον Ιακώβ στο τραπέζι της βασιλείας των ουρανών, ενώ οι κληρονόμοι της βασιλείας θα πεταχτούν έξω στο σκοτάδι. Εκεί θα κλαίνε και θα τρίζουν τα δόντια τους».

Σε αντίθεση, λοιπόν, με την προσδοκία των Ιουδαίων, ότι τα έθνη, οι ειδωλολάτρες θα αισθάνονταν ντροπή βλέποντας τους Ιουδαίους να απολαμβάνουν τη δόξα του Θεού, τελικά, τόσο μέσα από το σημερινό προφητικό λόγο του Ιησού, όσο και μέσα από αναφορές των προφητών, (Ησαΐου μθ' 12, Ιερεμίου γ' 18 και Μαλαχίου α' 11) οι όροι θα αντιστραφούν. Για τούτο και ο Ιωάννης ο Πρόδρομος προειδοποιούσε: «Αν θέλετε να γλιτώσετε, κάνετε έργα που ταιριάζουν σ' αυτούς που πραγματικά μετανοούν. Και μην αυταπατάστε λέγοντας: « Καταγόμαστε από τον Αβραάμ. Να είστε βέβαιοι πως ο Θεός ακόμα κι απ' αυτές εδώ τις πέτρες μπορεί να κάνει απογόνους του Αβραάμ» (Ματθ. γ' 8-9).

Αδελφοί μου, δικαιολογημένη η προειδοποίηση τόσο του Ιησού, όσο και του Προδρόμου. Όμως ο επικριτικός λόγος τους δεν περιορίζεται μόνο στους ανθρώπους της εποχής τους, αλλά διαχρονικά φτάνει και σε μας. Και τούτο, όχι σαν απειλή, αλλά σαν ευκαιρία για αφύπνιση, για ξύπνημα από το λήθαργο στον οποίο έχουμε περιπέσει. Καύχηση μας ας μην είναι μόνο η Χριστιανική μας ιδιότητα. Καύχησης μας ας γίνει η πίστη μας μέσα από τα έργα μας. Μόνο έτσι θα ακούσουμε κι εμείς το δίκαιο έπαινο, όπως τον άκουσε σήμερα και ο εκατόνταρχος.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ι' 1 -10

Ευαγγέλιον: Ματθ. η' 28 – θ' 1

9 Ιουλίου 2017

«Υπήντησαν αὐτῷ δύο δαιμονιζόμενοι»

Ο Κύριος με τη συνοδεία των μαθητῶν Του, πλησιάζει στην όχθη, έξω από την πόλη των Γεργεσηνῶν, για να πάρει το πλοίο που θα τους μεταφέρει στην Καπερναούμ. Εκεί λοιπόν στον ερημικό δρόμο, έξω από ένα νεκροταφείο, Τον συνάντησαν δυο ἄνθρωποι. Εγκαταλελειμμένοι από τους ἄλλους, τους υγιείς. Τα σημεῖα της εγκατάλειψης φαίνονται και από την φοβερή τους εμφάνιση. Το βρωμερό τους σώμα καλύπτουν τα υπολείμματα παλιῶν ενδυμάτων. Ἄγριοι στη συμπεριφορά τους, υποδέχονται τον Χριστό με ἄγριες κραυγές, εμποδίζοντας σχεδόν το πέρασμά Του. «Τί ἡμῖν καί σοί, Ἰησοῦ υἱέ τοῦ Θεοῦ;». Φανερώνουν με τον τρόπο τους, τα δαιμόνια που κυριαρχοῦν μέσα τους. Με την δύναμη των δαιμονίων, γνωρίζουν και ομολογοῦν την θεότητα του Ἰησοῦ. Γιατί, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, «καί τὰ δαιμόνια πιστεύουσι καί φρίπτουσιν» Καί ἀπευθυνόμενα στον Ἰησοῦ, λέγουν: Ποια σχέση μπορεί να υπάρχει ανάμεσα σε μας, καί Εσένα, Ἰησοῦ γιέ του Θεοῦ; Εκπληκτική ἡ διακήρυξη καί ἀναγνώριση ἀπό τους δαίμονες που κυριαρχοῦν στους δυο δυστυχεῖς. Κραυγάζουν ἀλλά καί φοβοῦνται. Κραυγάζουν για να Τον ἀπομακρύνουν. Φοβοῦνται γιατί νοιώθουν ὅτι θα χάσουν τήν κατοικία τους στην ψυχή των δυο ταλαιπωρημένων ἀνθρώπων. Ζητοῦν λοιπόν να τους ἐπιτρέψει να πάνε στο κοπάδι των κοίρων που ἔβοσκαν ἐκεῖ, πλησίον τῆς λίμνης. Ἀπαγορευμένοι οἱ κοῖροι για τους Ἰουδαίους, ἀγαπητοί μου, ἀπαγορευμένη καί παράνομη ἡ διατροφή τους. Λυπήθηκε ὁ Κύριος τους βασανισμένους δαιμονιζόμενους. Ἀπλή καί ἀμεσα ἀποτελεσματική ἡ ἐντολή Του πρὸς τὰ δαιμόνια που ταλαιπωροῦσαν τους δυο ταλαίπωρους. «Ὑπάγετε!» Τα δαιμόνια ἐλευθέρωσαν ἀμέσως τους ἀνθρώπους, εἰσήλθαν στους κοίρους που εξαγριωμένοι ὅλοι, καταγκρεμίστηκαν καί πνίγηκαν στη λίμνη. Οἱ βοσκοί τρομοκρατημένοι ἀπό το διπλά θαυματουργικό αὐτό γεγονός, τήν θεραπεία των δυο συμπολιτῶν τους καί τήν καταστροφή του κοπαδιοῦ, ἔσπευσαν στην πόλη να ἀνακοινώσουν τὰ γενόμενα. Φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ συμπολίτες των βοσκῶν ἐπειδή συνήθιζαν αὐτό τὸ παράνομο ἔργο καί προσοδοφόρο ἐμπόριο, βγήκαν ὅλοι να συναντήσουν τὸν Κύριο, ὄχι βέβαια για να Τον εὐχαριστήσουν, ἀλλά για να ζητήσουν να φύγει ἀπὸ τὸν τόπο τους! Ἐνοχλητική ἡ παρουσία του Κυρίου για τους παρανομούντες. Φυσικά τὸ θαῦμα με τήν διπλή ἀποτελεσματικότητά του, εκπλήττει. Σημειώστε, ἀγαπητοί μου, ὅτι οὔτε καν ἀκούσαμε κάποια παράκληση ἀπὸ τους δαιμονιζόμενους να τους θεραπεύσει. Ἀντίθετα τὰ δαιμόνια που τους καθοδηγοῦσαν προσπαθοῦσαν να Τον ἀπομακρύνουν. Ὡστόσο ὁ Κύριος τους λυπήθηκε καί τους ἀπάλλαξε ἀπὸ τὰ δαιμόνια που εἶχαν φωλιάσει μέσα τους! Λυτρώθηκαν ἀπὸ τὰ χωρὶς

τελειωμό βάσανά τους. Λοιπόν, πολλές φορές ο Θεός παρεμβαίνει στη ζωή μας, χωρίς να το ζητήσουμε, χωρίς και να το αντιληφθούμε.

Αλλά η σημερινή περικοπή, αγαπητοί μου, δίνει αφορμή να μελετήσουμε, δυο τρία θέματα. Την πίστη των δαιμονίων, που δεν τα σώζει, γιατί δεν επαρκεί. «Πίστις ἄνευ ἔργων οὐδὲν ἔστι». Η πίστη, οπωσδήποτε είναι απαραίτητη προϋπόθεση της θρησκείας μας. Χωρίς τις συνεπείς προς αυτήν πράξεις, δεν έχει καμιά αξία. Η πίστη δεν είναι μια επιφανειακή επιγραφή: Πιστός Χριστιανός! Η πίστη απαιτεί πρακτική συνέπεια στην συμπεριφορά της καθημερινής μας ζωής. Γι' αυτό και τα δαιμόνια ενώ πιστεύουν και ομολογούν την θεότητα, δεν σώζονται, αλλά οδηγούνται και οδηγούν στην καταστροφή.

Έπειτα, η διατροφή και εμπορία των χοίρων εκείνη την εποχή στην Ιουδαία, ήταν πράξη παράνομη. Συνεπώς οι Γεργεσηνοί, ζούσαν στην παρανομία. Η παρανομία τους τιμωρήθηκε, στην περίπτωση τους, με υλικές απώλειες. Η παρανομία και η αμαρτία, πάντοτε τιμωρούνται. Προειδοποιητικά κάποτε ο Θεός επιτρέπει να δεχτούμε μικρές ή μεγάλες υλικές καταστροφές ή ασθένειες ή και απλώς ενοχικές τύψεις συνειδήσεως. Σε παρόμοιες περιπτώσεις θα πρέπει να διερευνήσουμε και να εμβαθύνουμε, γιατί υποφέρουμε. Μήπως δεχόμαστε μια θεία ειδοποίηση, που έρχεται για να μας ανακόψει από τον κατήφορο και να μας προφυλάξει;

Χαρακτηριστική, ωστόσο, αγαπητοί μου, είναι η συμπεριφορά των Γεργεσηνών. «Καί ιδού πᾶσα ἡ πόλις ἐξήλθεν, εἰς συνάντησιν τῷ Ἰησοῦ, καί ἰδόντες αὐτόν παρεκάλεσαν ὅπως μεταβῆ ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν». Βγήκαν όλοι για να Τον συναντήσουν. Μήπως βγήκαν να Τον ευχαριστήσουν γιατί θεράπευσε τους δυστυχισμένους συμπολίτες τους; Όχι! Είδαν τον Ιησού! Αλλά δεν μπόρεσαν να καταλάβουν ότι δεν ήταν ένας κοινός άνθρωπος. Τον αντιμετώπισαν σαν ένα κίνδυνο. Ζημιά στις παράνομες δουλειές τους. Και ούτε λίγο ούτε πολύ, τον «παρεκάλεσαν», να φύγει από τον τόπο τους! Ήταν γι' αυτούς μια επικίνδυνη ζημιογόνος παρουσία. Κάποτε και μεις κλείνουμε τα αυτιά μας ή μάλλον την πόρτα της ψυχής μας στον Κύριο, όταν μας ελέγχει για πράξεις, σκέψεις και λόγια που δεν συμφωνούν με τις εντολές Του. Άνθρωποι είμαστε, λάθη και αμαρτίες κάνουμε καθημερινά. Ο Κύριος όμως, αγαπητοί μου, βρίσκεται κοντά μας. Ας μην Τον διώξουμε, όπως οι Γεργεσηνοί, με τον τρόπο μας και τη συμπεριφορά μας. Μας παρακολουθεί και μας περιμένει. Περιμένει να Τον ζητήσουμε, με ανοιχτή την πόρτα της ψυχής μας, αλλά και κάποτε παρεμβαίνει αυτεπάγγελτα, θα λέγαμε, για να μας προστατεύσει, να μας σώσει από τα λάθη μας! Μη ξεχνούμε ότι ζούμε υπό την σκέπη Του.

Δ.Γ.Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ Δ' ΟΙΚ. ΣΥΝ.

Απόστολος: Ττ. γ' 8-15

Ευαγγέλιο: Ματθ. ε' 14-19

16 Ιουλίου 2017

«Υμείς έστε το φως του κόσμου»

Η τέταρτη Οικουμενική Σύνοδος, συνεκλήθη από τους αυτοκράτορες Μαρκιανό και Πουλχερία στη Χαλκηδόνα, εναντίον του αιρεσιάρχου Ευτυχούς. Οι εργασίες της διήρκησαν από την 8η Οκτωβρίου έως την 1η Νοεμβρίου του 451 και παραβρέθηκαν σ' αυτήν 630 Πατέρες. Κατεδίκασε τον Μονοφυσιτισμό και τον Νεστοριανισμό και διετύπωσε το Χριστολογικό δόγμα, κατά το οποίο στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού υπάρχουν δυο φύσεις, η Θεία και η ανθρώπινη, ενωμένες «ασυγχύτως και αδιαιρέτως». Όσοι δεν δέχθηκαν αυτό το δόγμα της Χαλκηδόνας απεσχίσθησαν από τη Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία και συνεκρότησαν τις «Αντιχαλκηδόνειες Εκκλησίες», την Αρμενική, Κοπτική, Αιθιοπική, Συροϊακωβιτική και του Μαλαμπάρ στην Ινδία.

Και πάλι η Ορθόδοξη πίστη διατηρήθηκε χάρη στους αγώνες των αγίων Πατέρων. Και πάλι εκείνοι ως αστέρες πολύφωτοι εφώτισαν το νοητό στερέωμα της Εκκλησίας και απεδίωξαν της πλάνης το σκοτός. Και σήμερα οι ίδιοι Πατέρες σαλπίζουν σ' όλους εμάς της αληθινής Θεολογίας τα δόγματα και επισημαίνουν τους κινδύνους που διατρέχουμε από τις νέες αιρέσεις, οι οποίες με διαφορετικές απ' ότι τότε μεθόδους υποσκάπτουν της Εκκλησίας τα θεμέλια.

Οι άγιοι Πατέρες ομολόγησαν «την καλήν ομολογίαν ενώπιον πολλών μαρτύρων» (Α' Τιμ. στ' 12). Αντιστάθηκαν «μέχρις αίματος» σ' εκείνους που ετόλμησαν να εισαγάγουν στη Θεολογία καινοφανείς διδασκαλίες. Ετήρησαν απαρέγκλιτα την Αποστολική Παράδοση και αυτή μετέδωσαν στους διαδόχους των. Πολλοί εθηριομάχησαν, άλλοι εξορίστηκαν, άλλοι πέρασαν τη ζωή τους «εν ερημίαις πλανώμενοι και όρεσι και σπηλαίοις και ταις οπαίς της γης, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι...» (Εβρ. Ια' 38), περιφέροντες «τον ονειδιισμόν του Χριστού (Εβρ. Ια' 26).

Η Ορθοδοξία είναι επίτευγμα των Πατέρων της Εκκλησίας. Αυτοί αγωνίσθηκαν για να έχουμε εμείς σήμερα αυτό που κατέχουμε. Με τα συγγράμματά τους διασαφήνισαν τη διδασκαλία του Ευαγγελίου και αποκρυστάλλωσαν σε σχήματα ανθρώπινα την υπερκόσμια διδασκαλία του Χριστού, την οποία εστερέωσαν επάνω στα αιράνταχτα θεμέλια των Οικουμενικών Συνόδων. Έτσι η Αλήθεια την οποία κατέχουμε ως Ορθόδοξοι, φέρει την σφραγίδα των Επτά Οικουμενικών Συνόδων. Χάρη στους αγίους Πατέρες έχουμε κατοχυρώσει την ορθή πίστη και τη σωστή θεώρηση του Χριστιανισμού.

Οι άγιοι Πατέρες οι «Οικουμενικοί Διδάσκαλοι» όπως τους ονόμασε η συνείδηση της Εκκλησίας, συνεδύασαν το τεράστιο κύρος με την αγιοσύνη. «Υπό πνεύματος αγίου φερόμενοι ελάλησαν άγιοι του Θεού άνθρωποι» (Β' Πέτρ. Α' 21). Πρώτα είχαν βιώσει την αληθινή Θεολογία μέσα στην Εκκλησία με την καθημερινή πράξη και ύστερα ανέβηκαν στο βήμα να θεολογήσουν. Γι' αυτό και η Θεολογία τους ήταν γνήσια και αληθινή. Μιλούσε με τα χείλη τους ο Χριστός

και η Εκκλησία. Είχαν τις προϋποθέσεις για να ακούσουν στην καρδιά τους τη φωνή του Θεού και να συλλάβουν με τις αισθήσεις του πνεύματος την ερμηνεία των θείων Μυστηρίων. Η προσωπική τους ζωή ήταν συνέχεια του Ευαγγελίου και μέσα στην καρδιά τους ζούσε ο Χριστός. Αντίθετα, όσοι θέλησαν να πλησιάσουν τη θεολογία με εμπαθή καρδιά, κρημνίσθηκαν στην άβυσσο της απώλειας και προξένησαν μεγάλο κακό στην Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία.

Η μεγαλύτερη αμαρτία του συγχρόνου ανθρώπου είναι η αίρεση. Και φυσικά δεν ομιλούμε μόνο για την αίρεση σαν παραχάραξη και αναίρεση των δογμάτων της πίστεως, αλλά σαν ξεχώρισμα, σαν αποκοπή από τη ζωή της Εκκλησίας. Πολλοί κατ' όνομα χριστιανοί ανήκουν σ' αυτή την κατηγορία. Ζουν μακριά από την αλήθεια, αποκομμένοι από το Μυστικό Σώμα του Χριστού, μέσα στο ψεύδος και στην αμαρτία. Το ψεύδος, δηλ. η άνευ Χριστού ζωή, συσσωρεύει νέφη για να καλύψει τον αίθριο της αλήθειας ουρανό, επιφέρει έχθρα προς τη δικαιοσύνη και πόλεμο προς την αλήθεια. «Η αλήθεια είναι επιστήμη αρετής, η δε έξις της αρετής, επιστήμη της αληθείας» (Αγ. Νεκτάριος Πενταπόλεως). Όταν ο άνθρωπος ζει μέσα στην αμαρτία, όταν πορεύεται τον δρόμο της ζωής του εγωιστικά και αθεϊστικά, όταν θεοποιεί την ύλη και υποβιβάζει το πνεύμα, όταν κολακεύει την σάρκα του και ταλαιπωρεί την ψυχή του, φυσικό είναι να απομακρύνεται από την αλήθεια και να ενδίδει στις σκοτεινές θεωρίες της αιρέσεως. Όποιος έχει τον Θεό, έχει την αλήθεια, ότι αυτός είναι «η αλήθεια και η ζωή» (Ιωάν. ιδ' β). Συνεπώς ο μόνος τρόπος προφυλάξεως κάθε πιστού από τον πειρασμό της αιρέσεως είναι η κατά Χριστόν ζωή. Στην καρδιά του πιστού και συνειδητού Χριστιανού δεν έχει θέση καμιά πλάνη και δεν υπάρχει καμιά σύγχυση. Βασιλεύει και ακτινοβολεί το φως της θεότητας, το οποίο καταβάλλει και φιμώνει τα στόματα των αιρετικών.

Αδελφοί,

Πρόξενος της αιρέσεως είναι η αμαρτία. Όταν αυτή συνοδεύεται από αμετανοησία, τότε γίνεται αιτία μεγάλου κακού και απώλειας. Η εγωιστική θεώρηση των αληθειών της πίστεως μας ανοίγει διάπλατα τη θύρα της πλάνης, δια της οποίας διαπερνούμε στη χώρα της δυσεβείας. Μόνο μέσα στη ζωή της Εκκλησίας υπάρχει η αληθινή Ορθοδοξία. Όταν υποτασσόμεθα στη δική της γνώμη, όταν πιστεύουμε ότι πιστεύει εκείνη, όταν απορρίπτουμε ότι απορρίπτει εκείνη, τότε μόνο, αν και αμαρτωλοί, ποτέ δεν θα παρεκκλίνουμε, αλλά θα μένουμε εδραίοι και αμετακίνητοι σ' εκείνα που ο Κύριος edίδαξε, οι Απόστολοι παρέδωκαν και οι άγιοι Πατέρες με πόνους και κόπους διεφύλαξαν. Οι υπέρλαμπροι φωστήρες της αληθείας του Χριστού με ιδρώτες και πόνους έσβησαν τις φλογώδεις συγχύσεις των βλασφημών και παρέδωσαν σε εμάς ανόθευτη και αμώμητη την Ορθοδοξία. Αυτή την αγία πίστη έχουμε χρέος να διαφυλάξουμε «ως κόρην οφθαλμού». Είναι η μοναδική ελπίδα του κόσμου.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ιε' 1-7

Ευαγγέλιο: Ματθ. θ' 27-35

23 Ιουλίου 2017

Είναι Κυριακή εβδόμη Ματθαίου σήμερα και όπως οι περισσότερες Ευαγγελικές περικοπές που ακούμε αυτή την περίοδο αναφέρονται σε κάποιο από τα θαύματα του Χριστού. Ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Ματθαίος θέλει με το Ευαγγέλιο του να φανερώσει μέσα από τα σημεία και τα θαύματα του Χριστού την Θεότητά Του στηρίζοντας έτσι την πίστη μας στο πρόσωπό Του.

Η σημερινή περικοπή που ακούσαμε αναφέρεται σε δύο θεραπείες εκ μέρους του Χριστού: των δύο τυφλών και ενός δαιμονιζόμενου κωφάλαλου.

Τα μηνύματα που μας στέλνει η σημερινή Ευαγγελική περικοπή είναι πολλά και πάντοτε διαχρονικά. Θα αναφερθούμε όμως εν συντομία μόνο σε τρία από αυτά.

- Πρώτα βλέπουμε τον Χριστό να λέγει στους τυφλούς όταν τους θεραπεύει **«Κατά την πίστην υμών, γενηθήτω υμίν»**. Δηλαδή όπως έχουν πιστέψει πρώτα ότι μπορούν να θεραπευτούν από την παντοδυναμία του Χριστού έτσι να γίνει και το θαύμα. Δεν είναι η μοναδική περίπτωση εδώ που ο Χριστός προβάλλει την πίστη πριν επιτελέσει ένα θαύμα, αλλά σχεδόν πάντοτε. Ζητά πρώτα να δει αν υπάρχει πίστη για να επιτελέσει ένα θαύμα αλλά και μετά το θαύμα λέγει στους θεραπευμένους ότι η πίστη τους ήταν αυτή που συνέβαλε στη θεραπεία τους: **« η πίστις σου σέσωκέ σε»**. Αυτό που θέλει εδώ ο Χριστός να τονίσει είναι ότι δεν φτάνει η παντοδυναμία Του για να επιτελεστεί ένα θαύμα, αν και ως παντοδύναμος μπορεί να το κάνει, αλλά χρειάζεται ταυτόχρονα και η δική μας συμβολή μέσα από την πίστη. Αν ο άνθρωπος δεν πιστεύει στην παντοδύναμο βοήθεια του Θεού ο Θεός δεν επιτελεί κανένα θαύμα. Χρειάζεται η ελεύθερη βούληση και συγκατάθεσή μας ώστε να έρθει και ο Θεός να επιβραβεύσει την πίστη μας. Το ίδιο νόημα έχει η στάση του Χριστού στο σημερινό θαύμα απέναντι στους τυφλούς, όταν φώναζαν ακλουθώντας τον Χριστό να τους ελεήσει και αυτός δεν ανταποκρίθηκε αρχικά. Όταν όμως μπήκε σε ένα σπίτι και είδε τους τυφλούς να έρχονται κοντά Του και να επιμένουν στο αίτημά τους, τότε τους θεραπεύει. Μερικές φορές ο Θεός όταν τον επικαλούμαστε με την προσευχή μας για κάτι, δεν παρέχει σε μας αμέσως το αιτούμενο. Είναι γιατί περιμένει να δει αν έχουμε πίστη ή να δοκιμάσει την πίστη μας σε αυτό που ζητάμε. Αν δηλαδή το αίτημα μας είναι αποτέλεσμα πίστης ή είναι επιπόλαιο. Οι δύο τυφλοί αποτελούν παράδειγμα για μας να επιμένουμε στην προσευχή. Όταν δει ο Θεός ότι έχουμε πίστη και όταν βέβαια είναι προς το συμφέρον μας τότε μόνο εισακούεται το αίτημά μας.
- Ο Χριστός με τα θαύματα τα οποία επιτελεί, οδηγεί άλλους στον θαυμασμό και στην πίστη ενώ άλλοι βυθίζονται περισσότερο στην απιστία, όπως οι σημερινοί φαρισαίοι που ακούσαμε. Αυτό δεν έχει να κάνει με τον τρόπο που επιτελείται το θαύμα, ούτε ασφαλώς έχει ευθύνη ο Χριστός αν κάποιος δεν πιστεύει. Αυτό που καθορίζει την πίστη, την ολιγοπιστία, ή την πλήρη απιστία μας είναι η δική μας εσωτερική τοποθέτηση στα πράγματα. Έτσι και στη σημερινή περικοπή υπάρχει μια «αντίφαση». Οι τυφλοί πιστεύουν στον Χριστό μόνο από ότι άκουσαν γι' Αυτόν από άλλους, για την διδασκαλία και για άλλα θαύματά Του. Τον αποδέχονται μάλιστα ως **«Υιόν Δαυίδ»** που στην

γλώσσα της εποχής σημαίνει τον Μεσσία. Αντίθετα οι φαρισαίοι βλέπουν και ακούουν τόσα θαύματα, έχουν την όραση τους να διαβάζουν τις γραφές αλλά τους βλέπουμε να μην πιστεύουν. Αφού οι φαρισαίοι δεν μπορούσαν να αρνηθούν τα θαύματα, καταφεύγουν στην διαστρέβλωση της αληθείας, συκοφαντώντας την προέλευση των θαυμάτων από τον διάβολο και όχι από τον Θεό. Με αυτό τον τρόπο προσπαθούν να επιτύχουν την ηθική μείωση και τον κλονισμό της εμπιστοσύνης του λαού στο πρόσωπο του Χριστού, καθώς και την δικαιολόγηση της δικής τους αδιαφορίας και στάσης. Παρόμοια κατάσταση μπορούμε να δούμε σε κάθε εποχή όπως και στις μέρες μας. Οι τυφλοί ήταν τυφλοί σωματικά, ψυχικά όμως είχαν το φως τους γι' αυτό και αναγνώριζαν τον Χριστό ως Θεό, σε αντίθεση με τους Φαρισαίους. Η πνευματική τύφλωση του ανθρώπου είναι χειρότερη της σωματικής τύφλωσης. Είναι εύκολο κάποιος να γίνει «φαρισαίος». Εκείνο όμως που είναι δύσκολο, είναι να μπορεί να «δει» τα έργα του Χριστού και να μάθει να τα διακρίνει από τα έργα του διαβόλου.

- Τέλος, ένα άλλο δίδαγμα που μπορούμε να δούμε μέσα από την σημερινή περικοπή είναι η ταπείνωση του Χριστού, πρότυπο για όλους εμάς σήμερα. Πρώτα αποφεύγει να επιτελέσει το θαύμα της θεραπείας των τυφλών ανάμεσα στο πλήθος αλλά περιμένει όταν εισέρχεται σε ένα σπίτι όπου θα είναι λιγότεροι οι άνθρωποι. Έπειτα δεν τους λέγει σας θεραπεύω αλλά προβάλλει περισσότερο την πίστη των τυφλών ότι είναι αυτή η οποία τους θεραπεύει. Ενώ στο τέλος τους συστήνει **«οράτε μηδείς γινωσκέτω»**. Παρόμοια συμπεριφέρεται σε όλα σχεδόν τα θαύματά του ο Χριστός. Παρόλο που είναι Θεός αποφεύγει την προβολή, τους τυχόν επαίνους και την πρόσκαιρη δόξα των ανθρώπων. Βλέπουμε όμως την ταπείνωση του Χριστού και από ένα άλλο σημείο μέσα από το σημερινό Ευαγγέλιο. Παρόλο που τον κατηγορούν οι φαρισαίοι και διαστρεβλώνουν τα θαύματα, δεν τους επιπλήττει δεν οργίζεται δεν τους τιμωρεί γιατί περιμένει την μετάνοιά τους. Δεν σταματά το έργο, αντίθετα συνεχώς ευεργετεί. Λέγει το Ευαγγέλιο **«περιήγεν ο Ιησούς τας πόλεις πάσας και τας κώμας διδάσκων... και θεραπεύων πάσαν νόσον και πασαν μαλακίαν εν τω λαώ»**. Αποτελεί κορυφαίο παράδειγμα ο Χριστός και δείχνει πάντοτε και σε μας ότι πρέπει να έχουμε ταπείνωση, να μην επιδιώκουμε τον έπαινο, την δόξα των ανθρώπων, να μην φανερώσουμε τις τυχόν αρετές μας ή το καλό που κάναμε σε άλλους. Ενώ παράλληλα όταν μας κατηγορούν, μας υποτιμούν ή μας μειώνουν να μην οργιζόμαστε, να μην ανταποδίδουμε, να μην τα παρατάμε και να εγκαταλείπουμε τον αγώνα μας.

Σπουδαία λοιπόν τα μηνύματα που μπορούμε να αντλήσουμε από την σημερινή περικοπή. Πρώτα να θυμόμαστε ότι ο Θεός είναι παντοδύναμος τα πάντα μπορεί, χρειάζεται όμως πρώτα η δική μας συγκατάθεση μέσα από την αρετή της πίστης, την οποία πρέπει να αποκτήσουμε. Ύστερα θα πρέπει να προσέχουμε να έχουμε ανοιχτά τα μάτια της ψυχής μας, να βλέπουμε και να αναγνωρίζουμε τον Χριστό ως Θεό στη ζωή μας. Τέλος να έχουμε ταπείνωση με πρότυπο μας, πάντοτε, τον ίδιο τον Χριστό.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. α' 10-17

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιδ' 14-22

30 Ιουλίου 2017

«Δότε αυτοίς υμείς φαγείν» (Ματθ. ιδ' 16)

Οι Απόστολοι, αφού ολοκλήρωσαν την αποστολή που τους είχε αναθέσει ο Ιησούς, επέστρεψαν κοντά του και του διηγήθηκαν όλα όσα έκαναν κι όσα έδίδαξαν. Μετά από την ενημέρωση, ο Ιησούς προέτρεψε τους Μαθητές του να μεταβούν με πλοίο σε μια ερημική τοποθεσία, προκειμένου να ξεκουραστούν για λίγο. Έτσι έφυγαν με το πλοiάριο χωρίς τον κόσμο σε ερημικό μέρος. Πολλοί όμως τους είδαν να φεύγουν και τους αναγνώρισαν, κι έτσι απ' όλα τα μέρη έτρεξαν με τα πόδια προς τα κει κι έφτασαν πριν απ' αυτούς και μαζεύτηκαν γύρω του. Όταν βγήκε ο Ιησούς στη στεριά, είδε πολύ κόσμο και τους σπλαχνίστηκε, γιατί ήταν σαν πρόβατα που δεν έχουν βοσκό και κατά την περιγραφή του Ευαγγελιστή Μάρκου (στ' 30-34). Η ευσπλαχνία του Ιησού εκδηλώνεται σήμερα έμπρακτα και καλύπτει όλα τα προβλήματα και όλες τις ανάγκες του ανθρώπου, υλικές και πνευματικές. Παρά το ότι ο ίδιος δεν είναι δημιουργός αυτών των προβλημάτων, εντούτοις, ο ίδιος δεν προσπερνά αδιάφορα, αλλά αντίθετα γίνεται κοινωνός αυτών των προβλημάτων, δίνοντας άμεσα λύσεις σ' αυτά. Παράλληλα καλεί τους μαθητές Του να τον μιμηθούν. Μέσα από την προστακτική εντολή «δότε», δώστε, συμπυκνώνει και την ουσία του νέου τρόπου ζωής που θέλει να καθιερώσει ο Ιησούς. Για τούτο και σε μια παραβολή προτιρέπει: «Όταν κάνεις τραπέζι, κάλεσε φτωχούς, ανάπηρους, κουτσούς τυφλούς. Έτσι θα είσαι μακάριος που δε θα μπορούν να σου το ανταποδώσουν, γιατί θα σου ανταποδοθεί όταν οι δίκαιοι θα αναστηθούν» (Λουκ. ιδ' 13-14).

Δικαιολογημένα, λοιπόν, στην αναφορά του στο πως θα κριθεί ο κόσμος παρουσιάζει στα θετικά το γεγονός ότι το «δότε», «δώστε», έχει ενεργοποιηθεί και ότι αυτή η προσφορά έγινε προς τον ίδιο: Τονίζει ο Ιησούς: «Πείνασα και μου δώσατε να φάω, δίψασα και μου δώσατε να πιω, ήμουν ξένος και με περιμαζέψετε, γυμνός και με ντύσατε, άρρωστος και με επισκεφτήκατε, φυλακισμένος κι ήρθατε να με δείτε... Σας βεβαιώνω πως αφού τα κάνατε αυτά για έναν από τους άσημους αδελφούς μου, τα κάνατε σε μένα» (Ματθ. κε' 35-40).

Το «δότε» καθιερώνεται πλέον σαν νέο ήθος, σαν νέος τρόπος ζωής. Όχι θεωρητικός αλλά έμπρακτος. Είναι δε αξιοπρόσεκτο το γεγονός ότι το πρώτο σημείο που υπογραμμίζει ο Ιησούς στη διδασκαλία του για την τελική κρίση είναι προσφορά τροφής. Για τούτο αυτό το «δότε», εκφράστηκε στον τρόπο ζωής των πρώτων Χριστιανών. Κατά τις « Πράξεις των Αποστόλων» «Όλοι όσοι πίστεψαν είχαν μια καρδιά και μια ψυχή. Κανείς δε θεωρούσε ότι κάτι από τα υπάρχοντα ήταν δικά του, αλλά όλα τα είχαν κοινά... Δεν υπήρχε κανείς ανάμεσα τους που θα στερείται τα απαραίτητα. Γιατί όσοι είχαν χωράφια ή

σπίτια τα πουλούσαν κι έφερναν το αντίτιμο αυτών που πουλούσαν, και το έθεταν στη διάθεση των Αποστόλων. Απ' αυτό δινόταν στον καθένα ανάλογα με τις ανάγκες του. Έτσι έκανε κι ο Ιωσής, ένας Λευΐτης από την Κύπρο, που οι Απόστολοι τον ονόμασαν Βαρνάβα... Αυτός είχε ένα χωράφι που το πούλησε κι έφερε τα χρήματα και τα έθεσε στη διάθεση των Αποστόλων» (Πραξ. δ' 32-37).

Έτσι, λοιπόν, σήμερα και ο Ιησούς δε γυρίζει την πλάτη στους ανθρώπους και στις πολλές και ξεχωριστές τους ανάγκες. Διδάσκει, θεραπεύοντας αρχικά τις ψυχές και στη συνέχεια θεραπεύει τους αρρώστους. Μεγάλο το πλήθος, η ώρα είναι πια περασμένη. Ο Ιησούς δε σταματά, αλλά κι ούτε ο κόσμος αποφασίζει να φύγει, έστω κι αν έπεσε το δειλινό και το αίσθημα της πείνας αρχίζει να τους ζώνει. Οι μόνοι που ανησυχούν είναι οι Μαθητές του, για τούτο τον πλησιάζουν και του λένε «Ο τόπος είναι ερημικός, και η ώρα πια περασμένη. Διώξε τον κόσμο να πάνε στα χωριά για να αγοράσουν φαγητά να φάνε».

Απρόσμενη, όμως η απάντηση του Ιησού. «Δεν υπάρχει λόγος να φύγουν, δώστε τους εσείς να φάνε». Κι οι Μαθητές απαντούν: «Δεν έχουμε εδώ παρά πέντε ψωμιά και δυο ψάρια». Θέλοντας έμμεσα να καλύψουν πρώτα τις δικές τους ανάγκες, αλλά και το αδύνατο και με αυτά τα λίγα να καλυφτούν οι ανάγκες τόσων ανθρώπων, πρόβαλαν την πιο πάνω αντίδραση, γιατί απλά υπολόγισαν μόνο τις ανθρώπινες δυνατότητες .

Απρόσμενα δεν ήταν μόνο τα λόγια του Ιησού, αλλά απρόσμενη και η πράξη. Αφού ζήτησε και «πήρε τα πέντε ψωμιά και τα δυο ψάρια, έστρεψε το βλέμμα του στον ουρανό, τα ευλόγησε, έκοψε τα ψωμιά σε κομμάτια και τα έδωσε στους μαθητές, κι οι Μαθητές στο πλήθος. Έφαγαν όλοι και χόρτασαν. Και μάζεψαν τα περισσεύματα από τα κομμάτια, δώδεκα κοφίνια γεμάτα. Αυτοί που έφαγαν ήταν περίπου πέντε χιλιάδες άντρες, χωρίς τις γυναίκες και τα παιδιά».

Όπως ακούσαμε στο σημερινό ευαγγέλιο, άντρες γυναίκες και παιδιά γίνονται μέτοχοι των ίδιων αγαθών του Θεού, όπως η διδασκαλία, η θεραπεία και η τροφή. Κι αυτά τα αγαθά τους τα πρόσφερε με σεβασμό και αγάπη.

Αδελφοί μου, ο Ιησούς, μέσα από τα λόγια του, αλλά ιδιαίτερα μέσα από τα έργα του μας επέδειξε ότι δεν υπάρχει έρημος τόπος. Υπάρχουν μόνο έρημες ψυχές. Όμως, όταν αυτές αρχίζουν να γνοιάζονται για το συνάνθρωπο, τότε γνωρίζουν ότι, ό,τι μοιράζεται από αγάπη τότε αυτό ευλογείτε από το Θεό. Ας γεμίσουμε, λοιπόν, τα στομάχια των αδελφών μας, όμως χωρίς να τους αδειάσουμε την ψυχή τους από κάθε αξιοπρέπεια και ανθρωπιά. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Απόστολος: Β' Πέτρ. Α' 10-19

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιζ' 1-9

6 Αυγούστου 2017

«Και μετεμορφώθη έμπροσθεν αυτών» (Ματθ. ιζ' 2)

Εκπληκτικά γεγονότα και σκηνές μεγαλειώδεις και αποκαλυπτικές, συντελούνται σήμερα πάνω στο όρος Θαβώρ και που αποτελούν επιβεβαίωση της θεότητας του Ιησού. Ναι, εκπληκτικά γεγονότα και σκηνές μεγαλειώδεις και αποκαλυπτικές λίγο πριν από το πάθος του Κυρίου, τις οποίες όχι μόνο θαυμάζει αλλά και επιβεβαιώνει ένας από τους αυτόπτες μάρτυρες, ο Πέτρος.

Ακούσαμε σήμερα τον Πέτρο όχι μόνο να επιβεβαιώνει, αλλά και να υπογραμμίζει, στους παραλήπτες της δευτέρας επιστολής του και της οποίας απόσπασμα αποτελεί ο σημερινός «Απόστολος» «Λοιπόν, δε βασιστήκαμε σε περίτεχνους μύθους για να σας γνωστοποιήσουμε τη δυναμική έλευση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Με τα ίδια μας τα μάτια είδαμε το μεγαλείο του» και όχι μόνο «είδαμε», αλλά και «ακούσαμε» «τότε που ο Θεός Πατέρας... αναφώνησε γι' αυτόν τέτοια φωνή: «Αυτός είναι ο αγαπητός μου Υιός· αυτός είναι ο εκλεκτός μου».

Μέσα από τον πληθυντικό αριθμό «είδαμε» και «ακούσαμε» επιβεβαιώνει τα γεγονότα της Μεταμορφώσεως του Κυρίου όπως τα βίωσε, τα είδε και τα άκουσε μαζί με άλλα πρόσωπα που, όπως ακούσαμε και στο σημερινό Ευαγγέλιο, ήταν ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης.

Γεγονότα, λοιπόν και όχι παραμύθια συνθέτουν τη μεγαλειώδη και αποκαλυπτική σκηνή της Μεταμορφώσεως στην παρουσία τριών μαρτύρων που ήταν αρκετά για να επιβεβαιώσουν την αλήθεια της θαυμαστής αυτής σκηνής, αλλά και για να τηρηθεί μυστικό αυτό το γεγονός,

Όμως, γιατί ο Ιησούς παίρνει ειδικά τους, Πέτρο, Ιάκωβο και Ιωάννη; Η απάντηση που δίνεται από τον Ιωάννη τον Χρυσόστομο είναι «οτι ουτοι των άλλων ήσαν υπερέχοντες». Ο Πέτρος επειδή διακρινόταν για τη θερμότητα της πίστεως του, αφού μόλις πριν έξι μέρες είπε στον Ιησού: «Συ ει ο Χριστός ο Υιός του Θεού του ζώντος» (Ματθ. ιστ' 16). Ο Ιωάννης πάλι γιατί ήταν ο αγαπημένος του μαθητής στον οποίο εμπιστεύτηκε αργότερα, κατά τη Σταύρωση, τη μητέρα του και ο οποίος επίσης διακρινόταν για τις πολλές του αρετές, ιδιαίτερα δε την αρετή της αγάπης. Τέλος επέλεξε τον Ιάκωβο, κατά τον Ζιγαβηνό «από του σφόδρα βαρύς είναι τοις Ιουδαίοις».

Η μεταμόρφωση του Κυρίου είναι ιδιαίτερα σημαντική γιατί προσφέρει τη δυνατότητα στους παρευρισκόμενους μαθητές του, όσο τους επέτρεπε η αδυναμία της ανθρώπινης φύσης τους, να δουν τη δόξα του Κυρίου και να προγευτούν τα όσα σημαντικά θα ακολουθούσαν στην ουράνια βασιλεία Του. Παράλληλα φανερώνεται η Θεία φύση του Κυρίου, παρά το ότι αυτή ήταν από τη στιγμή της ενανθρώπισης ενωμένη με την ανθρώπινη φύση, εντούτοις, λόγω της συγκατάβασις του Θεού, η ανθρώπινη φύση «συγκάλυπτε» τη δόξα της Θεότητός Του.

Σήμερα όμως με τη Μεταμόρφωση Του παραμερίζει το «κάλυμμα» αυτό και εμφανίζεται και ως Θεός αποκαλύπτοντας στους μαθητές του κάποιες ακτίνες της Θείας του δόξας, «καθώς ηδύναντο». Όπως ακούσαμε και στο σημερινό ευαγγέλιο: «Αναφέρει αυτούς εις όρος υψηλόν καί' ιδίαν και μετεμορφώθη έμπροσθεν αυτών· και έλαμψε το πρόσωπον αυτού ως ο ήλιος τα δε ιμάτια αυτού εγένετο λευκά ως το φως».

Το θαυμαστό γεγονός της Μεταμόρφωσης ακολουθεί η παρουσία δυο σημαντικών μορφών της Παλαιάς Διαθήκης, εκείνων του Μωυσή και του Προφήτη Ηλία και που συνομιλούν με τον Ιησού. Η παρουσία αυτών των μορφών επιβεβαιώνει ότι ο Ιησούς είναι Εκείνος στο πρόσωπο του οποίου εκπληρώθηκαν οι εξαγγελίες του Μωυσή και των προφητών. Έτσι, όταν ο Φίλιππος συνάντησε το φίλο του το Ναθαναήλ του είπε με ενθουσιασμό: «Ον έγγραψε Μωυσής εν τω νόμω και οι Προφήται ευρήκαμεν Ιησούν τον υιόν του Ιωσήφ τον από Ναζαρέτ» (Ιωάν. α' 45). Αλλά και ο ίδιος ο Ιησούς είπε: «Μη νομίσετε ότι ήλθεν καταλύσαι τον νόμον ή τους προφήτας· ουκ ήλθον καταλύσαι αλλά πληρώσαι» (Ματθ. ε' 17).

Ο Κύριος, λοιπόν δεν ήρθε για να καταργήσει το νόμο ή τους Προφήτες, αλλά για να τα πραγματοποιήσει ως την τελευταία οξεία. Κατά τον Απόστολο Παύλο «τέλος γαρ νόμου Χριστός εις δικαιοσύνην παντί τω πιστεύοντι» (Ρωμ. ι' 4) «Γιατί ο Χριστός είναι το τέλος του νόμου, αφού εκπληρώνει το σκοπό του δίνοντας τη σωτηρία σε όποιον πιστεύει. Για τούτο και η σημερινή γιορτή καθιερώθηκε να λέγεται και ως γιορτή της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος.

Πέραν από τα πιο πάνω, η παρουσία του Μωυσή, είναι παρουσία εκπροσώπου των νεκρών, του δε Προφήτη Ηλία ως εκπροσώπου των ζώντων, ο δε Ιησούς παρουσιάζεται κατά τον Ιωάννη το Χρυσόστομο να έχει εξουσία επί του θανάτου και της ζωής «Δια τούτο και τον τελευταίο και τον ουδέπω τούτο παθόντα εις μέσον άγει».

Ένα άλλο εξαιρετικό γεγονός ολοκληρώνει το τόσο σημαντικό γεγονός της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος. Είναι η φωτεινή νεφέλη μέσα από την οποία ακούστηκε για δεύτερη φορά η φωνή του Θεού Πατέρα: «Ούτος έστιν ο Υιός μου ο αγαπητός, εν ω ευδόκησα αυτού ακούετε». Όπως κατά την «είσοδο» του στο έργο της σωτηρίας του κόσμου με τη Βάπτιση, έτσι και τώρα λίγο πριν την «έξοδο» Του από τον κόσμο, με τη Σταύρωση και την Ανάληψη, ακούεται η φωνή του Θεού Πατέρα η οποία αναγνωρίζει τον Ιησού ως Υιόν του Θεού, ως Μεσσία και Σωτήρα του κόσμου.

Αδελφοί μου, ο Ιησούς δεν αρκέσθηκε ούτε στη θεία δόξα ούτε και στο άκουσμα των τιμητικών λόγων του Θεού Πατέρα, αλλά κατέβηκε από το βουνό και ανέβηκε στο Σταυρό για να μας ελευθερώσει από την αμαρτία και τον θάνατο.

Εμείς ας κατέβουμε από το βουνό των αμαρτιών μας κάνοντας πράξη το «αυτού ακούετε» και να μάστε βέβαιοι ότι θα απολαύσουμε τη στιγμή της τελικής χαράς σαν ένδειξη της θέας και ιδιαίτερα σαν απόδειξη της παρουσίας του Θεού.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. ' 9 – 16

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιζ' 14 – 23

13 Αυγούστου 2017

«Τούτο το γένος ουκ εκπορεύεται ει μη εν προσευχή και νηστεία»

Η κατάσταση του νέου, για τον οποίο μας μίλησε σήμερα το ιερό Ευαγγέλιο, ήταν αξιολύπητη. Το δαιμόνιο από το οποίο βασανίζονταν τον ταλαιπωρούσε αφάνταστα, τον έριχνε στη φωτιά και στο νερό για να τον εξοντώσει. Κανείς δεν μπορούσε να τον απαλλάξει από το τρομερό αυτό μαρτύριο παρά μόνο ο Θεός. Γι' αυτό όταν ο πονεμένος πατέρας πληροφορήθηκε την παρουσία του Θεανθρώπου στην περιοχή του, πήρε το άρρωστο παιδί του, ήλθε στο Χριστό και έπεσε γονατιστός μπροστά του παρακαλώντας να τον ελεήσει «Κύριε, ελέησον μου τον υιόν ότι σεληνιάζεται και κακώς πάσχει». Ο εύσπλαχνος Κύριος συμπόνεσε το τυραννισμένο πλάσμα του και επέτιμψε το δαιμόνιο, το οποίο με το θεϊκό πρόσταγμα βγήκε από το παιδί την ίδια στιγμή.

Μετά το θαύμα απευθυνόμενος στους μαθητές του και σ' όλους όσοι με θαυμασμό παρακολουθούσαν το ήρεμο παλικάρι απαλλαγμένο από το δαιμόνιο είπε: «Τούτο το γένος των δαιμόνων μόνο με προσευχή και νηστεία εκδιώκεται.

Το μίσος του διαβόλου κατά του ανθρώπου είναι δεδομένο. Μισεί την εικόνα του Θεού και θέλει να την αχρειώσει. Σαν λυσσασμένο λιοντάρι περιτρέχει γη και θάλασσα για να αφαρπάσει μια ψυχή και να την κάμει κατοικητήριό του. Μετέρχεται πονηρές μεθόδους, προκειμένου να συλλάβει στα δίχτυά του τους πιστούς. Παραπλανά τους αφελείς και παγιδεύει τους ανύποπτους με πανούργες επινοήσεις. Βέβαια δεν εξαναγκάζει και δεν υποχρεώνει. Η δύναμή του δεν είναι αναγκαστική. Η επιτυχία ή η αποτυχία στα εναντίον μας σχέδια του εξαρτάται από μας. Εάν εμείς θέλουμε, γίνεται μέγας. Εάν εμείς θέλουμε γίνεται μικρός. Είναι πονηρός ο διάβολος, αλλά μόνο για τον εαυτό του, εάν εμείς προσέχουμε και γρηγορούμε. Εκείνοι που είναι ενωμένοι με τον Χριστό και έχουν την πανοπλία του, δεν φοβούνται από τη μανία των δαιμόνων.

Κάθε αμαρτία παραβιάζει την ελευθερία της ψυχής και ανοίγει διάπλατα την είσοδο στο διάβολο. Έτσι, άνθρωποι που χαιρόνται τη ζωή, που είχαν πριν μια συγκροτημένη προσωπικότητα, ξαφνικά καταλαμβάνονται από το διάβολο και γίνονται υποχείριά του. Χάνουν τη γαλήνη και τη χαρά, εμπλέκονται σε περιπέτειες και ψυχονευρωτικές δοκιμασίες, ζουν εσωτερικές συγκρούσεις και αναστατώσεις, δεν ξέρουν τι τους φταίει, δεν μπορούν να ερμηνεύσουν αυτό που τους βρήκε, διαπιστώνουν μια αλλαγή στις σκέψεις, στα συναισθήματα και στις επιθυμίες. Στη χειρότερη περίπτωση καταδιώκονται ασταμάτητα από τον ίδιο το διάβολο, παθαίνουν κρίσεις, σαν τον δαιμονισμένο νέο τα περικοπήs.

Ο δαιμονισμένος δεν προκαλείται μόνο από την αμαρτία και το διάβολο, αλλά και από τους υπηρέτες του σατανά, οι οποίοι με τις μαγικές τέχνες κατορθώνουν, πάντα με την συνεργία του πατρός των διαβόλου, να εξουδετερώσουν κάθε αντίσταση και να υποτάξουν στις επιθυμίες τους εκείνους που έχουν αποκοπεί από τη χάρη του Θεού. Οργιάζει στην πατρίδα μας η μαγεία, η τέχνη του διαβόλου, η οποία σαν επιδημία, έχει εξαπλωθεί σε πόλεις και χωριά. Μάγοι και μάγισσες, εγχώριοι και αλλοδαποί τσαρλατάνοι υποσχόμενοι αστραπιαίες επιτυχίες παρασύρουν τους αφελείς και φέρνουν τη λατρεία του διαβόλου μέσα στην ελληνική

ορθόδοξη κοινωνία. Μικροί και μεγάλοι καταγίνονται με τη μαγεία σαν μια καινούργια μέθοδο λύτρωσης και επιβολής. Με επιστημονική επικάλυψη ανεμπόδιστα διαδίδονται οι μέθοδοί της και στα ινστιτούτα δίδονται οδηγίες σε όσους θέλουν να επιτύχουν εκείνο που επιθυμούν, το οποίο τις περισσότερες φορές είναι ολέθριο και αθέμιτο.

Αξιοθρήνητα είναι τα επακόλουθα της μαγείας. Ακμαίοι νέοι καταντούν ερείπια. Περιουσίες εξανεμίζονται. Οικογένειες διαλύονται. Εκεί όπου υπήρχε πριν η αγάπη έρχεται το εωσφορικό μίσος, εκεί όπου η υγεία ο μαρασμός, εκεί όπου η χαρά έρχεται η δυστυχία. Έχουμε την δύναμη του Χριστού προ του οποίου φρίττει και τρέμει ο διάβολος. Εκείνος λύει τα έργα του (Α' Ιωάν. γ' 8) και ενισχύει με τη θεία Χάρη τους πιστούς. Έστω κι αν υπάρχουν άνθρωποι που προσπαθούν να μας δέσουν με τα μαγικά, έστω κι αν έχουμε εχθρούς που με τη σατανική δύναμη θέλουν να μας βλάψουν, δεν πρέπει να φοβούμεθα. Έχουμε Εκείνον ο οποίος «συντρίψη τον σατανάν υπό τους πόδας ημών εν τάχει» (Ρωμ. ιστ' 20).

Για την απαλλαγή του ανθρώπου από την εξουσία του διαβόλου ο Κύριος υποδεικνύει δυο τρόπους, την προσευχή και τη νηστεία. Με την προσευχή ενώνεται ο άνθρωπος με το Θεό, φωτίζεται η διάνοια, ενισχύεται η θέληση, εκλογικεύονται οι επιθυμίες, μαστιζονται και φυγαδεύονται οι δαιμόνες. Με την επίκληση του ονόματος του Χριστού έρχεται στην δοκιμαζόμενη ψυχή η Χάρη του Αγίου Πνεύματος. Η προσευχή είναι «στήριγμα των ασθενών και σκέπη εν τω καιρώ των πειρασμών» (άγιος Ισαάκ ο Σύρος). Με τη νηστεία εξαγνίζεται το σώμα και εκριζώνονται τα πάθη. Καθένας λοιπόν που ταλαιπωρείται από ακάθαρμο πνεύμα, εάν χρησιμοποιήσει αυτό το φάρμακο, θα απαλλαγεί από το πονηρό πνεύμα και θα ξαναβρεί τη γαλήνη και τη χαρά. Και άλλα όπλα κατά των δαιμόνων μας παρέχει η Εκκλησία τα οποία απεδείχθησαν ισχυρά και πολύ ενισχυτικά σε εκείνους που διεξάγουν το σκληρό πόλεμο. Είναι ο τίμιος Σταυρός, το ιερό Ευαγγέλιο, τα Μυστήρια. Πάνω απ' όλα όμως το πιο αποτελεσματικό όπλο είναι η συνειδητή βίωση του Ευαγγελίου του Χριστού. Εκείνοι που ζουν και εφαρμόζουν το θέλημα του Θεού, που συνεχώς ανακαινίζονται με το Μυστήριο της Μετανοίας και που μεταλαμβάνουν το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, δεν επηρεάζονται από καμιά σατανική δύναμη, γιατί με τη συμμετοχή τους στο Σώμα του Χριστού έχουν γίνει φοβεροί και απλησίαστοι στο διάβολο.

Αδελφοί,

Όσοι υποφέρετε από τις επήρειες των δαιμόνων και των συνεργατών τους μη εμπλακείτε στο σκοτεινό κόσμο της μαγείας, των μέντιουμ, και των εξορκιστών. Ελάτε στην Εκκλησία του Χριστού, ζητήσατε τα όπλα που εκείνη δίδει. Νηστεύετε, προσευχηθείτε, εξομολογηθείτε. Να είστε βέβαιοι, ότι θα ελευθερωθείτε. Στον αγώνα σας θα έχετε τις ενισχυτικές πρεσβείες της Παναγίας και πάντων των Αγίων.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ 'ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. θ' 2 -12

Ευαγγέλιον: Ματθ. ιη' 23 – 35

20 Αυγούστου 2017

«Σπλαχνισθείς δέ ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου ἀπέλυσεν αὐτόν καί τὸ δάνειον ἀφήκεν αὐτῷ»

Το δάνειο που χρωστούσε ήταν τεράστιο, μύρια τάλαντα. Δεκάδες εκατομμύρια ευρώ, θα λέγαμε σήμερα. Δεν τα είχε και δεν μπορούσε να πληρώσει. Το απαιτούσε όμως ο κύριος του και έδωσε οδηγίες να τον πουλήσουν και αυτόν και την οικογένειά του και ό,τι άλλο είχε για να εισπράξει το χρέος. Κλαίοντας και εκλιπαρώντας τον αφέντη του, έπεσε στα πόδια του. Υποσχέθηκε, αν του δώσει χρόνο, θα πληρώσει το δάνειο του. Τον λυπήθηκε ο κύριός του. Τον άφησε ελεύθερο. Του χάρισε το τεράστιο χρέος του. Φεύγοντας, φανερά και δίκαια ανακουφισμένος ο οφειλέτης των μυρίων ταλάντων, συνάντησε ένα σύνδουλό του. Του χρωστούσε εκατό δηνάρια. Μηδαμινό, ασήμαντο ποσό, το χρέος! Τον άρπαξε από τον λαιμό και σχεδόν τον έπνιγε. «'Απόδος μοι εἰ τι ὀφείλεις». Δος μου ό,τι μου χρωστάς. Δεν δέχτηκε την παράκλησή του σύνδουλού του. Τον έστειλε φυλακή ώσπου να πληρώσει. Το έμαθε ο κύριός του. Τον κάλεσε και του είπε. Δούλε πονηρέ, επειδή με παρεκάλεσες, σου χάρισα το τεράστιο χρέος σου. Δεν έπρεπε και συ να λυπηθείς τον σύνδουλό σου και να του χαρίσεις το μικρό χρέος; Οργισμένος ο κύριος, τον παρέδωσε στη φυλακή, να τον βασανίσουν οι βασανιστές, ώσπου να εξοφλήσει το χρέος του.

Απλοϊκό το χαρακτηριστικό αφήγημα της παραβολής της βασιλείας των ουρανών, αγαπητοί μου αδελφοί, αλλά καθοδηγητικό με τα νοήματά του. Οι σχέσεις μας με τον Θεό, η τήρηση των εντολών Του και οι σχέσεις ανοχής και αγάπης μας για τους συνανθρώπους μας.

Όγκος τεράστιος σφαλμάτων και παραβάσεων του νόμου του Θεού, συσσωρεύονται και επαναλαμβάνονται στη διάρκεια της ζωής μας. Ο Θεός μακροθυμεί, περιμένει και σπλαχνίζεται το δημιούργημά Του, κι όταν χρειαστεί μας προστατεύει. Σπλαχνικός Πατέρας επιθυμεί «πάντας σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν». Μας προσφέρει χρόνο για να μπορέσουμε να αντιληφθούμε και να επανορθώσουμε τα λάθη μας. Είναι έτοιμος να συγχωρήσει κάθε λάθος μας. Θέλει όμως να δείξουμε και εμείς την ίδια ανεκτική συγχωρητικότητα στους συνανθρώπους μας. Δύσκολες οι σχέσεις μας με τους άλλους, αγαπητοί μου. Έντονα διεκδικητικοί για τα συμφέροντά μας, γινόμαστε σκληροί σε κείνους με τους οποίους συναλλασσόμαστε. Φροντίζοντας για τον εαυτό μας και την οικογένειά μας, παραβλέπουμε και αδιαφορούμε για τον πλησίον, για τα προβλήματά του. Εύκολα βρίσκουμε και δημιουργούμε δικαιολογίες για πράξεις που κάναμε, αλλά έβλαψαν τους άλλους. Φερόμαστε όμως σκληρά, για μια ανεπαίσθητη, πολλές φορές αθέλητη απροσεξία του διπλανού μας και απαιτούμε την άμεση αποκατάσταση. Δεν ξεχνούμε. Το κρατάμε μέσα μας. Διασαλεύονται οι καλές σχέσεις μέσα στην οικογένεια, μεταξύ φίλων, ανάμεσα σε κοινωνικά ή και εθνικά σύνολα εξ αιτίας απλών ή και σοβαρότερων ζητημάτων που ειρηνικά και με ειλικρινή κατανόηση θα

μπορούσαν να λυθούν. Διερωτηθήκαμε ποτέ, με καθαρό μυαλό, γιατί μας έθιξε, γιατί συμπεριφέρθηκε άσχημα, μας ζήμιωσε κάποιος; Το ήθελε άραγε; Το έκαμε σκόπιμα; Ίσως είχε κάποιο προσωπικό του πρόβλημα, παρασύρθηκε και φέρθηκε άστοχα; Μήπως τον προκαλέσαμε; Ήταν μια απροσεξία του για την οποία μας ζήτησε συγνώμη; Και έπειτα. Είναι πράγματι αδύνατο, δύσκολο να συγχωρήσουμε το λάθος του άλλου απέναντί μας, ανεξάρτητα από τον λόγο, που το προκάλεσε; Και όμως όταν πρόκειται για ένα πολύ αγαπητό μας πρόσωπο, τα αδέρφια μας, τα παιδιά, τους γονείς μας, εύκολα βρίσκουμε δικαιολογίες, χωρίς πολλή σκέψη συγχωρούμε, ξεχνούμε. Παρόμοια πρέπει να σκεπτόμαστε και για τους άλλους, που ενώπιον του Θεού, είναι αδέρφια μας. Η ύπαρξη, διατήρηση και οικοδόμηση μιας ειλικρινούς κατανόησης είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να διατηρήσουμε ειρηνικές σχέσεις, υπακούοντας στις εντολές του Κυρίου μας. Ειλικρινείς ειρηνικές σχέσεις στην οικογένεια, με τους φίλους μας, στην κοινωνία που ζούμε. Ακόμη και με κείνους που πιστεύουμε ότι δε μας συμπαθούν, που κάποτε στο παρελθόν μας έθιξαν, μας έβλαψαν. Σχέσεις αποφυγής συγκρούσεων, όταν θίγεται ο εγωισμός μας ή τα συμφέροντά μας. Πολλές φορές οι καλές σχέσεις είναι προτιμότερες από ένα πρόσκαιρο υλικό συμφέρον. Ετοιμάζουμε με τον τρόπο αυτό και την ψυχή μας για να δεχτούμε το θείο δώρο της θείας ευχαριστίας, μαζί με τους αδελφούς στον ιερό ναό.

Αλλά όλα αυτά έχουν δύο στόχους. Ένα πρόσκαιρο και ένα αιώνιο που στηρίζεται στον πρόσκαιρο. Ο κύριος της παραβολής οργίστηκε για την άσπλαχνη και απάνθρωπη συμπεριφορά του δούλου του που μόλις του χάρισε το τεράστιο χρέος του. Τον τιμώρησε σκληρά, γιατί δεν φέρθηκε και κείνος ανάλογα. Δεν συχώρησε και αυτός τον σύνδουλό του. «Οὕτω καὶ ὁ πατήρ μου ὁ οὐράνιος ποιήσει ὑμῖν, ἐάν μὴ ἀφήτε ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν». Ἔτσι θα κάνει και σε σας ο ουράνιος πατέρας μου, αν δεν συγχωρήσετε ειλικρινά, μέσα από την καρδιά σας, τα παραπτώματα των συνανθρώπων σας, που πρέπει να τους θεωρείτε αδελφούς. Οι καλές σχέσεις οφείλουν να στηρίζονται στην ειλικρινή και ανεπιφύλακτη αλληλοκατανόηση, που οικοδομείται με την αγάπη. Η από καρδιάς συχώρηση και καλοσύνη δημιουργεί ένα ευχάριστο ειρηνικό κλίμα. Ειρηνικό και στην καρδιά μας, με την ευλογία του Κυρίου μας, που γίνεται κάτοικος στην ψυχή μας. Θα προσέξουμε, αγαπητοί μου, δυο νοήματα από το πιο πάνω απόσπασμα: «τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν». Οι σχέσεις με τους συνανθρώπους μας, να είναι όπως η αδελφική αγάπη, που πηγάζει μέσα από την καρδιά μας. Τότε ασφαλώς και χωρίς αμφιβολίες θα συγχωρούμε τους αδελφούς μας, για τους οποίους σταυρώθηκε ο Χριστός. Θα φωλιάσει η ειρήνη και στην ψυχή μας, αλλά το κυριότερο, θα έχουμε πετύχει να πλησιάσουμε προς τον τελικό μας στόχο, που είναι η βασιλεία των ουρανών, τηρώντας τις εντολές του Κυρίου μας. Γένοιτο.

Δ.Γ.Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α΄ Κορ. ιε΄, 1-11

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιθ΄ 16-26

27 Αυγούστου 2017

«Ει δε θέλεις εισελθὲν εἰς τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς... Εἰ θέλεις τέλειος εἶναι.... Δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι» (Ματθ. ιθ΄ 17 καὶ 21)»

Ἡ αἰώνια ζωὴ εἶναι τὸ μεγαλύτερο δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Ἡ αἰώνια ζωὴ εἶναι κατάσταση ἀληθινῆς θεογνωσίας, ὅπου ὁ ἄνθρωπος θὰ ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ βλέπει τὸ Θεό καὶ γνωρίζοντας τὸν νὰ γίνεται μέτοχος τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. Ἡ αἰώνια ζωὴ ἂν καὶ εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ, ἐντούτοις δὲν εἶναι δεδομένη, ἀλλὰ μέσα ἀπὸ προϋποθέσεις μεταβάλλεται σὲ ἀγώνισμα καὶ τελικὰ γίνεται κατάκτηση.

Ἄρα ἡ αἰώνια ζωὴ δὲν εἶναι οὔτε δεδομένη, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀναγκαστική. Πρώτη βασικὴ προϋπόθεση, ἡ ἀναγνώριση τῆς ὑπαρξῆς αἰώνιας ζωῆς καὶ σὴ συνέχεια ἡ ἐπιθυμία γιὰ εἴσοδο σ' αὐτή. Ὁ Ἰησοῦς θεωρώντας ὅτι ὁ συνομιλητὴς πρὸς αὐτὸν πιστεύει σὴν ὑπαρξὴ τῆς αἰώνιας ζωῆς τοῦ υποβάλλει ἓνα ἐρώτημα καὶ σὴ συνέχεια τοῦ κάνει σύσταση: «Εἰ δε θέλεις εἰσελθὲν εἰς τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς». «Ἄν θέλεις πάντως νὰ μπεις σὴ ζωὴ, τήρησε τὶς ἐντολές». Μάλιστα τὸ «εἰ θέλεις» ὁ Ἰησοῦς ὄχι μόνο τοῦ υπογραμμίζει, ἀλλὰ καὶ τὸ προτάσσει δυο φορές, ὅπως ἀκούσαμε καὶ σὴ σημερινὸ Ευαγγέλιο.

Ἡ αἰώνια ζωὴ δὲν εἶναι θέμα ἀπλῆς πίστεως ἢ τὸ χειρότερο ἀπλῆς γνώσης γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τῆς, ἀλλὰ θέμα πραγματικῆς ἐπιθυμίας καὶ προπαντὸς θέλησης γιὰ εἴσοδο σ' αὐτήν. Γιὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο ὁ Θεὸς «Πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν». (Α' Τιμ. β' 4). Ὁ Θεὸς θέλει νὰ σωθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ γνωρίσουν σὴ βάθος τὴν ἀλήθεια. Ὅμως, δὲν σώζονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Τὸ ὅτι, λοιπόν, δὲν σώζονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, παρὰ τὴ θέληση τοῦ Θεοῦ, σημαίνει ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀναγκάζει κανένα γιὰ νὰ σωθεῖ, ἀλλὰ σεβόμενος τὴ θέλησὴ τοῦ τὸν καλεῖ ἐλεύθερα νὰ ἀποδεχθεῖ τὴν προσφορὰ τοῦ καὶ σὴ συνέχεια νὰ θελήσει νὰ σωθεῖ. Ὅπως ἀκούσαμε καὶ σὴμερὰ τὸ «εἰ θέλεις» θὰ πρέπει νὰ ἐπιβεβαιωθεῖ τόσο με τὸ «τήρησον τὰς ἐντολάς», ὅσο καὶ με τὸ «δεῦτερο ἀκολουθεῖ μοι».

Με τὸ «τήρησον τὰς ἐντολάς» ὑπονοεῖ κατ' ἀρχὰς ὅλας τὰς ἐντολάς καὶ ὄχι μὴ ἢ καὶ μερικὲς μεμονωμένες ἐντολές. Ἀπαντώντας σὴμερὰ ὁ Ἰησοῦς σὴ διευκρινιστικὴ ἐρώτηση τοῦ συνομιλητῆ τοῦ ἀπαριθμεῖ ἕξι ἐντολές. Εἶναι ἀξιοσημείωτο τὸ γεγονός ὅτι ὅλες ἔχουν σχέση με τὸν ἄνθρωπο καὶ ὄχι με τὸ Θεό. Ὅλες ἔχουν σχέση με τὸ κοινωνικὸ ἢ καὶ τὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον καὶ ολοκληρώνονται με τὴν ἐντολὴ τῆς ἀγάπης. Ναι μεν δὲν εἶναι ἀρκετὸ νὰ μὴ στερῶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὅ,τι τοὺς ἀνήκει, ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ εἶμαι σὴ θέση νὰ προσφέρω τοὺς ἄλλους καὶ ὅ,τι μοῦ ἀνήκει.

Η αγάπη προς το Θεό εκφράζεται και περνά μέσα από την αγάπη προς το συνάνθρωπο. Είπε ο Ιησούς «εφόσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων εμοί εποιήσατε» (Ματθ. κε' 40). Η αληθινή πίστη και Θεογνωσία περνά μέσα από την αγάπη προς το συνάνθρωπο. Μόνο με την έξοδό μας από τον εγωκεντρισμό θα μπορούμε να φτάσουμε στο Θεοκεντρισμό. Και ο δρόμος που οδηγεί στο Θεό περνά μέσα από το συνάνθρωπο.

Αυτό δεν είναι σχήμα λόγου. Είναι πράξη ουσίας. Ακόμα δεν είναι ούτε τυπική, αλλά ούτε και στιγμιαία εκδήλωση. Είναι τρόπος ζωής σε όλη τη διάρκεια της ζωής. Αυτό υπογραμμίζει σήμερα ο Ιησούς στο συνομιλητή του: «Αν θέλεις να γίνεις τέλειος, πήγαινε πούλησε τα υπάρχοντά σου και δώσε τα χρήματα στους φτωχούς, και θα έχεις θησαυρό κοντά στο Θεό, κι έλα να με ακολουθήσεις».

Η τελειότητα, είναι ποιότητα ζωής που εκφράζεται μέσα από την αναμαρτησία και την εφαρμογή του συνόλου των εντολών του Θεού. Και η αλυσίδα που ενώνει το σύνολο των εντολών είναι η ανιδιοτελής αγάπη. Για τούτο σήμερα ο Ιησούς κάλεσε το συνομιλητή του να απαγκιστρωθεί από τον πειρασμό του πλούτου που καταστρέφει τη συνείδηση και προσηλώνει το νου και την καρδιά του σε κάθε τι το γήινο και φθαρτό. Αν και ο πλούτος από μόνος του δεν είναι ούτε καλός ούτε κακός, αλλά ο τρόπος με τον οποίο χρησιμοποιείται τον μετατρέπει ανάλογα σε καλό ή κακό, εν τούτοις πολλές φορές γίνεται επικίνδυνος. Και τούτο γιατί τα πλούτη οδηγούν σε υπερβολικό εγωισμό, σε επιδειξιμανία και καταλήγουν κάποτε σε τέτοια μορφή φιλαργυρίας που τους κάνουν να φτάνουν στο σημείο να αδιαφορούν για τους άλλους και να τους στερούν ακόμα και τα πιο βασικά αγαθά.

Αυτού του είδους η συμπεριφορά, πέραν από το γεγονός ότι ανατρέπει την κοινωνική ισορροπία και ισονομία, καταλήγει στο τέλος σε έκρηξη κοινωνική με απρόβλεπτες συνέπειες τόσο για εκείνον που αδικεί, όσο και για εκείνους που αδικούνται. Φαινόμενο, που δυστυχώς κυριαρχεί και στη δική μας εποχή καθιστώντας «περίλυπο» τον κάθε άνθρωπο.

Μπροστά σ' αυτό το φαινόμενο του ατομικισμού, αδυνατεί να αντιδράσει ο σύγχρονος άνθρωπος. Αφού και ο ίδιος είτε είναι δημιουργός του προβλήματος, είτε και συμβάλλει με την ανοχή του στη διατήρηση του προβλήματος. Το αποτέλεσμα στο τέλος καταντά τραγικό. Και τούτο γιατί μετατρέπει την κοινωνική συμβίωση από πηγή χαράς σε πηγή πόνου και θλίψης. Αδελφοί μου, μπορεί η λύπη για το ανεκπλήρωτο να είναι καθολική, όπως και η λύπη για το ακατόρθωτο. Όμως, ας μην απογοητευόμαστε. Ας μη λυγίσουμε. Ας υψώσουμε χέρια και καρδιά στον ουρανό. Ας παρακαλέσουμε θερμά. Ας μην ξεχνούμε αυτό που είπε σήμερα ο Ιησούς στους μαθητές Του: «Παρά άνθρωποις τούτο αδύνατόν εστί, παρά δε τω Θεώ πάντα δυνατά εστί».

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Σα.	1/7	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Σα.	5/8	ΑΥΔΗΜΟΥ (Εοπ.)
Κυ.	2/7	ΟΜΟΔΟΣ	Κυ.	6/8	ΕΜΠΙΑ
Σα.	8/7	ΚΟΥΚΛΙΑ	Κυ.	13/8	ΛΕΥΚΩΣΙΑ
Κυ.	16/7	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος	Τρ.	15/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ
Κυ.	16/7	ΠΟΤΑΜΙΟΥ (Εοπ.)	Σα.	19/8	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ, Άγ. Ρηγίνος-Ορέστης (Εοπ.)
Δε.	17/7	ΦΙΛΟΥΣΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ	Κυ.	20/8	ΦΟΙΝΙ
Δε.	17/7	ΑΝΑΡΙΤΑ, Άγιος Ονησίφορος (Εοπ.)	Κυ.	27/8	ΔΡΟΥΣΙΑ
Κυ.	23/7	ΠΕΝΤΑΛΙΑ	Τρ.	29/8	ΆΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
Τρ.	25/7	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή (Εοπ.)	Τρ.	29/8	ΜΑΝΔΡΙΑ, Αγία Βρυαίνη (Εοπ.)
Τε.	26/7	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή			
Τε.	26/7	ΚΑΤΩ ΧΟΛΕΤΡΙΑ (Εοπ.)			

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυ.	2/7	ΠΟΤΑΜΙΟΥ	Σα.	5/8	ΔΡΥΜΟΥ (Εοπ.)
Κυ.	9/7	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Κυ.	6/8	ΣΩΤΗΡΑ ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΥ
Πα.	14/7	ΛΕΤΥΜΠΟΥ (Εοπ.)	Κυ.	13/8	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Κυ.	16/7	ΘΕΛΕΤΡΑ	Δε.	14/8	ΚΙΝΟΥΣΑ (Εοπ.)
Κυ.	16/7	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Εοπ.)	Τρ.	15/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ
Δε.	17/7	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΤΟΥ	Κυ.	27/8	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Τε.	19/7	ΝΕΑ ΔΗΜΜΑΤΑ (Εοπ.)			
Κυ.	23/7	ΛΑΡΝΑΚΑ			
Τρ.	25/7	ΜΗΛΙΟΥ (Εοπ.)			
Κυ.	30/7	ΛΥΣΟΣ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυ.	2/7	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ	Δε.	1/8	ΑΝΩΓΥΡΑ, Τίμιος Σταυρός
Κυ.	9/7	ΕΛΕΔΙΩ	Τρ.	2/8	ΠΑΝΩ ΠΑΧΝΑ, Άγιος Στέφανος
Κυ.	16/7	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΡΑ	Κυ.	6/8	ΣΤΑΤΟΣ – ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
Κυ.	16/7	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ (Εοπ.)	Σα.	12/8	ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
Δε.	17/7	ΣΟΥΣΚΙΟΥ	Κυ.	13/8	ΦΙΛΟΥΣΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ
Κυ.	23/7	ΧΡΥΣΟΧΟΥ	Δε.	15/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ
Τε.	26/7	ΠΑΝΩ ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ, Αγία Παρασκευή	Κυ.	20/8	ΑΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ
Τε.	26/7	ΚΑΤΩ ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ (Εοπ.)	Κυ.	27/8	ΑΡΜΟΥ
Κυ.	30/7	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ	Τρ.	29/8	ΜΟΥΣΕΡΕ
Κυ.	31/7	ΑΡΣΟΣ			

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου
www.impraphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ



Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2017

ΕΤΟΣ ΛΗ΄

ΑΡ.447 - 448

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. 1στ' 13 -24

Ευαγγέλιον: Ματθ. κα' 33 – 42

3 Σεπτεμβρίου 2017

«Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας. παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν».

Την πέτρα που απέρριψαν ως ακατάλληλη οι χτίστες, χρησιμοποιήθηκε ως ακρογωνιαία πέτρα, της οικοδομής, που δεν είναι άλλη από την Εκκλησία του Χριστού. Αυτό το θαυμάσιο γεγονός, για τα μάτια όλων των πιστών, την θαυματουργική οικοδόμηση της Εκκλησίας, το πραγματοποίησε ο Κύριος, όπως σημειώνουν ο προφήτες.

Κατάληξη της παραβολής που ακούσαμε σήμερα, λοιπόν, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι η προφητεία αυτή που αναφέρεται στην οικοδομή της Εκκλησίας, που σκοπεύει να καλύψει όλους τους πιστούς.

Απλά και με μοναδική λιτότητα φέρνει μπροστά μας, τον προνοητικό και ευκατάστατο ιδιοκτήτη, που τον βλέπουμε, αφού οργανώνει και εξοπλίζει με κάθε λεπτομέρεια τον αμπελώνα του, αναθέτει τη διαχείρισή του και αναχωρεί σε άλλη χώρα. Όταν έρχεται ο καιρός της καρποφορίας στέλνει τους υπαλλήλους του, να παραλάβουν τους καρπούς του αμπελώνα. Οι γεωργοί άλλους από τους υπαλλήλους, έδειραν ή πειροβόλησαν, κι άλλους τους σκότωσαν. Ο ιδιοκτήτης έστειλε περισσότερους υπαλλήλους, που με τον ίδιο τρόπο τους υποδέχτηκαν. Τέλος σκέφτηκε ότι, αν στείλει το γιο του, θα ντραπούν. Αλλά οι γεωργοί σκέφτηκαν: Αυτός είναι ο κληρονόμος. Θα τον σκοτώσουμε και θα είμαστε πια ανενόχλητοι ιδιοκτήτες της περιουσίας.

Δε θα είχε τόσο μεγάλη σημασία αυτή η διήγηση, αγαπητοί μου αδελφοί, αν δεν είχε παραβολική σημασία. Σαν ιδιοκτήτης του αμπελώνα, φέρεται ο Θεός, ο αμπελώνας, είναι η δημιουργία, οι γεωργοί, εμείς οι άνθρωποι, οι προφήτες είναι οι υπάλληλοι του ιδιοκτήτη και τέλος γιος του, ο Χριστός.

Δίνει ο Θεός, σε όλους μας, αγαπητοί μου, ευκαιρίες πολλές. Μας χάρισε πλούσια τα αγαθά, στα οποία ουσιαστικά μάς τοποθέτησε ως διαχειριστές. Εκείνος μάς τα έδωσε. Κι όποτε θέλει, μπορεί να μας τα πάρει. Μόνο που εμείς δεν καταλάβαμε ότι τίποτε από όλα αυτά, τα χαρίσματα, τις ικανότητες που έχουμε, δεν μας ανήκει. Είναι δώρα Του, που έχουμε την ευθύνη να τα διαχειριζόμαστε σωστά. Έστειλε, λοιπόν, τους προφήτες, για να μας υπομνήσουν το θέλημά του Κυρίου, του ιδιοκτήτη του αμπελώνα, όπως σημειώνεται στην παραβολή. Να καλλιεργήσουμε τον αμπελώνα της ψυχής μας, κατά το θέλημά Του. Δεν ακούσαμε όμως τους προφήτες, ή και άλλους φωτισμένους φιλοσόφους και σοφούς ανθρώπους. Δεν τους πιστέψαμε. Πολλούς τους καταδιώξαμε. Αλλά κυρίως δεν ακούσαμε τη διδασκαλία τους, που μετέφεραν σε μας, ως φωτισμένοι εντολοδόχοι του Θεού. Δεν αντιληφθήκαμε ότι ήταν απεσταλμένοι του Θεού. Ένας οποιοσδήποτε ιδιοκτήτης, θα τιμωρούσε τους υπαλλήλους του χωρίς δεύτερη συζήτηση. Αλλά ο Θεός αγαπά το δημιούργημά Του. Μας αγαπά όλους. Δίνει κι άλλη μια ευκαιρία! Θέλει «πάντας» τους εργαζόμενους στον αμπελώνα Του, «σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν». Τι πιο αρμονικό από τις καλές σχέσεις ανάμεσα στον ιδιοκτήτη του αμπελώνα και

τους γεωργούς που εργάζονται δημιουργώντας καρπούς; Ζητά επίσης «λαβεῖν τοὺς καρπούς αὐτοῦ» ἀπὸ τον ἀμπελώνα Του. Καρποὶ, ἀπὸ τους οποίους θα ζήσουν και οι γεωργοί. Καρποὶ αγαθῶν ἔργων ὁμως, που θέλει να τους εισπράξει. Του ἀνήκουν ἄλλωστε! Εἶναι ἡ τήρηση των ἐντολῶν του Κυρίου στη ζωὴ μας. Στέλνει, λοιπόν, τον ἴδιο τον Γιο Του. Περιμένει να Τον σεβαστοῦν. Να Τον ἀποδεχτοῦν! Να ἀποδώσουν σε Κεῖνον, τους καρπούς που ἐργάστηκαν ἀπὸ τη στιγμή που ἀνέλαβαν την ἐντολή Του. Εἰδῶ ἀκριβῶς φαίνεται και προκύπτει το καθήκον μας, ἡ υποχρέωσή μας, ελάχιστη μπροστὰ σ' αὐτὰ που μας χάρισε ἀπλόχερα.

Στο σημεῖο αὐτὸ, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ἡ παραβολὴ γίνεται προφητικὴ. Ο περιοῦσιος λαὸς του Κυρίου, οι Ἰσραηλίτες, εἶχαν τη μοναδικὴ εὐκαιρία και εὐνοια, ὡς πρωτοποροῦντες, να ἀκούσουν πολλοὺς προφῆτες, που διαχρονικὰ ἔστειλε στον τόπο τους, να μιλήσουν στη γλῶσσα τους. Ἀκουσαν ἀποκαλυπτικὲς προφητείες, ἀλλὰ τις ἀγνόησαν, τυφλωμένοι και στενόμυαλοι. Κι ὅταν ο Θεός, θέλοντας να σώσει τα δημιουργήματά Του, ἔστειλε τον Γιο Του, δεν δίστασαν ἀγνοώντας τις λεπτομερειὰκὰ περιγραφικὲς προφητείες, και ἔσπευσαν να Τον σκοτώσουν.

Συνεχίζει ο Κύριος την παραβολὴ ρωτώντας, τι πρέπει να κάνει ο ἰδιοκτῆτης του ἀμπελώνα. Για να λάβει και την ἀναμενόμενη ἀπάντηση: «κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτοὺς καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδώσεται ἄλλοις γεωργοῖς, οἵτινες ἀποδώσουσιν αὐτῷ τοὺς καρπούς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν». Σκληρὴ ἡ ἀνθρώπινη ἀπάντηση. Με θάνατο κακὸ ἀπαιτοῦν, να τους ἐξολοθρεύσει και τον ἀμπελώνα να ἀναθέσει σε ἄλλους γεωργούς, που θα δώσουν στον καιρὸ τους, τους καρπούς τους. Ἀλλὰ, ἀγαπητοὶ μου, ο Θεός δεν παύει να εἶναι πανάγαθος. Δεν ἔπαυσε ποτὲ να ενδιαφέρεται και να μας ἀγαπά, ὅλους. Δίνει ὁμως την εὐκαιρία και «ἄλλοις γεωργοῖς». Ἡ ἐντολή Του: «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη», περιλαμβάνει τους ἄλλους γεωργούς, και τους Ἑλληνας της ἐποχῆς ἐκείνης, και μαζί τους και ὅλους τους εἰδωλολάτρες, δίνοντας σε ὅλους μας, την πρωτόγνωρη εὐκαιρία να δεχτοῦμε το Ευαγγέλιο της ἀπολύτρωσης, της σωτηρίας και μάλιστα στη γλῶσσα μας. Ὡστόσο πάντοτε περιμένει και προσφέρει χρόνο, για να μας δει να τηροῦμε τις ἐντολές Του. Νέες εὐκαιρίες, ξεπροβάλλουν μπροστὰ μας καθημερινὰ, ἀρκεί να ἔχουμε ἀνοιχτὰ τα μάτια της ψυχῆς μας. Ζητὰ να ἀποδείξουμε ὅτι εἴμαστε οι εὐσυνείδητοι γεωργοὶ του ἀμπελώνα. Να γίνουμε οι γεωργοὶ που θα καλλιεργήσουμε την ψυχὴ μας σύμφωνα με τις οδηγίες του Κυρίου. Γεωργοί, που μαζί με ὅλους τους ἄλλους γεωργούς, τους πιστοὺς ἀκόλουθους της χριστιανικῆς πίστεως με συνέπεια, θα υπηρετοῦμε τις ἐντολές Του, μέσα στον ἀμπελώνα Του. Κάποιοι στους αἰῶνες ἀποδοκίμασαν τον Κύριο, ἔχασαν την εὐκαιρία της σωτηρίας. Ἄλλοι ὁμως δέχονται κάτοικο μόνιμο της ψυχῆς τους, ρυθμιστὴ της ζωῆς τους, και ἀκολουθοῦν τον Κύριο. Ἐμεινε και ἀναπτύχθηκε ἡ Ἐκκλησία του Χριστοῦ, με ἀκρογωνιαῖο ἀγκωνάρι, τον Κύριο, που κάποιοι ἀποδοκίμασαν. Στήριγμά μας, ο Κύριος. Και θέλει να μας σκεπάσει ἐνωμένους ὅλους στο ὄνομα Του, στην Ἐκκλησία Του. Εὐχεται και προσεύχεται και στον Πατέρα Του, «ἵνα ὧσιν ἐν, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ καὶ ἐγὼ ἐν σοὶ». Να εἴμαστε ὅλοι ἐνωμένοι, ἀγαπητοὶ μου, συμμετέχοντας στη θεία κοινωνία. Ἐνωμένοι μεταξὺ μας, ἐργάτες πιστοὶ του ἀμπελώνα του Κυρίου, ὅπως εἶναι ἐνωμένοι, ο Θεός Πατέρας και ο Γιος Του, ο Χριστός. Γένοιτο.

Δ.Γ.Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

Απόστολος: Γαλ. στ' 11-18

Ευαγγέλιο: Ιωάν. γ' 13-17

10 Σεπτεμβρίου 2017

**«Καθώς Μωυσής ύψωσε τον όφιν εν τη ερήμω, ούτως υψηθήναι
δει τον υιόν του ανθρώπου» (Ιωάν. γ' 14).**

Σε μια προτύπωση, αλλά και σε μια αναγκαιότητα αναφέρεται σήμερα ο Ιησούς. Αναφέρεται σε μια προτύπωση της δικής του υψώσεως πάνω στο Σταυρό. Είναι η ύψωση του χάλκινου φιδιού, μέσα στην έρημο από το Μωϋσή, σαν έκφραση του ελέους του Θεού προς τους μετανοημένους Ιουδαίους. Όμως, την ίδια στιγμή αυτή η ύψωση αποτελούσε προτύπωση της υψώσεως του Υιού του Θεού, του Ιησού, πάνω στο Σταυρό σαν έκφραση της αγάπης, του Θεού αλλά και με στόχο τη σωτηρία όλων των λαών και όλων των ανθρώπων που με πίστη θα προσφεύγουν σ' αυτόν.

Ενώ, λοιπόν, η ύψωση του Χάλκινου φιδιού προφύλασσε από το φυσικό θάνατο κάθε Ιουδαίο που με πίστη θα ατένιζε σ' αυτό, η Ύψωση του Ιησού πάνω στο Σταυρό θα έσωζε από την αμαρτία και τον αιώνιο θάνατο και θα χάριζε την αιώνια ζωή σε κάθε άνθρωπο που με πίστη θα κατέφευγε σ' Αυτόν.

Κατά τον Απόστολο Παύλο «Η σωτηρία αυτή επέμβαση του Θεού απευθύνεται, δια μέσου της πίστεως στον Ιησού Χριστό, σε όλους τους ανθρώπους και ο Θεός σώζει όλους όσοι πιστεύουν χωρίς να κάνει διάκριση Ιουδαίων και εθνικών. Γιατί όλοι αμαρτήσαν και βρίσκονται μακριά από τη δόξα του Θεού. Ο Θεός όμως τους δικαιώνει χωρίς αντάλλαγμα με τη χάρη του. Γι' αυτό έστειλε τον Ιησού Χριστό να μας ελευθερώσει από την αμαρτία. Ο Θεός τον όρισε να γίνει με το σταυρικό του θάνατο, ο εξιλασμός των αμαρτιών διά της πίστεως δείχνοντας την αγάπη του και συγχωρώντας τις αμαρτίες που έγιναν στο παρελθόν εξαιτίας της ανεκτικότητάς του. Έτσι ο Θεός φανερώνει την αγάπη του τον έσχατο αυτό καιρό, και δείχνει καθαρά ότι είναι δίκαιος και δικαιώνει όσους πιστεύουν στον Ιησού» (Ρωμ. γ' 22-26).

Τα πιο πάνω επιβεβαιώνουν την αναγκαιότητα για σωτηρία του ανθρώπου, αλλά την ίδια στιγμή φανερώνουν και την αδυναμία του να σωθεί με τις δικές του δυνάμεις. Έτσι, αυτή την αναγκαιότητα, αυτό το «δει», αυτό το πρέπει το αναλαμβάνει ο Ιησούς σαν αντιπρόσωπος, αλλά και σαν αντικαταστάτης του κάθε ανθρώπου. Το ότι ο Ιησούς είχε την ίδια ανθρώπινη φύση με μας, αλλά χωρίς την αμαρτία, εξηγεί και το πώς ως υιός του ανθρώπου έπαθε ως αντιπρόσωπός μας.

Κίνητρο αυτής της θυσίας η αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο, αλλά και ο στόχος διπλός. Πρώτο, «ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται», για να μη χαθεί όποιος πιστεύει σ' αυτόν και δεύτερο για να έχει ο άνθρωπος ζωή αιώνια. Έτσι το αποτέλεσμα της πίστεως παρουσιάζεται με διπλή μορφή, αρνητική «μη απόληται» και θετική να «έχη ζωήν αιώνιον». Αυτό δε το «έχη ζωήν αιώνιον» δεν αναφέρεται τόσο στη διάρκεια του χρόνου, όσο ιδιαίτερα στην ποιότητα της ζωής, που είναι η συμμετοχή στην ποιότητα της ζωής, που είναι η συμμετοχή στη ζωή του Θεού και του Χριστού.

Όμως πέραν από το κίνητρο και πέραν από το στόχο αυτής της αναγκαιότητας της Υψώσεως του Ιησού πάνω στο Σταυρό παραμένει μπροστά μας η προτύπωση αλλά και η εικόνα της διπλής Υψώσεως. Της Υψώσεως του χάλκινου φιδιού και της Υψώσεως του Ιησού πάνω στο Σταυρό. Μέσα από την προτύπωση, στο πρόσωπο του νεκρού φιδιού, του χάλκινου φιδιού, παρουσιάζεται ηττημένο, νεκρό και δημόσια εκτεθειμένο αυτό το ομοίωμα του φιδιού, η ίδια η αμαρτία.

Κι όμως μέσα από την «ταπείνωση» του Σταυρού οδηγείται προς τη δόξα της Αναστάσεως προσφέροντας ζωή και ανάσταση στους ανθρώπους. Είναι πολύ εκφραστικό το τελευταίο αντίφωνο της Μεγάλης Πέμπτης που ψάλλεται αμέσως μετά την Σταύρωση. «Ο Σταυρός σου, Κύριε, ζωή και ανάστασις υπάρχει τω λαώ σου».

Κατά συνέπεια, ο Σταυρός του Κυρίου δεν είναι ένα στίγμα που προκαλεί ντροπή, είτε για τον ίδιο είτε για μας. Ο Σταυρός του Κυρίου έγινε για μας πρόξενος ζωής και πηγή αθανασίας. Πολύ εκφραστικός ένας ύμνος της Μεγάλης Πέμπτης το βράδυ: «Εξηγόρασας ημάς εκ της κατάρας του νόμου τω τιμίω σου αίματι· τω Σταυρώ προσηλωθείς και τη λόγχη κεντηθείς την αθανασίαν επήγασας ανθρώποις· Σωτήρ ημών δόξα σοι».

Αδελφοί μου, δεν είναι θαυμαστή μόνο η αποκάλυψη της αναγκαιότητας της Υψώσεως του Υιού του Θεού πάνω στο Σταυρό. Θαυμαστό είναι και το κίνητρο, η αγάπη, η ανιδιοτελής αγάπη. Από τη στιγμή, λοιπόν, που αυτή η αναγκαιότητα έγινε πράξη και η πράξη ερμηνεύτηκε σαν έργο αγάπης, δεν μας αφήνει κανένα περιθώριο να την υποτιμήσουμε, πολύ δε περισσότερο να την απορρίψουμε. Αντίθετα μας προσκαλεί, όχι μόνο να την αποδεχθούμε, αλλά και να υποκλιθούμε σ' αυτήν με σεβασμό και αγάπη. Ας τον ευχαριστήσουμε θερμά μέσα από την πίστη μας και ιδιαίτερα μέσα από την έμπρακτη αγάπη μας προς τους «ελάχιστους» αδελφούς του. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ

Απόστολος: Γαλ. β' 16-20

Ευαγγέλιο: Μαρκ. η' 34-θ' 1

17 Σεπτεμβρίου 2017

Κυριακή μετά τη μεγάλη Δεσποτική εορτή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού η σημερινή, αγαπητοί μου αδελφοί, και η Αγία μας Εκκλησία, μας διακρατεί στο εορταστικό κλίμα της μεγάλης εκείνης εορτής.

Τόσο οι μετέορτοι ύμνοι όσο και τα αναγνώσματα περιφέρονται γύρω από τον Σταυρό του Κυρίου τον οποίο ο ίδιος ο Κύριος μας καλεί, όσοι θα τον ακολουθήσουμε, με την ελεύθερη βούλησή μας με την οποία είμαστε προικισμένοι, «όστις θέλει...», να αναλάβουμε το βάρος του διωγμού, των θλίψεων, του μαρτυρίου, ακόμα και του θανάτου.

Προϋπόθεση για επιτυχή ένωση με τον Χριστό είναι η απάρνηση του παλαιού εαυτού μας και η πλήρης ένταξη στη μέριμνα του Θεού.

Ουδείς επίγειος άρχοντας, ηγέτης ή οποιοσδήποτε πολιτικός, τόλμησε να εξαγγείλει πρόγραμμα και να θέσει όλα όσα αναφέρει ο Κύριος. Φαίνονται αρνητικά όλα αυτά στα μάτια των ανθρώπων του κόσμου τούτου. Και όμως πολλά τα εκατομμύρια που ακολούθησαν αυτό το πρόγραμμα, έδωσαν ότι καλύτερο είχαν για την αγάπη του Χριστού, τη διάδοση του Ευαγγελίου και την καλώς νοούμενη υπηρεσία του συνανθρώπου και έγιναν αιώνια και ασφαλή πρότυπα για όλους τους Χριστιανούς όλων των εποχών.

Οι διωγμοί, οι φυλακίσεις, το μαρτύριο είναι δεδομένα. Ο Κύριος πολλές φορές μίλησε και προειδοποίησε για όλα όσα θα υποστούν οι πιστοί και έθεσε παράδειγμα τον ίδιο τον εαυτό του: «ει εμέ εδίωξαν και υμάς διώξουσιν...». Και κατά τον λόγο του Αποστόλου Παύλου «δια πολλών θλίψεων δει ημάς εισελθείν εις την βασιλείαν των ουρανών...» συνεχιστής και αυτός του δρόμου που έδειξε ο Κύριος.

Αυτή είναι η κατάληξη όλων αυτών των παθημάτων. Η απόκτηση της ουράνιας βασιλείας και η ποθούμενη από όλους τους ανθρώπους σωτηρία της ψυχής.

Αυτή είναι και η επιθυμία του Θεανθρώπου Ιησού. Γι' αυτό από άκρα ταπείνωση έγινε άνθρωπος με όλα τα ιδιώματα εκτός της αμαρτίας. Γι' αυτό ανέβηκε στον σταυρό για να σώσει τον πεσόντα από την χάρη του Θεού άνθρωπο.

Κέντρο του ενδιαφέροντος του Θεανθρώπου η ανθρώπινη ψυχή της οποίας δεν υπάρχει αντάλλαγμα και αποτελεί την προσωπικότητα του κατ' εικόνα Θεού πλασθέντος ανθρώπου. Η ψυχή που είναι το εμφύσημα του Θεού κατά την πλάση του ανθρώπου, είναι μοναδική και ανεκτίμητη. «Τι δώσει άνθρωπος αντάλλαγμα της ψυχής αυτού»; Ερωτά ο Κύριος. Ο δε Άγιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος παρατηρεί ότι μίαν μόνη ψυχή έλαβεν ο άνθρωπος και αν την χάσει δεν υπάρχει δυνατότητα να αποκτήσει άλλη. Ούτε και αν κερδίσει τον κόσμο όλο.

Οι άνθρωποι με το κοσμικό φρόνημα, συνήθως, υπολογίζουν τα κέρδη και τις ζημιές με κριτήρια υλικά. Ο Κύριος όμως μιλά για την αξία της αθάνατης και αιώνιας ψυχής, γι' αυτό και τα αληθινά κέρδη και οι ζημιές κρίνονται μέσα στην αιωνιότητα και με ανάλογα μέτρα.

Συνεχείς είναι και οι αναφορές στην υμνολογία της Εκκλησίας μας, οι ικεσίες για την σωτηρία της ψυχής. Και είναι αυτονόητο αυτό γιατί η ψυχή ζητά από μόνη της και ποθεί τη σωτηρία. Δεν την συγκινεί κανένα από τα αγαθά του κόσμου όσο και αν από λανθασμένες επιλογές καταλογίζουμε στη ψυχή πράγματα που δεν την αφορούν. «Ψυχή, έχεις πολλά αγαθά κείμενα εις έτη πολλά...», όπως αναφέρει, με κριτήρια κοσμικά, ο άφρων πλούσιος της γνωστής παραβολής.

Αυτά αφορούν την υλική υπόσταση του ανθρώπου ο οποίος, απαραίτητα, πρέπει να επιμελείται της ψυχής που είναι άφθαρτη και μένει εις τον αιώνα.

Αυτή ήταν και η προσπάθεια της Αγίας Σοφίας που τιμάται σήμερα μαζί με τις τρεις θυγατέρες της. Την δωδεκάχρονη Πίστη, την δεκάχρονη Ελπίδα και την εννεάχρονη Αγάπη. Τις ανέθρεψε με την αγάπη στον Τριαδικό αληθινό Θεό. Τότε η ομολογία πίστης στον Χριστό στοίχιζε ακόμα και τη ζωή. Και όταν βρέθηκε στο κρίσιμο δίλημμα να κερδίσουν τα αγαθά του κόσμου τούτου ή τον θάνατο, κατά τη γνώμη των τυράννων, χωρίς δεύτερη σκέψη διάλεξαν να απολέσουν τη ζωή τους υπέρ του Χριστού και να κερδίσουν την αιωνιότητα.

Πρώτη η Πίστη υπέμεινε το μαρτύριο και δικαίωσε το όνομά της. Δεύτερη η Ελπίδα, που πίστευαν οι τυράννοι ότι θα δειλιάσει και θα αποστατήσει, βλέποντας το μαρτύριο της αδελφής της. Το αντίθετο· στάθηκε δυνατή μέχρι τέλους και πιστή στον Χριστό και την ουράνια βασιλεία του.

Τρίτη η μικρότερη, η Αγάπη, ξεπέρασε το νεαρό της ηλικίας της και δεν δειλίασε μπροστά στο φρικτό μαρτύριο. Κέρδισε, μαζί με τις αδελφές της, τον στέφανο του μαρτυρίου και είναι κοντά στον ποθούμενο Νυμφίο Χριστό.

Τέλος, η ηρωική μητέρα, Αγία Σοφία, για μέρες πολλές θρηνεί πάνω από τον κοινό τάφο των θυγατέρων της και αφήνει την τελευταία της πνοή εκεί που είδε να σφαγιάζονται τα παιδιά της. Αναχωρεί από την μάταιη ζωή για να συναντήσει τις αγιασμένες θυγατέρες της και αυτή στεφανωμένη στη θριαμβεύουσα Εκκλησία. Ταυτόχρονα ζει η μνήμη της αιώνια στην στρατευόμενη Εκκλησία, που είναι η θύρα από την οποία διέρχεται κάθε πιστός και κερδίζει τη Βασιλεία του Θεού, της οποίας είθε κληρονόμοι να γίνουμε όλοι, αδελφοί μου. Αμήν.

Πρωτ. Ιωάννης Παντόπιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΛΟΥΚΑ
Απόστολος: Β΄ Τιμ. γ΄ 10-15
Ευαγγέλιο: Λουκ. ε΄ 1-11
24 Σεπτεμβρίου 2017

Κανείς μας δεν θέλει να βρεθεί στην ανάγκη να νιώσει ευάλωτος, να συνειδητοποιήσει πως δεν έχει τον απόλυτο έλεγχο της ζωής του. Όμως ανεξάρτητα από το τι θέλουμε και τι όχι, η ανάγκη και η ευπάθεια χαρακτηρίζουν την ανθρώπινη ζωή συνολικά, κατά βάθος είναι η κοινή εμπειρία όλων μας. Υπάρχουν όμως και αυτοί που αρνούνται να αποδεχτούν αυτή την αλήθεια.

Η περικοπή του Ευαγγελίου που διαβάσαμε σήμερα αποτελεί μια επαλήθευση των παραπάνω λόγων. Ο Χριστός συναντά μια ομάδα παραδών στην πιο δύσκολη στιγμή τους. Έχουν επιστρέψει μετά από μια κοπιαστική ολονύκτια προσπάθεια, χωρίς όμως κανένα αποτέλεσμα. Τα λόγια του Πέτρου εκφράζουν με τόσο έντονο και σαφή τρόπο την ανθρώπινη κατάσταση: επιστάτα δι΄ όλης της νυκτός κοπιάσαντες ουδέν ελάβομεν. Ο Χριστός συναντά τους ανθρώπους αυτούς την ώρα του μόχθου τους. Και πρέπει να έχουμε κατά νου πως στην εποχή του Χριστού ο μόχθος αντιμετωπιζόταν αρνητικά. Σήμαινε την υποταγή στην ανάγκη. Οι βαριές χειρωνακτικές εργασίες γίνονταν από τους δούλους, οι ελεύθεροι άνθρωποι ασχολούνταν με τις πιο υψηλές, πνευματικές εργασίες. Κατά τους Νέους Χρόνους η αντίληψη αυτή άλλαξε σταδιακά, καθώς συνειδητοποιήθηκε πως ο μόχθος γεννά την παραγωγικότητα, άρα και την οικονομική ανάπτυξη. Ένας φιλόσοφος το διατύπωσε με έναν μάλλον βλάσφημο τρόπο: ο μόχθος είναι αυτός που δημιούργησε τον κόσμο. Κάτι που σήμαινε βέβαια πως ο Θεός είχε πια παραμεριστεί. Δεν ήταν αυτός πλέον, στη συνείδηση των ανθρώπων, ο δημιουργός και Κύριος του κόσμου.

Ποια είναι λοιπόν η σημασία της συνάντησης του Χριστού με τους μελλοντικούς μαθητές του στον χώρο της εργασίας τους, την ώρα του μόχθου τους, την ώρα μάλιστα της διάψευσης και της απογοήτευσης;

Μια ερμηνεία συχνή, αλλά μάλλον επιφανειακή, είναι πως ο Χριστός έρχεται να καθαγιάσει την εργασία, ακόμη και την πιο ταπεινή και κοπιαστική. Μας βεβαιώνει δηλαδή για αυτό που λέει και ο λαός: Η δουλειά δεν είναι ντροπή, αλλά αντιθέτως, δίνει αξιοπρέπεια στον άνθρωπο. Αυτή η ερμηνεία δεν φτάνει όμως τόσο βαθιά όσο χρειάζεται. Η εργασία είναι όντως σημαντική για τον άνθρωπο: του παρέχει τα μέσα της επιβίωσης, του δίνει τρόπους να υπηρετεί τους άλλους, τον κρατά σε εγρήγορση, απομακρύνοντας τον κίνδυνο της ανίας. Αποδίδοντας όμως στην εργασία υπερβολικά μεγάλη σημασία, όπως γίνεται τόσο συχνά στις μέρες μας, αγγίζουμε το όριο της δαιμονικής παρεκτροπής. Μια τέτοια στάση θυμίζει τον πειρασμό του διαβόλου στον κήπο της Εδέμ, όταν είπε στους πρωτόπλαστους ότι μπορούν να γίνουν σαν θεοί, εμπιστευόμενοι τον εαυτό τους, τις δικές τους δυνάμεις και ενέργειες. Εντελώς ανάλογα, οι σύγχρονοι άνθρωποι πιστεύουμε πως μέσω της εργασίας, της καριέρας, μέσω των δικών μας έργων, μπορούμε να κατοχυρώσουμε τη σημασία του εαυτού μας, να αφήσουμε ανεξίτηλα τα ίχνη μας στην ιστορία. Να αθανάτισουμε το εγώ μας.

Προχωρώντας την ανάγνωση του κειμένου βλέπουμε πως ο Χριστός, αφού διαπιστώσει την άκαρπη αλεία των παραδών, τους προτείνει κάτι αναπάντεχο να προσπαθήσουν και πάλι. Ο Πέτρος, εξ΄ ονόματος όλων, θα απαντήσει: αν και προσπαθήσαμε όλη τη νύκτα, αν και είμαστε κατάκοποι, αν και ξημέρωσε και δεν είναι πια ώρα κατάλληλη για ψάρεμα, επειδή το λες εσύ, θα το κάνουμε. «Επί δε τω ρήματι σου καλώσω το δίκτυον».

Ακολουθώντας αυτόν τον δρόμο ο Πέτρος βάζει στην οπτική του τη διάσταση της θεϊκής συνεργείας. Λαμβάνει υπόψη του αυτό που λέει και ο απλός λαός όταν είναι πιστός: Θεού θέλοντος. Καμιά ανθρώπινη προσπάθεια δεν έχει σίγουρη την επιτυχία. Υπάρχει πάντοτε το απρόοπτο το απρόβλεπτο, το ενδεχομενικό. Όλα μπορούν να εξελιχθούν στη ζωή κατά τρόπο διαφορετικό από ότι εμείς υπολογίζουμε.

Αλλά ισχύει και το αντίστροφο. Τα αδύνατα παρά τους ανθρώπους δυνατά παρά τω Θεώ έστιν. Η θαυμαστή αλεία που θα ακολουθήσει, η οποία προκύπτει πέρα από κάθε

ανθρώπινη λογική εξήγηση, θα το επιβεβαιώσει. Και εδώ όμως ανοίγεται ο δρόμος της παρερμηνείας και ενός ανάλογου πειρασμού. Η παρερμηνεία έγκειται στο να θεωρήσουμε πως ο Θεός είναι ο εγγυητής της ευημερίας των ευσεβών. Ο πειρασμός συνίσταται στο να νιώσουμε αμήχανοι, διαψευσμένοι, προδομένοι, αν διαπιστώσουμε πως παρ' όλο τον κόπο μας, παρ' όλη την ευσέβειά μας, οι προσπάθειες μας μπορεί και να αποτύχουν. Η φράση του Πέτρου όμως, επι δε τω ρήματι σου καλάρω το δίκτυον, δηλώνει εμπιστοσύνη στον Θεό εναξαρτήτως του αποτελέσματος.

Εξίσου επικίνδυνο είναι να δούμε την εργασία ως εργαλείο του ωφελιμισμού. Να θεωρήσουμε πως δουλεύουμε για να μπορούμε να απολαμβάνουμε ότι θέλουμε. Και είναι δραματικά επικίνδυνο γιατί όταν ο ωφελιμισμός παγιωθεί ως νόμιμος, γεννά την απουσία νοήματος. Ο άνθρωπος και οι στόχοι του γίνονται στην περίπτωση αυτή αυτοσκοπός. Και τότε προβάλλει δικαιολογημένα το ειρωνικό ερώτημα: σε τι χρησιμεύει η χρησιμότητα. Μπορεί μια ζωή προσωπικής κατανάλωσης και εγωιστικής μικροετυχίας να είναι αυτό που πραγματικά επιζητούμε; Τη διέξοδο δίνει η φράση με την οποία κορυφώνεται η σημερινή περικοπή: από του νυν ανθρώπους έση ζωγράν. Οι μαθητές του Χριστού καλούνται να γίνουν αλιείς ανθρώπων. Ο λόγος αυτός του Χριστού δεν εξαντλείται στο ότι οι μαθητές θα κηρύξουν το Ευαγγέλιο και θα συνάξουν τον λαό του Θεού. Πηγαίνει βαθύτερα. Οι μαθητές ως απόστολοι θα συγκροτήσουν μια πρωτόγνωρη κοινότητα, στην οποία ο ένας θα είναι σε θέση, αλλά και σε διάθεση, να φροντίζει τον άλλο. Γι' αυτό δεν είναι τυχαίο ότι μετά την Ανάσταση του Χριστού έχουμε μίαν επανάληψη της θαυμαστής αλιείας.

Οι μαθητές έχουν επιστρέψει και πάλι στην εργασία τους, μετά τον θάνατο του Χριστού. Ο Αναστημένος Χριστός θα τους φανερωθεί, αλλά οι μαθητές δεν θα τον αναγνωρίσουν αμέσως. Θα τους καλέσει να ξαναρίξουν τα δίκτυα για να έχουν κάτι να δειπνήσουν. Όταν το κάνουν θα πιάσουν πλήθος ψαριών. Ο Χριστός και οι μαθητές θα καθίσουν στο τραπέζι μαζί. Θα συγκροτήσουν την Εκκλησία. Η εργασία φανερώνεται έτσι πως δεν είναι αυτοσκοπός, στείρος ωφελιμισμός, αλλά μέσον συγκρότησης της Εκκλησίας.

Τα λόγια του Χριστού προς τους μαθητές, ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων απευθύνονται σε όλη την Εκκλησία, σε εμάς σήμερα, και αναφέρονται στην καινούργια ζωή που μας δίνει ο Χριστός μετά την Ανάσταση. Την καινούργια ζωή την οποία μας καλεί να φανερώσουμε στους ανθρώπους. Να γίνουμε μάρτυρες σε ολόκληρο τον κόσμο πως «τα αδύνατα παρά ανθρώποι δυνατά παρά τω Θεώ εστί». Να φανερώσουμε με τη ζωή μας πως όταν οι περιορισμένες ανθρώπινες δυνάμεις φτάνουν στο όριό τους, τότε αναλαμβάνει δράση η άπειρη δύναμη του Θεού, μεταμορφώνοντας την αδυναμία μας σε ένα νέο είδος δύναμης. Και αυτό το βλέπουμε ήδη στην πρώτη Εκκλησία, όταν η εργασία δεν είναι πια μέσο ιδιοτελούς πλουτισμού, ωφελιμιστικός αυτοσκοπός ούτε δρόμος για κοινωνική καταξίωση και καριέρα. Τότε η εργασία, κάθε εργασία, χειρωνακτική και πνευματική εξίσου, μεταμορφώνεται σε διακονία, σε φροντίδα, σε έκφραση αγάπης, απευθυνόμενη προς όλους.

Αγαπητοί αδελφοί, το σημερινό Ευαγγέλιο μας λέει πως πρέπει να είμαστε ανοικτοί στον καιρό. Αυτή η λέξη σημαίνει στην Καινή Διαθήκη τη ρωγή του χρόνου που θα επιλέξει ο Χριστός για να μπει απρόβλεπτα και αναπάντεχα στη ζωή μας. Και μπαίνοντας θα μας καλέσει να ξαναπροσπαθήσουμε, να κάνουμε επανεκκίνηση στη ζωή μας, με Αυτόν όμως σύντροφο, συνοδοιπόρο, δάσκαλο. Μας καλεί να γίνουμε μαθητές σε μια καινούργια ζωή γονιμότητας και δημιουργικότητας. Σε μια εποχή που όλα μοιάζουν δύσκολα, αδύνατα, δυσοίωνα και σκοτεινά το Ευαγγέλιο μας βεβαιώνει: «Τα αδύνατα παρά ανθρώποι δυνατά παρά τω Θεώ εστί».

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΔΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. στ' 16 -18 - ζ' 1

Ευαγγέλιον: Λουκά στ' 31 – 36

1 Οκτωβρίου 2017

«καθώς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως.»

Τι θέλουμε στη ζωή μας, αγαπητοί μου αδελφοί; Τι ζητούμε από τους γύρω μας; Τι μας ανακουφίζει από τα προβλήματα της καθημερινότητας, τις δυσκολίες μας;

Μια ευχάριστη παρουσία; Ναι! Ένα χαμόγελο; Μια χειραψία; Ένα βλέμμα που νοιώθεις ότι σε αγκαλιάζει, με την κατανόηση που εκδηλώνει; Είναι πολλά; Όχι! Τα περισσότερα, είναι απλά και εύκολα! Αντί να περάσω το δικό μου πρόβλημα, την απελπισία μου, στο γείτονα μου, να τον δω με συμπάθεια και να ρωτήσω, με ειλικρινές ενδιαφέρον, για το δικό του. Γιατί, όλοι έχουμε προβλήματα. Προβλήματα, που δεν τα ξέρουν οι άλλοι. Δεν τα υποπτεύονται καν! Κι όμως εμείς, μόνο τα δικά μας βλέπουμε. Μόνο αυτά μας απασχολούν. Κλεινόμαστε στον εαυτό μας, απελπισμένοι. Αγαπητοί μου αδελφοί, δεν είμαστε μόνοι μας. Ζούμε σε μια κοινωνία, όπου όλοι, μικροί ή μεγάλοι, πλούσιοι ή φτωχοί, αδύνατοι ή δυνατοί, βιώνουμε καθημερινές ποικίλες και πολυειδείς αντιξοότητες. Ζουν, μάλλον ζούμε όλοι μας, με διαρκή άγχη, ανησυχίες, ανασφάλειες! Κάποια από όλα αυτά, που μας απασχολούν, είναι πράγματι σοβαρά και δύσκολα. Μερικά είναι αυτά, που αναβάλλαμε να λύσουμε και μεγάλωσαν ενοχλητικά. Άλλα, θα τολμούσα να πω, τα πιο πολλά, είναι απλά, εύκολα στη λύση τους. Κάποια άλλα, όχι λίγα, είναι φανταστικά, ουσιαστικά ανύπαρκτα, φτιαγμένα στο μυαλό μας. Όταν λοιπόν συνειδητοποιήσω όλα αυτά που συμβαίνουν γύρω μου, τι πρέπει να κάνω; Να παραμερίσω την αποκλειστική φροντίδα στα δικά μου άγχη. Να εμπιστευτώ στον Κύριο για την βοήθειά Του. Πρέπει λοιπόν, να είναι ευκολότερο ή μάλλον ορθότερο, να χαιρετίσω με ένα χαμόγελο βλέποντας, απέναντί μου, τον συνάνθρωπό μου, στενοχωρημένο, απογοητευμένο, χαμένο στον κόσμο του. Να ανοίξω την πόρτα της ψυχής μου, να αφήσω να περάσει μόνο ένα κύμα καλοσύνης. Να πω ένα καλό λόγο! Να δω σαν μια αντανάκλαση, να σπάσει ένα χαμόγελο και στον απέναντί μου, που θα ακούσει με ανακούφιση το λόγο μου. Να νοιώσει την ειλικρινή προσπάθειά μου. Να τον απαλλάξω από το άγχος, που τον βασανίζει. Μήπως δεν είναι αυτό, που θα ήθελα και εγώ από κάποιον άλλο στις δύσκολες στιγμές μου; Σε κείνες τις στιγμές, που νοιώθω ότι ορθώνεται μπρος μου ένας αδιαπέραστος τοίχος ή ένα απύθμενο βάρathρο; Μια καλή κουβέντα, ένα σφίξιμο του χεριού, Και κυρίως το ειλικρινές βλέμμα του ενδιαφέροντος, της αγάπης. Αυτό δεν θα ήθελα; Δε θα επιζητούσα να δω κάποιον απέναντι που να με κατανοήσει; Και προχωρώντας ακόμη περισσότερο: Θα περίμενα τη συμπαράστασή του, σε μια οικονομική δυσκολία μου, ή την απλή βοήθεια, σε μια χειρωνακτική μου προσπάθεια. Να δώσει κάποιος ένα χέρι! Να σηκώσει μαζί μου ένα βάρος, που δεν τα καταφέρνω μόνος μου. Ένα βάρος υλικό, αλλά και ένα βάρος πνευματικό, ηθικό. Ένα προσωπικό μου, ανομολόγητο πρόβλημα. Ένα πρόβλημα οικογενειακό, που με συγκλονίζει, με ταλαιπωρεί! Μια βαριά αρρώστια, που δεν αφήνει ελπίδα θεραπείας. Την κατανόηση ή και συγχώρηση για ένα λάθος που άθελα ή και ύστερα από μια ανόητη απροσεξία

προκάλεσα και τον ενόχλησε. Σε όλα αυτά και σε πολλά άλλα, θα ήθελα βοήθεια, συμπαράσταση, για να τα αντιμετωπίσω, να τα ξεπεράσω. Αν αυτά είναι μέσα στις επιθυμίες μου, αν αυτά θα τα περίμενα από τους συνανθρώπους μου. Αν τα απαιτούσα από αυτούς που είναι κοντά, ή τα ανέμενα από αυτούς που είναι πιο μακριά, τότε μήπως πρέπει να αρχίσω πρώτα εγώ; Μήπως εγώ πρώτα πρέπει να προσφέρω, να κατανοώ, ποικιλοτρόπως να βοηθώ; Ακόμη πριν καν μου ζητήσει κάποιος να ερευνήσω, για κάποιον που βλέπω στενοχωρημένο, απελπισμένο; Αφού με τον τρόπο αυτό θα ευχαριστήσω τον πλησίον μου. Ίσως καταφέρω να τον απαλλάξω από βασανιστικά άγχη, στενοχώριες, δυσκολίες, προβλήματα! Γιατί μας λέγει ο λόγος του Κυρίου, «καθώς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως.» Ὅπως θέλετε να συμπεριφέρονται σε σάς οι άνθρωποι, να κάνετε και σεις σ' αυτούς τα ίδια. Γιατί πώς μπορεί να απαιτούμε από τους άλλους βοήθεια, συμπαράσταση, ανακούφιση από τους κόπους και τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε, αν εμείς δεν προσφέρουμε τίποτε; Είναι δυνατόν, αδελφοί μου, να περιμένουμε από κάποιους, για τους οποίους δεν έχουμε καμιά συμπάθεια, που δεν δείχνουμε με τις πράξεις κανένα ενδιαφέρον, να μας φροντίζουν, να μας συμπαρίστανται; Η σχέση μας με τους άλλους είναι ένας καθρέπτης! Όταν κοιτάζεις σ' ένα καθρέπτη, δεν σου δείχνει τίποτε άλλο από τον εαυτό σου, που του προσφέρεις. Ό, τι προσφέρεις, θα πάρεις. Χωρίς όμως να γίνεται αυτό σαν αποκλειστικός στόχος, μια κενή σκοπιμότητα χωρίς αγάπη και ενδιαφέρον. Προσφέρεις γιατί αγαπάς τον πλησίον σου. Προσφέρεις και βοηθάς, γιατί ενδιαφέρεσαι γι' αυτόν! Γιατί είναι και αυτός ένα δημιουργήμα αγαπητό του Θεού, όπως εσύ! Τον αγαπάς ειλικρινά, γιατί κοινωνείς από το ίδιο ποτήριο την θεία κοινωνία παίρνοντας μέσα σου τον Κύριο!

Η οικοδόμηση αυτής της σχέσης ανάμεσα στους ανθρώπους, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι η ισχυρότερη βάση για τη διατήρηση, της ουσιαστικά ειρηνικής κοινωνίας και η ανάπτυξη τέλειων σχέσεων πνευματικά ανώτερης συνύπαρξης. Πριν φτάσουμε όμως στο κοινωνικό σύνολο, ή ακόμη σε μια παγκοσμιοποιημένη ειρηνική κοινωνία, οι ωφέλειες που είναι φανταστικές, διακρίνονται στην οικογένεια πρώτα, στην εργασία, αλλά και στις απλές διανθρώπινες σχέσεις. Πόσο σημαντικό για τις οικογενειακές ή φιλικές σχέσεις μας, είναι να προλαβαίνουμε τις ανάγκες και τις επιθυμίες των άλλων! Φανταστείτε τη χαρά τους, όταν δουν πραγματοποιούμενη μια επιθυμία τους. Όταν τους προσφέρουμε τη λύση ενός βασανιστικού προβλήματος! Όταν αντιμετωπίσουν χαμογελαστό το πρόσωπο να τους υποδέχεται, ενώ το είχαν βλάψει προηγουμένως; Η αλλαγή που θα προκύψει, αγαπητοί μου αδελφοί, στις σχέσεις των ανθρώπων, είναι αδύνατο και να την φανταστούμε ακόμη. Γι' αυτό αξίζει να προσπαθήσουμε με ειλικρίνεια και συνέπεια καθημερινή και σταθερή! Η ειρήνευση της ψυχής μας αλλά και η βοήθεια και συμπαράσταση του Θεού της αγάπης, θα είναι πάντοτε μαζί μας!

Δ.Γ.Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. θ' 6-11

Εαγγέλιο: Λουκ. ζ' 11-16

8 Οκτωβρίου 2017

«Μη κλαίει· και προσελθών ήψατο της σορού... και ειπε· νεανίσκε σοι λέγω, εγέρθητι» (Λουκ. ζ' 13-14).

Χωρίς αμφιβολία, ο θάνατος είναι το πιο οδηγηρό φαινόμενο της ιστορίας, αλλά και της ζωής του ανθρώπου. Μόνο όσοι έζησαν από κοντά αυτό το φαινόμενο με την απώλεια ενός συγγενικού ή φιλικού τους προσώπου, μπορούν να καταλάβουν το πόσο οδυνηρός είναι πραγματικά ο θάνατος. Αυτή την οδύνη εκφράζει πολύ παραστατικά και ο υμνωδός της εξοδίου, της νεκρώσιμης ακολουθίας λέγοντας: «Θρηνώ και οδύρομαι όταν εννοήσω τον θάνατον και ιδω εν τοις τάφοις την κατ' εικόνα Θεού πλασθείσαν ημίν ωραιότητα».

Κατά τον Απόστολο Παύλο, ο θάνατος είναι αποτέλεσμα της αμαρτίας και αυτός ο θάνατος είναι καθολικός για όλους ανεξαιρέτα τους ανθρώπους. Λέει, λοιπόν, ότι: «Μέσω ενός ανθρώπου μπήκε στον κόσμο η αμαρτία και μέσω της αμαρτίας ο θάνατος. Έτσι εξαπλώθηκε ο θάνατος σ' όλους τους ανθρώπους, γιατί όλοι αμάρτησαν... Έφτασε, λοιπόν, το παράπτωμα ενός ανθρώπου για να κυριαρχήσει ο θάνατος σ' όλο τον κόσμο, εξαιτίας ενός ανθρώπου. Το ίδιο κι ακόμα περισσότερο, ο ένας Ιησούς Χριστός θα γίνει αιτία να κυριαρχήσουν μέσα στην αληθινή ζωή όσοι αποδέχονται την άφθονη χάρη του Θεού και τη δωρεά της λυτρώσεως» (Ρωμ. ε' 12-17).

Η κυριαρχία του Ιησού πάνω στον θάνατο προβάλλει σαν το πιο ελπιδοφόρο μήνυμα προς όλους τους ανθρώπους μέσα από τις αναστάσεις νεκρών, πριν από το δικό του θάνατο και την Ανάσταση, όπως και η σημερινή ανάσταση του γιου της χήρας της Ναϊν. Έτσι, μέσα από τη σημερινή προστακτική εντολή: «νεανίσκε, σοι λέγω εγέρθητι», καθώς και τις εντολές «η παίς εγείρου» (Λουκ. η' 54) προς την κόρη του Ιάειρου και το «Λάζαρε δεύρο έξω» (Ιωάν, ια' 43) προς το φίλο του το Λάζαρο, ο Ιησούς έρχεται να επιβεβαιώσει την πλήρη, κυριαρχία του πάνω στο θάνατο. Αυτή η πλήρης κυριαρχία του Ιησού πάνω στο θάνατο με τις πιο πάνω αναστάσεις νεκρών γίνονται όλες στην παρουσία πολλών αυτοπτών μαρτύρων, ούτως ώστε να μην μπορούν να αμφισβητηθούν από κανένα. Επιπρόσθετα στέλνουν το ελπιδοφόρο μήνυμα ότι κανένας άνθρωπος, καμιά ηλικία και κανένα φύλο, είτε άντρας είτε γυναίκα, δε θα εξαιρεθούν από την ανάσταση.

Παρά το πιο πάνω μήνυμα ότι κανένας δε θα εξαιρεθεί από την ανάσταση, αφού και κανένας δε θα εξαιρεθεί από το θάνατο, εντούτοις, ο άνθρωπος αδυνατεί να συμβιβαστεί με την ιδέα, πολύ δε περισσότερο με τον ίδιο το θάνατο, όταν μάλιστα αφορά νεαρά πρόσωπα. Έτσι προβάλλει εναγώνια το ερώτημα «γιατί»; Ένα ερώτημα που κι εμείς εκείνη τη στιγμή αδυνατούμε να απαντήσουμε.

Σε τέτοιες ευαίσθητες στιγμές δε χρειάζεται να κρίνουμε με βάση τη λογική, τα λόγια ή και τις πράξεις των ανθρώπων. Σε τέτοιες στιγμές εκείνο που χρειάζεται είναι η στήριξη των ανθρώπων, είτε αυτοί είναι συγγενείς είτε είναι ξένοι. Μια στήριξη που μπορεί να χρειαστούμε κι εμείς. Μια στήριξη που πηγάζει από το σημερινό Ευαγγέλιο.

Το «μη κλαίε» και το «νεανίσκε σοι λέγω εγέρθητι», είναι δυο παρήγορες εντολές που περιορίζουν την υπερβολική λύπη και εξουδετερώνουν την ολιγοπιστία, ενώ παράλληλα αφήνουν να διαφανεί το ελπιδοφόρο μήνυμα της νίκης κατά του θανάτου και της αναστάσεως όλων των ανθρώπων. Άρα και του δικού μας ανθρώπου που πέθανε. Γιατί, όπως είπε ο Ιησούς στην αδελφή του Λάζαρου τη Μάρθα, ο ίδιος είναι η ανάσταση και η ζωή κι όποιος πιστεύει σ' Αυτόν κι αν ακόμα πεθάνει θα ζήσει. Και κατέληξε με το ερώτημα: το πιστεύεις αυτό; (Ιωάν, ια' 25-26).

Το ερώτημα αυτό επαναλαμβάνεται διαχρονικά σε όλους τους ανθρώπους, άρα και σε εμάς. Ο θάνατος είναι πλέον μια κατάσταση προσωρινή. Είναι σαν ένας ύπνος, μεγαλύτερης όμως διάρκειας από το φυσικό ύπνο, μετά από τον οποίο θα ακολουθήσει, όπως σήμερα το «εγέρθητι», δηλαδή η ανάσταση. Αυτό το μεσοδιάστημα, από την έξοδο από αυτή τη ζωή ως την ανάσταση ο ίδιος ο Ιησούς τη χαρακτηρίζει ως «κοίμηση». Απευθυνόμενος στους Μαθητές του τους είπε: «Λάζαρος ο φίλος ημών κεκοίμηται, αλλά πορεύομαι ίνα εξυπνήσω αυτόν» (Ιωάν. ια' 11). Καθησυχάζοντας πάλι τους θορυβημένους συγγενείς του Ιαείρου θα τους πει: «Αναχωρείτε· ου γαρ απέθανε το κοράσιον, αλλά καθεύδει» (Ματθ. θ' 24). «Φύγετε γιατί το κοριτσάκι δεν πέθανε αλλά κοιμάται».

Άρα ο θάνατος είναι μια έξοδος κι ένας χωρισμός προσωρινός για τούτο και η νεκρώσιμη ακολουθία στην εκκλησιαστική γλώσσα χαρακτηρίζεται ως «εξόδιος» ακολουθία. Αυτό δε το ελπιδοφόρο μήνυμα μεταφέρεται και μέσα από την Αποστολική περικοπή της εξοδίου ακολουθίας, ενημερώνοντας και καθησυχάζοντας ταυτόχρονα. «Ου θέλω υμάς αγνοεῖν περὶ τῶν κεκοιμημένων, ἵνα μὴ λυπήσθε καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα. Εἰ γὰρ πιστεύομεν ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σὺν αὐτῷ» (Α' Θεσ. δ' 13-14).

Αδελφοί μου, αυτή η ελπίδα και αυτή η πίστη είναι ιδιαίτερα σημαντική για όλους, γιατί δημιουργεί ουσία και περιεχόμενο στη ζωή μας. Διαφορετικά, κατά τον Απόστολο Παύλο «αν η Χριστιανική μας ελπίδα περιορίζεται μόνο σ' αυτή τη ζωή, τότε είμαστε οι πιο αξιοθρήνητοι απ' όλους τους ανθρώπους. Η αλήθεια όμως είναι πως ο Χριστός έχει αναστηθεί κάνοντας τη αρχή για την ανάσταση όλων των νεκρών» (Α' Κορ. ιε' 19-20). Μια αρχή την οποία επιβεβαίωσε και μέσα από τη σημερινή ανάσταση του γιου της χήρας της Ναΐν. Έτσι το «μη κλαίε» και το «εγέρθητι», έγινε σήμερα το πιο σημαντικό σύμβολο ελπίδας. Ας μην το αγνοήσουμε. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΛΟΥΚΑ
Απόστολος: Τitt. γ' 8-15
Ευαγγέλιο: Λουκ. η' 5-15
15 Οκτωβρίου 2017

Στο σημερινό Ευαγγέλιο ακούσαμε τον Χριστό να διδάσκει το πλήθος μέσω μιας παραβολής. Ένας σπορέας σπέρνει το χωράφι του. Υπάρχει σπόρος που πέφτει στον δρόμο, σπόρος που πέφτει σε πετρώδες έδαφος, σπόρος που πέφτει μέσα στα αγκάθια και σπόρος που πέφτει σε γη καλή. Ένα σημαντικό μέρος της σποράς μοιάζει να πηγαίνει χαμένο και μόνο ένα μέρος της οδηγεί σε καρποφορία. Η διδασκαλία του Χριστού εγείρει απορίες στους μαθητές: τι σημαίνει αυτή η παραβολή και γιατί ο Χριστός επιλέγει να μιλά στο πλήθος με αυτόν τον παράδοξο και αινιγματικό τρόπο; Ο Χριστός θα απαντήσει στους μαθητές ότι σε αυτούς φανέρωσε τα μυστήρια του Θεού, στο πλήθος όμως θα μιλά με παραβολές «ίνα βλέποντες μη βλέπωσι και ακούοντες μη συνιώσιν». Ωστε να κοιτάζουν αλλά να μη βλέπουν και να ακούνε αλλά να μην καταλαβαίνουν.

Τα παράδοξα αυτά λόγια του Χριστού προέρχονται από τον προφήτη Ησαΐα. Εκεί ο προφήτης αναφέρεται στον εκλεκτό λαό του Θεού, τον Ισραήλ που έχει ξεχάσει τον Θεό και το θέλημα του. Σύμφωνα με τα λόγια του Θεού προς τον Ησαΐα (ακούη ακούσετε και ου μη συνήτε και βλέποντες βλέπετε και ου μη ίδητε), ο Ισραήλ ακούει τα λόγια του προφήτη μα δεν τα καταλαβαίνει. Ο Θεός εμφανίζεται να θέλει έναν αθεράπευτο λαό. Ο προφήτης σοκαρισμένος αντιδρά με μια ερώτηση: έως πότε θα συμβαίνει αυτό; Μέχρι να καταστραφεί ο λαός και από τα συντρίμια να προβάλλει ένας νέος σπόρος, είναι η απάντηση του Θεού προς τον προφήτη Ησαΐα.

Όλα τα παραπάνω φαίνεται να υπονοούν ότι ο Θεός κάνει διακρίσεις. Εκλέγει κάποιους που γίνονται οι εκλεκτοί μαθητές του και απορρίπτει άλλους, γιατί τους θεωρεί ανάξιους. Το θέμα αυτό της εκλογής και της απόρριψης εμφανίζεται στην πιο τυπική του μορφή στην περίπτωση των γιών του Ισαάκ, του Ιακώβ και του Ησαύ. Ο Ησαύ είναι ο πρωτότοκος, αλλά παραχωρεί τα πρωτότοκα, γιατί πεινασμένος τα πουλά για ένα πιάτο φακές στον Ιακώβ. Και αργότερα ο Ιακώβ μεταμφιεσμένος σε Ησαύ υποκλέπτει την ευλογία του πατέρα του. Κατά έναν αυθαίρετο τρόπο μοιάζει ο Θεός να προκρίνει τον Ιακώβ και να παραθεωρεί τον Ησαύ.

Το ερώτημα ποιους εκλέγει ο Θεός βασάνιζε τους χριστιανούς επί αιώνες. Η σημερινή παραβολή μοιάζει επιφανειακά σαν να ενισχύει αυτό το ερώτημα. Εμείς σε ποιο έδαφος ανήκουμε; Είμαστε γη αγαθή ή γη που θα αποδειχθεί άκαρπη; Κάποιοι πίστεψαν πως ο Θεός προορίζει ορισμένους για τη σωτηρία και άλλους για την απώλεια. Το πίστεψαν αυτό, γιατί θεώρησαν πως η σωτηρία είναι εξ' ολοκλήρου στα χέρια του Θεού και δεν μπορεί να την κερδίσει ο άνθρωπος με τα δικά του επιτεύγματα. Πως είναι δηλαδή αποκλειστικά καρπός της χάριτος και όχι των καλών έργων. Άλλοι είχαν πεισθεί για το αντίθετο. Οι άνθρωποι με τον αγώνα τους, η αντίθετα με τις παραλείψεις τους, οδηγούνται οι μεν στη σωτηρία, οι δε στην απώλεια. Οι πρώτοι έριχναν το βάρος στην κυριαρχία του θελήματος του Θεού. Οι δεύτεροι τόνιζαν την ελευθερία του ανθρώπου. Ποιος όμως είχε δίκιο;

Η απάντηση που δίνει η Αγία Γραφή είναι: κανείς από τους δυο. Γιατί ο Θεός πάντας θέλει σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν. Ο Θεός εκλέγει ολόκληρο το ανθρώπινο γένος. Και το κάνει αυτό με την ύψιστη πράξη εκλογής: την ενσάρκωση. Ο Θεός επιλέγει να γίνει άνθρωπος για να δώσει τη ζωή στους ανθρώπους. Κατά έναν παράδοξο τρόπο ο Θεός εγκαταλείπει μόνον έναν: αυτόν που πεθαίνει πάνω στον Σταυρό, αυτόν που κατεβαίνει στον Άδη, τον Χριστό. Αλλά ο Χριστός, αυτός ο φαινομενικά απορριμμένος από τον Θεό και κυριολεκτικά απορριμμένος από τους ανθρώπους, είναι

αυτός που γίνεται η πηγή της ζωής για όλους εμάς. Έτσι φανερώνεται πως δεν υπάρχουν δυο ομάδες ανθρώπων, αυτοί που εκλέγονται από το Θεό και αυτοί που απορρίπτονται. Εκλογή και απόρριψη είναι οι δυο όψεις της ζωής του καθενός μας, οι δυο πλευρές της δικής μας προσωπικής ιστορίας. Κατά έναν μυστικό τρόπο η εκλογή του Θεού και η ανθρώπινη ανταπόκριση δεν αναιρούν η μια την άλλη, δεν συνιστούν ένα παιγνίδι μηδενικού αθροίσματος.

Ο Θεός εκλέγει τον Ιακώβ γιατί βλέπει σε αυτόν τον ακέραιο άνθρωπο, αυτόν που είναι έτοιμος να διέλθει μια σειρά από δοκιμασίες, αυτόν που είναι διατεθειμένος να παλέψει για να πραγματοποιήσει το θέλημα του Θεού. Αλλά στο τέλος της ιστορίας, όταν ο Ιακώβ θα συμφιλιωθεί με τον Ησαΰ, αυτός ο δεύτερος θα παραδεχθεί ότι ο Θεός του έδωσε πλούσια τα ελέη Του γι' αυτό και δεν θα δεχθεί τις κατευναστικές προσφορές του Ιακώβ, γιατί παραδέχεται πως δεν του έλειψε ποτέ τίποτα. Το κέρδος του Ιακώβ δεν συνιστά απώλεια για τον Ησαΰ. Και είναι πολύ όμορφη η στιγμή της συμφιλίωσης των δυο αδελφών, όταν μετά από συγκρούσεις, ζήλιες και αντιπαλότητες, ο Ιακώβ, αντικρίζοντας τον Ησαΰ, λέει πως στο πρόσωπό του βλέπει τον ίδιο τον Θεό. Τον Θεό που ευλογεί τις ζωές όλων. Τον Θεό που εκλέγει τον διώκτη Παύλο για να τον αναδείξει απόστολο των εθνών. Αλλά και τον Θεό που εκλέγει τον Ιούδα τον Ισκαριώτη ως απόστολο, τον έχει μαζί του μέχρι και τον μυστικό Δείπνο, του προσφέρει ότι προσφέρει και στους άλλους, το σώμα και το αίμα του, για να του αντιπροσφέρει αυτός την προδοσία.

Και εμείς σήμερα κάνουμε ανάλογες σκέψεις. Κάποιοι από εμάς μπορεί να νομίζουμε πως ανήκουμε στους εκλεκτούς και εκλεγμένους, πως ο Θεός μας έχει μια για πάντα τοποθετήσει στους προνομιούχους, σε αυτούς που και σε αυτή τη ζωή και στην άλλη θα απολαμβάνουν τις δωρεές του. Κάποιοι άλλου, πληγωμένοι από τη ζωή και αποκαρδιωμένοι από τα λάθη τους, μπορεί να πιστεύουν πως ο Θεός τους έχει λησμονήσει, πως τους έχει ξεχάσει, πως δεν τους περιλαμβάνει σε αυτούς που θα σωθούν. Και οι δυο αυτοί συλλογισμοί είναι λανθασμένοι. Δεν υπάρχουν δυο ομάδες ανθρώπων, παιδιά του Θεού και αποπαιδιά.

Σε όλους έρχεται ο διάβολος και βάζει σκέψεις και λογισμούς ενάντια στο θέλημα του Θεού. Σε όλους οι ρίζες της πνευματικής ζωής στερούνται του αναγκαίου βάθους για να καρπίσει ο λόγος του Θεού. Όλοι κατακλυζόμαστε από μέριμνες και επιθυμίες που πνίγουν τον λόγο του Θεού μέσα μας. Αλλά και όλοι έχουμε μέσα μας γη αγαθή, τόπο όπου μπορεί να πέσει ο λόγος του Θεού και να καρποφορήσει δίνοντας καρπό εκατονταπλασίονα.

Το σημερινό Ευαγγέλιο μας ανοίγει έναν δρόμο: απελευθερωμένοι από το άγχος της ερώτησης, «ανήκω άραγε κι εγώ στους εκλεγμένους από τον Θεό για τη σωτηρία»; Μπορούμε πια να αναλάβουμε το έργο της μαρτυρίας προς τους άλλους. Της μαρτυρίας πως ο Θεός μας έχει εκλέξει όλους. Της μαρτυρίας πως κανείς δεν στερείται της παρουσίας του Θεού παρά μόνο αυτός που πεισματικά και εωσφορικά το επιλέγει. Της μαρτυρίας πως ο Χριστός, κατερχόμενος στον Άδη, μας φανέρωσε πως είναι αδελφός και συμπαραστάτης του ανθρώπου, ακόμα και στην κόλαση, διαταράσσοντας την απόλυτη μοναξιά που αναζητά ο αμαρτωλός.

Η προφητεία του Ησαΰα έχει πραγματοποιηθεί. Η ανθρώπινη ιστορία υπήρξε εν πολλοίς μια ιστορία καταστροφών και ερειπίων. Αλλά ο σπόρος για τον οποίο κάνει λόγο ο Ησαΰας, ο σπόρος που θα ακολουθήσει μετά τις καταστροφές, έχει βλαστήσει. Ο σπόρος είναι ο ενσαρκωθείς Ιησούς. Και ο σπόρος αυτός μπορεί να βλαστήσει μέσα στον καθένα μας.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. α' 11-19

Ευαγγέλιο: Λουκ. η' 26-39

22 Οκτωβρίου 2017

«Τι εμοί και σοι, Ιησού υιέ του Θεού του υψίστου; Δέομαί σου, μη με βασάνισης» (Λουκ. η' 28).

Δυο κόσμοι, διαμετρικά αντίθετοι, συγκρούονται σήμερα μεταξύ τους. Ο ένας είναι ο κόσμος του Θεού, που είναι ο κόσμος της ελευθερίας και της αγάπης, και ο άλλος ο κόσμος του διαβόλου, ένας κόσμος δουλείας, κακίας, εξαθλίωσης και ολοκληρωτικής εξαφάνισης της προσωπικότητας του ανθρώπου. Η σύγκρουση είναι πραγματική και όχι φαινομενική και είναι μικρογραφία μιας πραγματικότητας που συντελείται καθημερινά και στην οποία στο τέλος θα υπερισχύει η δύναμη του Θεού.

Την αντίθεση μεταξύ Ιησού και διαβόλου δεν επιβεβαιώνουν μόνο το ερώτημα του δαιμονισμένου των Γαδαρηνών, καθώς και αυτά που περιγράφονται στο σημερινό ευαγγέλιο, αλλά και όσα υπογραμμίζονται από δυο μαθητές του Ιησού, τον Ιωάννη και τον Πέτρο. Ο Ιωάννης, αναφέρει ότι Υιός του Θεού ήρθε στον κόσμο για να καταστρέψει τα έργα του διαβόλου: «Εις τούτο εμφανέρωθη ο υιός του Θεού ίνα λύση τα έργα του διαβόλου» (Α' Ιωάν. γ' 8). Από την άλλη ο Πέτρος μας αποκαλύπτει ότι: «Ο αντίπαλος σας ο διάβολος περιφέρεται σαν λιοντάρι που βρυχάται, ζητώντας ποιόν να καταβροχθίσει». Για τούτο και μας προτρέπει να είμαστε «νηφάλιοι κι άγρυπνοι... και να αντισταθούμε σ' αυτόν, μένοντας ακλόνητοι στην πίστη μας». (Α' Πέτρ. ε' 8-9).

Το ότι, το έργο του διαβόλου είναι καταστροφικό επιβεβαιώνεται από την όλη εικόνα και συμπεριφορά του δαιμονισμένου, Είναι γυμνός, όχι μόνο σωματικά, αλλά είναι απογυμνωμένος από κάθε ηθική αξία και κοινωνικό φραγμό. Δεν έμενε σε σπίτι, αλλά ζούσε στα μνήματα και στις ερημιές ενώ κατέστη ο φόβος και ο τρόμος των ανθρώπων. Και το σημαντικότερο, έχασε την προσωπικότητά του, έχασε το όνομά του, όπως το επιβεβαιώνει σήμερα ο ίδιος. Στην ερώτηση του Ιησού, «ποιο είναι το όνομά σου»; Εκείνος απάντησε: «Λεγεών». «Γιατί είχαν μπει μέσα του πολλά δαιμόνια», κατά τον Ευαγγελιστή Λουκά.

Όμως το καταστροφικό του έργο δε σταματά ως εδώ. Έχει κάνει υποχείριους και αδίστακτους παραβάτες του νόμου του Θεού τους Γαδαρηνούς. Και όχι μόνο. Ζητά όχι τη δική του τιμωρία, αλλά την τιμωρία και ολοκληρωτική καταστροφή των συνεργατών του, επιτρέποντας τους να μπουν στο κοπάδι των χοίρων. Μέσα δε από αυτή την καταστροφή ήθελε να θεωρήσουν τον Ιησού σαν αίτιο και να τον αποστραφούν οι άνθρωποι.

Μπορεί το έργο του διαβόλου να είναι καταστροφικό. Μπορεί και ο Ιησούς να επέτρεψε αυτή την καταστροφή, για να συνετίσει, μέσα από την τιμωρία, τους παραβάτες Γαδαρηνούς. Όμως εκείνο που προβάλλει εντονότερα είναι η αδυναμία του διαβόλου έναντι του Ιησού, την οποία και

ομολογεί απεριφραστα λέγοντας: «δέομαι σου, μη με βασανίσεις». «Σε παρακαλώ μη με βασανίσεις». Αλλά το σημαντικότερο είναι ότι αναγνωρίζει τον Ιησού ως Υιό του Θεού και ότι το δικό του έργο δεν έχει καμιά σχέση με το έργο του Ιησού.

Είναι σημαντική η ερώτηση και ταυτόχρονα η ομολογία του δαιμονισμένου: «Τι εμοί και σοι Ιησού, υιέ του Θεού του υψίστου; Δέομαι σου, μη με βασανίσης». Είναι σημαντική η ομολογία και η αναγνώριση του Ιησού ως Υιού του Θεού του Υψίστου. Είναι σημαντική και η αναγνώριση της υπεροχής του κόσμου του Θεού, τον οποίο χαρακτηρίζει η σωφροσύνη και η ευπρέπεια, ιδιαίτερα δε, η ελευθερία και η αγάπη. Αντίθετα τον κόσμο του διαβόλου τον χαρακτηρίζει η ανελευθερία και το μίσος ενώ μετατρέπει τον άνθρωπο σε ένα άβουλο όργανο και ένα ζωντανό νεκρό.

Πάνω απ' όλα όμως, ο κόσμος του Θεού είναι επώνυμος. Έχει όνομα, το όνομα Ιησούς, «που είναι πάνω απ' όλα τα ονόματα. Κι έτσι, στο όνομα του Ιησού όλα τα επουράνια, τα επίγεια και τα υποχθόνια θα προσκυνήσουν, και κάθε γλώσσα θα ομολογήσει ότι Κύριος είναι ο Ιησούς Χριστός, για να δοξάζεται έτσι ο Θεός Πατέρας» (Φίλιπ. β' 9-11).

Σ' αυτό το όνομα, το όνομα Ιησούς, υποκλίθηκε σήμερα ο φαινομενικά «παντοδύναμος» δαίμονας ζητώντας αρχικά το έλεος για τον εαυτό του, για να μην τον βασανίσει και στη συνέχεια να του επιτραπεί να μπει στο κοπάδι των χοίρων. Υποκλίθηκε και πάλι, μετά τη θεραπεία, ο πρώην δαιμονισμένος όχι για να του επιτραπεί να φύγει, αλλά για να παραμείνει μόνιμα κοντά στον Ιησού! «Ιματισμένος και σωφρονών», όχι μόνο επέστρεψε υγιής στο σπίτι του αλλά «κι έφυγε διαλαλώντας σ' όλη την πόλη όσα έκανε σ' αυτόν ο Ιησούς». Αντίθετα, το πλήθος των Γαδαρηνών δε συνετίστηκε ούτε και μέσα από την καταστροφή, έστω κι αν έβλεπε τον πρώην δαιμονισμένο, «να φοράει ρούχα και να φέρεται λογικά».

Τραγικό στ' αλήθεια το κατόντημα του μεταπτωτικού ανθρώπου, που απογυμνωμένος από τις αρετές οδηγείται στην εξαθλίωση. Από άνθρωπος γίνεται απάνθρωπος. «Σπάζοντας τα δεσμά» με το Θεό και την ηθική, οδηγείται στην απογύμνωση και τη νέκρωση, βρίσκοντας ανακούφιση μόνο στα μνήματα, ανάμεσα στους νεκρούς, μιας και ο ίδιος, όντας νεκρός, δεν μπορεί να αντιληφθεί την αξία της ζωής.

Αδελφοί μου, το τραγικό κατόντημα όπως παρουσιάζεται αρχικά στο δαιμονισμένο και στη συνέχεια στους κατοίκους των Γαδαρηνών είναι δυστυχώς και φαινόμενο της εποχής μας. Αν ρίξουμε μια ματιά γύρω μας ή ακόμα και μέσα μας, τότε χωρίς έκπληξη, θα διαπιστώσουμε ότι ούτε κι εμείς έχουμε ελευθερωθεί από το δαίμονα των παθών. Στώμεν καλώς, λοιπόν, κι ας τον παρακαλέσουμε, όχι να μας πάρει μαζί Του, αλλά ελευθερώνοντας κι εμάς «είναι συν ημίν» για να μπορούμε κι εμείς να διαλαλούμε όσα έκαμε και σε μας ο Ιησούς. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. β' 16 – 20

Ευαγγέλιο: Λουκ. η' 41 – 56

29 Οκτωβρίου 2017

Η ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα αναφέρεται σε δύο θαύματα τα οποία τέλεσε ο Χριστός. Την ανάσταση της κόρης του Ιαείρου και τη θεραπεία της αιμορροούσας γυναίκας. Τα δύο αυτά θαύματα θα μπορούσαν να αποτελέσουν ξεχωριστές διηγήσεις με επιμέρους διδάγματα για μας. Η Εκκλησία μας, όμως, τα περιλαμβάνει σε μια διήγηση γιατί αυτά έγιναν διαδοχικά στον ίδιο χώρο και χρόνο αλλά και γιατί έχουν κοινά μηνύματα να δώσουν σε μας.

- Πρώτα εξετάζοντας το γεγονός της αναστάσεως της κόρης του Ιαείρου βλέπουμε τον Χριστό να επιτελεί το θαύμα με ένα του λόγον **«εφώνησε λέγων· Η παῖς, εγείρου»**. Το ίδιο ακριβώς συνέβη και με τις άλλες δύο αναστάσεις νεκρών που καταγράφονται στα Ευαγγέλια, την ανάσταση του υιού της χήρας της Ναΐν, και την ανάσταση του Λαζάρου. Φανερώνεται έτσι η παντοδυναμία του Χριστού. Δεν χρειάζεται να διαμεσολαβήσει και να επικαλεστεί ο Χριστός κάποια άλλη δύναμη. Είναι ο ίδιος Θεός, κύριος της ζωής και, του θανάτου, όπως μας το διαβεβαιώνει και ο ίδιος **«εγώ ειμι η ανάστασις και η ζωή»**. Με τις αναστάσεις νεκρών που έκανε ο Χριστός προμήνυσε και τη δική του ανάσταση. Όταν δε αναστήθηκε ο Ίδιος από τους νεκρούς τότε όχι μόνο φανέρωσε την παντοδυναμία και τη Θεότητα του αλλά έδωσε σε όλους εμάς τη δυνατότητα να έχουμε ζωή αιώνια. Δεν δίνει απλά μια προέκταση της παρούσας ζωής μας στον παρόντα κόσμο αλλά έδωσε τη δυνατότητα στον άνθρωπο της αιώνιας ζωής στη βασιλεία Του. Μας το διαβεβαιώνει άλλωστε πάλι ο ίδιος ο Χριστός **«ο πιστεύων εις εμέ καν αποθάνη ζήσεται»**. Ο φυσικός θάνατος του κάθε ανθρώπου δεν θα αποτελεί πια το τέλος και την εκμηδένιση αλλά την έναρξη μιας καινούριας αθάνατης ζωής. Ενθαρρυντικά λοιπόν τα μηνύματα για τους ανθρώπους που πιστεύουν αληθινά στον Χριστό. Σε αυτό άλλωστε μας καλεί και ο Ευαγγελιστής με τα θαύματα του Χριστού που μας παραθέτει· να θεμελιώσουμε την πίστη μας στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού.
- Ένα άλλο διπλό δίδαγμα που μας στέλνει η σημερινή περικοπή είναι ότι ο κάθε άνθρωπος, της κάθε εποχής, για να προσεγγίσει τον Χριστό χρειάζεται να βγει πρώτα από το εγώ του. Οι άνθρωποι έχουν την τάση να περιχαράκωνονται γύρω από τον εαυτό τους και να περιστρέφονται γύρω από τις απόψεις τους. Θα πρέπει ασφαλώς ο άνθρωπος να έχει αξιοπρέπεια και κυρίως να μην λυγίζει μπροστά στον εχθρό ή τον κατακτητή. Μπροστά όμως στον Θεό θα πρέπει να λυγίζουμε τα γόνατα, να ξεφεύγουμε από το εγώ μας και να πορευόμαστε με

ταπείνωση στο θέλημα του Θεού. Αυτό έπραξε και ο Ιάειρος ένας αρχισυνάγωγος. Παρά την κοινωνική του θέση ταπεινώθηκε μπροστά στον Χριστό έπεσε **«παρά τους πόδας του Ιησού»** για να λάβει μετά, την ευεργεσία της ανάστασης της κόρης του. Το ίδιο έπραξε και η αιμορροούσα γυναίκα· **«ήλθε και προσέπεσεν αὐτῷ»**. Έτσι, εκτός από την πίστη που είχαν οι πιο πάνω, είχαν επίσης κόσμημα την ταπείνωση ενώπιον του Θεού. Έπειτα βλέπουμε τους δύο αυτούς ανθρώπους, Ιάειρο και αιμορροούσα γυναίκα στο πρόβλημά τους, στην ώρα περίπτωσης να μην κάθονται σπιτί τους και απλά να απελπίζονται. Ξεπερνούν τα όποια εμπόδια, κοινωνική θέση, εγώ και λοιπά και βγαίνουν να συναντήσουν τον Χριστό να λύσει το πρόβλημά τους. Η στάση τους αυτή ανταμείβεται. Έτσι και εμείς πρέπει να μην κλεινόμαστε στον εαυτό μας ή στο τι θα πει ο άλλος, να απελπιζόμαστε σε ένα πρόβλημά μας, μια θλίψη, ένα αδιέξοδο, ίσως σε ένα αμάρτημά μας. Να σηκωθούμε και να προστρέξουμε στον Χριστό τον οποίο θα συναντήσουμε στην Εκκλησία και μέσα από τα μυστήριά της.

- Ένα τελευταίο μήνυμα που θα επισημάνουμε είναι η σωστή στάση μας απέναντι στον Θεό. Μπορεί να θρησκευούμε, να είμαστε μέσα στην Εκκλησία, να ακούμε το Ευαγγέλιο αλλά να μην τελεσφορούμε πνευματικά. Αυτό θα πρέπει να μας προβληματίσει. Γιατί να μην καρποφορούμε ενώ κάνουμε όλα τα καθήκοντά μας ως χριστιανοί; Μήπως τα κάνουμε μηχανικά, ή από συνήθεια; Ή αυτό που κάνουμε είναι αποτέλεσμα της βαθιάς πίστες και αγάπης μας προς τον Θεό; Το πλήθος, όταν ο Χριστός πορευόταν προς το σπιτί του Ιαείρου, ήταν τόσο πολύ ώστε λέγει ο Πέτρος **«οι ὄχλοι συνέχουσί σε και αποθλίβουσι»**. Όμως παρόλο που ήταν τόσο κοντά στον Χριστό δεν λαμβάνει κανείς κάποια ευεργεσία παρά μόνο η αιμορροούσα. Είναι γιατί η γυναίκα αυτή πλησίασε τον Χριστό και ήταν κοντά του όχι μόνο τοπικά αλλά και τροπικά. Έτσι χρειάζεται και ο κάθε χριστιανός πέρα από τα τυπικά του καθήκοντα ή την συμμετοχή του στις ακολουθίες να βρίσκεται και ο νους και η καρδιά του συγκεντρωμένα στον Θεό.

Σπουδαία λοιπόν τα μηνύματα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής τα οποία καλούμαστε να εφαρμόσουμε στη ζωή μας: Πίστη στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, ταπείνωση και ουσιαστική εγγύτητα προς τον Χριστό. Έτσι θα μπορέσουμε και εμείς να μετάσχουμε στη χάρη Του.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πα.	1/9	ΜΗΛΙΑ (Εοπ.)	Κυ.	1/10	ΑΡΜΙΝΟΥ
Σα.	2/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Πε.	5/10	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Κενδέας (Εοπ.)
Κυ.	3/9	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ	Κυ.	8/10	ΚΙΣΣΟΥΣΑ
Τρ.	5/9	ΛΕΜΩΝΑ (Εοπ.)	Κυ.	15/10	ΑΜΑΡΓΕΤΗ
Τε.	6/9	ΑΝΩΓΥΡΑ	Τρ.	17/10	ΚΟΥΚΛΙΑ (Εοπ.)
Πα.	8/9	ΚΟΙΛΗ	Πα.	20/10	ΕΠΙΣΚΟΠΗ (Εοπ.)
Σα.	9/9	ΜΑΝΔΡΙΑ	Κυ.	22/10	ΠΟΛΕΜΙ
Κυ.	10/9	ΤΙΜΗ	Κυ.	22/10	ΚΟΝΙΑ (Εοπ.)
Πε.	14/9	ΟΜΟΔΟΣ	Τε.	25/10	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ (Εοπ.)
Κυ.	17/9	ΙΝΝΙΑ	Πε.	26/10	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ
Τρ.	19/9	ΠΙΣΣΟΥΡΙ (Εοπ.)	Σα.	28/10	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Θεόδωρος (Δοξολογία)
Κυ.	24/9	ΜΕΣΣΟΓΗ	Κυ.	29/10	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΑ
Τρ.	26/9	ΠΡΑΣΤΕΙΟ			

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Πα.	1/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Εοπ.)	Κυ.	1/10	ΔΡΟΥΣΙΑ
Κυ.	3/9	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ	Κυ.	8/10	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΟΤΤΟΥ
Πα.	8/9	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ	Κυ.	15/10	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα
Κυ.	10/9	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Κυ.	22/10	ΛΥΣΟΣ
Πε.	14/9	ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΨΩΚΑΣ	Δε.	23/10	ΚΟΝΙΑ
Κυ.	17/9	ΠΡΟΔΡΟΜΙ	Τε.	25/10	ΦΟΙΤΗ (Εοπ.)
Κυ.	24/9	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ	Πε.	26/10	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος
Πε.	28/9	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ	Σα.	28/10	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Δοξολογία)
			Κυ.	29/10	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Τε.	6/9	ΑΣΠΡΟΓΙΑ, Αγ. Σώζοντας (Εοπ.)	Κυ.	1/10	ΒΑΣΑ
Πα.	8/9	ΠΕΛΑΘΟΥΣΑ, Παναγία Χόρτενη	Κυ.	8/10	ΔΡΟΥΣΙΑ
Κυ.	10/9	ΑΡΓΑΚΑ	Κυ.	8/10	ΚΕΡΕΠΙ (Εοπ.)
Τε.	13/9	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΜΙΝΘΗΣ (Εοπ.)	Δε.	9/10	ΜΑΝΔΡΙΑ
Πε.	14/9	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΜΙΝΘΗΣ	Κυ.	15/10	ΣΤΕΝΗ
Κυ.	17/9	ΧΡΥΣΟΧΟΥ	Τε.	18/10	ΚΟΥΚΛΙΑ
Κυ.	24/9	ΝΕΟ ΧΩΡΙΟ	Κυ.	22/10	ΜΑΛΙΑ
Τε.	27/9	ΚΟΛΩΝΗ, Άγιος Νεόφυτος	Τε.	25/10	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος (Εοπ.)
			Πε.	26/10	ΠΑΡΑΜΑΛΙ
			Κυ.	29/10	ΧΟΥΛΟΥ
			Κυ.	29/10	ΣΤΑΤΟΣ (Εοπ.)

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

3/9	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ	8/10	ΜΑΝΔΡΙΑ
17/9	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΟΥΔΑ	15/10	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ
24/9	ΚΟΥΚΛΙΑ	29/10	ΚΟΛΩΝΗ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

8/10	ΑΥΔΗΜΟΥ
15/10	ΤΣΑΔΑ
22/10	ΠΡΑΣΤΕΙΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

8/10 ΛΕΜΠΑ
22/10 ΤΙΜΗ

*Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου
www.ιμπαφου.org*

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ



Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2017

ΕΤΟΣ ΔΗ΄

ΑΡ.449 - 450

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος : Γαλ. στ΄ 11-18

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιστ΄ 19-31 5

Νοεμβρίου 2017

«Όπως οι θέλοντες διαβήναι ένθεν προς υμάς μη δύνωνται, μηδέ οι εκειθεν προς ημάς διαπερώσιν» (Λουκ. ιστ΄26)

Αν με τον όρο «ζω» εννοώ, σαν άνθρωπος ότι υπάρχω, ότι έχω την αίσθηση της ύπαρξής μου και την ίδια στιγμή αναγνωρίζω πρόσωπα και καταστάσεις που είτε βρίσκονται στη ζωή, είτε έχουν πεθάνει, τότε σημαίνει με βάση και το σημερινό ευαγγέλιο, ότι η ζωή χωρίζεται στην παρούσα, την τωρινή και τη μέλλουσα. Μια ζωή που όχι μόνο χωρίζεται σε δυο φάσεις αλλά αυτές οι φάσεις είναι αλληλοεξαρτώμενες. Κατ'επέκταση, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί η ύπαρξη είτε της παρούσας είτε της μέλλουσας, δηλαδή της ζωής μετά το θάνατο. Όταν μάλιστα ο άνθρωπος εξακολουθεί να βλέπει στο βάθος της ύπαρξής του το νόμο του Θεού, ένα νόμο που η εφαρμογή του καθορίζει την ποιότητα παρούσας και μέλλουσας ζωής, τότε καταλήγει με βεβαιότητα στο συμπέρασμα ότι, δεν μπορεί να γίνει αποσύνδεση της ζωής από το νόμο του Θεού.

Η ζωή, λοιπόν, δεν είναι απλά ύπαρξη. Είναι συνύπαρξη. Είναι συνύπαρξη με το Θεό και το συνάνθρωπο. Συνύπαρξη με το Θεό σημαίνει κατ' αρχάς εφαρμογή των εντολών του, με ύψιστη την εντολή της αγάπης. Σημαίνει ακόμα ταύτιση της ζωής μας με τη ζωή του Χριστού ο οποίος είπε ότι «Ο Υιός του Ανθρώπου δεν ήρθε για να τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει και να προσφέρει τη ζωή του λύτρο για όλους» (Ματθ. κ΄28).

Η αγάπη, λοιπόν, όπως την προβάλλει ο Χριστός, τόσο σαν εντολή, όσο και σαν πράξη, περνά μέσα από το συνάνθρωπο. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να υπάρξει συμμετοχή στη ζωή του Χριστού χωρίς ο άνθρωπος να μετέχει της ζωής των συνανθρώπων του.

Ο άνθρωπος και ιδιαίτερα ο Χριστιανός δεν μπορεί να ευτυχεί μόνος του, όταν οι άλλοι άνθρωποι τριγύρω του δυστυχούν. Για τούτο και πρίν από το θαύμα του πολλαπλασιασμού των πέντε άρτων και των δύο ιχθύων προέτρεψε τους μαθητές του «δώτε αυτοίς υμείς φαγείν» (Ματθ. ιδ΄16).

«Δώστε τους εσείς να φάνε» Πάλι, κατά τον Χριστό, κριτήριο κατά την τελική κρίση θα είναι η έμπρακτη εκδήλωση αγάπης προς το συνάνθρωπό. Γιατί; «Γιατί, όπως θα πει, πείνασα και μου δώσατε να φάω, δίψασα και μου δώσατε να πιω, ήμουν ξένος και με περιμαζέψατε, γυμνός και με ντύσατε, άρρωστος και μ'επισκεφτήκατε, φυλακισμένος κι ήρθατε να με δείτε» (Ματθ. ΚΕ΄35-36).

Συμμετοχή, λοιπόν στη ζωή του συνανθρώπου, κατά τον Απόστολο Παύλο σημαίνει προσφορά βοήθειας την ώρα που την χρειάζεται, καθώς και συμμετοχή στη χαρά και τη λύπη του. Επίσης προτρέπει «Αν κάποιος

σας κάνει κακό, μην του το ανταποδίσετε. Φροντίζετε να κάνετε το καλό σ' όλους τους ανθρώπους» (Ρωμ.ιβ' 13-17).

Με βάση τα πιο πάνω μπορούμε να κατανοήσουμε τη σημερινή παραβολή του πλουσίου και του φτωχού Λαζάρου και ιδιαίτερα να διαπιστώσουμε με βεβαιότητα ότι το περιεχόμενο της δεν είναι ούτε υποθετικό, ούτε φαντασικό, αλλά απόλυτα πραγματικό. Ότι οι σκηνές που περιγράφει τόσο για την παρούσα ζωή, όσο και για τη μέλλουσα ζωή είναι πραγματικές, όπως πραγματική είναι η ύπαρξη παρούσας και μέλλουσας ζωής. Με βάση τον τρόπο ζωής μας στην παρούσα καθημερινή ζωή διαμορφώνουμε τη μέλλουσα την οποία και θα κερδίσουμε ή θα χάσουμε. Για τούτο η σημερινή παραβολή χτυπά σαν καμπανάκι, προειδοποιώντας μας ότι μόνο στην παρούσα ζωή έχουμε τη δυνατότητα της μετάνοιας και της διόρθωσης. Επίσης μας υπενθυμίζει ότι ζωή δε σημαίνει μόνο απόλαυση υλικών αγαθών και μάλιστα στερώντας τα από τους άλλους. Η ζωή δικαιώνεται μέσα από το «δίνω» μέσα από το προσφέρω. Η ζωή δικαιώνεται μέσα από την πίστη, την υπομονή, την εγκαρτέρηση. Η ζωή δικαιώνεται όταν γι' αυτήν πυξίδα και καθοδηγητικός φάρος είναι ο νόμος του Θεού. Ακούσαμε σήμερα τον Αβραάμ να υποδεικνύει στον πλούσιο:

«Έχουν τα λόγια του Μωυσή και των Προφητών ας υπακούσουν σ' αυτά... Αν δεν υπακούνε στα λόγια του Μωυσή και των Προφητών, δε θα πειστούν ούτε κι αν αναστηθεί κάποιος από τους νεκρούς».

Η παραβολή, λοιπόν, θέλει να στρέψει την προσοχή μας στο νόμο του Θεού, στην τωρινή, αλλά και στην καθημερινή στιγμή της ζωής μας και ιδιαίτερα στο πώς θα τον εφαρμόσουμε μέσα από την μετάνοια, την αλλαγή και τη διόρθωση. Κι αυτό πρέπει να γίνει τώρα, όχι αύριο, γιατί μπορεί να μην υπάρξει αύριο και το χειρότερο αυτό το αύριο να μην μπορούμε να το αλλάξουμε, όπως συνέβη σήμερα στον πλούσιο της Παραβολής. Ο Απόστολος Παύλος μας υπενθυμίζει ότι: «Ιδού νυν καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού νυν ημέρα σωτηρίας» (Β' Κορ. στ' 2). Να τώρα είναι ο καιρός της χάρης, τώρα είναι η ημέρα της σωτηρίας.

Αδελφοί μου, όπως ακούσαμε σήμερα, ζωή δεν είναι μόνον η παρούσα, αλλά και η μέλλουσα. Προσωρινή και αιώνια ζωή είναι πραγματικές και αλληλοεξαρτώμενες. Θεμέλιο τους η ηθική τάξη που προβάλλει σαν διδασκαλία, σαν βίωμα και ιδιαίτερα σαν ήθος σαν πράξη, σαν τρόπος καθημερινής ζωής. Μόνο η αγάπη του σήμερα μπορεί να οικοδομήσει ένα ελπιδοφόρο αύριο, αλλά και να διασφαλίσει το αιώνιο. Το σήμερα μπορούμε να το αλλάξουμε. Το αύριο μπορούμε μόνο να το διαμορφώσουμε αρχίζοντας από τώρα. Ας ζήσουμε σωστά την παρούσα ζωή αν θέλουμε, οι βλέψεις μας για την αιώνια ζωή, να καταστούν πραγματικότητα.

Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β΄ Κορ. θ΄ 6-11

Ευαγγέλιο: Λουκ. ι΄ 25-37 12

Νοεμβρίου 2017

«Τι ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;»

Η ζωή του ανθρώπου πάνω στη γη προσφέρεται ως μοναδική ευκαιρία για πλήρη αποδοχή της αγάπης του Θεού, την οποία καλείται να προσφέρει αδιάκοπα στους συνανθρώπους του. Στο θέμα ακριβώς αυτό εστιάζεται η σημερινή ευαγγελική περικοπή, η οποία αναφέρεται στην παραβολή του Καλού Σαμαρείτη. Μέσα απ' αυτή την παραβολή δίνεται απάντηση στο ερώτημα ποιος είναι ο πλησίον μας. Εγείρεται επίσης το ζήτημα πώς ο καθένας από εμάς γίνεται πλησίον για τον άλλο. Και αυτό γιατί σε τελική ανάλυση στην προοπτική της αυθεντικής κοινωνίας αγάπης που σφυρηλατείται στην πραγματικότητα της Εκκλησίας όλοι οι άλλοι είναι πλησίον μας και αδελφοί μας και σαν τέτοιους θα πρέπει να τους αντικρίζουμε. Αυτό κι αν συνιστά την απάντηση στο ζήτημα που εγείρεται στην εποχή μας για τη δυνατότητα μιας αυθεντικής κοινωνίας προσώπων και λαών.

Αφορμή για την υπέροχη παραβολή του Καλού Σαμαρείτη στάθηκε ο νομικός της σχετικής ευαγγελικής διήγησης, ο οποίος εμφανίστηκε να απορεί για την αιώνια ζωή και ειδικότερα πώς θα μπορούσε να γίνει κληρονόμος της. Νόμιζε ότι θα μπορούσε να το κατορθώσει με την τυπολατρική τήρηση των εντολών.

Ο οδοιπόρος της παραβολής έπεσε σε ενέδρα ληστών, οι οποίοι τον εγκατέλειψαν μισοπεθαμένο και γυμνό σε έρημο τόπο. Ένας ιερέας του Μωσαϊκού νόμου και του ναού του Σολομώντος εμφανίζεται πρώτος στη σκηνή. Είδε τον άνθρωπο στην τραγική κατάσταση που βρέθηκε, αλλά έσπευσε αμέσως να απομακρυνθεί, χωρίς να τον βοηθήσει. Στη συνέχεια πέρασε ένας Λευίτης. Και αυτός λειτουργός του νόμου και του ναού. Τον αντίκρισε και αυτός μισοπεθαμένο και αντιπαρήλθε. Συνέχισε κανονικά το δρόμο του. Ο ιερέας και ο λευίτης επέλεξαν τη «θυσία» και τα «ολοκαυτώματα», δηλαδή τη στείρα τυπολατρία, αφού ο νόμος απαγόρευε στους λειτουργούς του ναού να έρχονται σε επαφή με τα νεκρά σώματα, για να μην μολυνθούν και να εκπληρώσουν έτσι «καθαροί» τα καθήκοντά τους.

Αξιοσημείωτη είναι η παρουσία στο όλο σκηνικό του τρίτου οδοιπόρου. Ένας Σαμαρείτης, που ήταν θρησκευτικός εχθρός των Ισραηλιτών είδε τον πληγωμένο άνθρωπο και δεν αδιαφόρησε όπως οι προηγούμενοι δύο. Παρά το γεγονός ότι ήταν Ιουδαίος δεν τον αντιπαρήλθε, δεν τον προσπέρασε με αδιαφορία. Τον πλησίασε, του έπλυνε τις πληγές με λάδι και κρασί, τις έδεσε, τον ανέβασε στο ζώο του και τον οδήγησε στο πανδοχείο. Φρόντισε μέχρι τέλους για την θεραπεία του πληγωμένου.

Όταν ο Χριστός ρώτησε το νομικό ποιος από τους τρεις έγινε πλησίον εκείνου του πληγωμένου ανθρώπου που έπεσε θύμα των ληστών, ο νομικός

απάντησε: «Εκείνος που επέδειξε αγάπη, ενδιαφέρον, στοργή για τον πάσχοντα αδελφό του».

Γνωρίζουμε ότι ο Χριστός φανέρωσε την αγάπη του Θεού – Πατέρα στη σταυρική του θυσία, η οποία σηματοδοτεί τη σωτηρία του ανθρώπου. Απ' εδώ πηγάζει και η συμβολική ερμηνεία της παραβολής: Ο Καλός Σαμαρείτης είναι ο ίδιος ο Χριστός. Αυτός που έπεσε στην ενέδρα των ληστών είναι ο άνθρωπος που κατασπαράσσεται από την αμαρτία, η οποία τον αφήνει εγκαταλειμμένο και «ημιθανή». Το πανδοχείο είναι η Εκκλησία που προβάλλει ως κιβωτός σωτηρίας και χώρος θεραπείας του ανθρώπου από το κακό και την αμαρτία. Το λάδι και το κρασί είναι τα μυστήρια της Εκκλησίας. Τα δύο δηνάρια, με τα οποία ο Καλός Σαμαρείτης πλήρωσε το πανδοχείο, είναι η Παλαιά και Καινή Διαθήκη. Ο Καλός Σαμαρείτης, ο Ιησούς Χριστός, θα έλθει και πάλι κατά τη Δευτέρα Παρουσία για να κρίνει ζώντες και νεκρούς.

Σε μια εποχή κατά την οποία ο ατομικισμός έχει αναγορευθεί σε τρόπο ζωής, ο απανθρωπισμός κυριαρχεί σ' όλα σχεδόν τα επίπεδα και η αδιαφορία προκύπτει σε όλες τις εκφάνσεις του δημόσιου και ιδιωτικού μας βίου, η αγάπη αποτελεί σταθερά το μοναδικό κριτήριο για την γνησιότητα του ανθρώπου αλλά και της δυνατότητας του να καταστεί γνήσιος κληρονόμος της Βασιλείας του Θεού. Η αγάπη είναι η ουσία της ζωής και το θεμέλιο της Εκκλησίας, η οποία κατά τον Άγιο Ιγνάτιο το Θεοφόρο είναι ενότητα πίστης και αγάπης. Η πίστη και η ελπίδα διδάσκουν ακριβώς τον άνθρωπο να αξιολογεί και να ιεραρχεί σωστά στη ζωή του τα υλικά αγαθά. Χαρακτηριστική είναι η διδαχή του αγίου Διάδοχου Φωτικής ότι η αγάπη είναι εκείνη που ενώνει την ψυχή με τις αρετές, αναζητώντας τον Θεό με τη νοερή αίσθηση.

Αγαπητοί αδελφοί, το μόνο μέγεθος που σώζει τον κόσμο είναι η αγάπη του Θεού, η οποία έχει απροσμέτρητο χαρακτήρα. Αυτή η αγάπη όμως απαιτεί έκφραση. Στο πρόσωπο της μεγάλης πατερικής μορφής του Ιωάννου του Ελεήμονος, του οποίου τη μνήμη τιμά σήμερα η Εκκλησία, αποκαλύπτεται με τον πιο αυθεντικό τρόπο η έμπρακτη εφαρμογή της αγάπης. Ακολουθώντας, λοιπόν, το δικό του ευλογημένο παράδειγμα καλούμαστε κι εμείς να την εκφράζουμε καθημερινά, να την ακτινοβολούμε και να τη μετουσιώνουμε σε πράξη. Αυτό σημαίνει ότι η στροφή μας προς τον άλλο άνθρωπο δεν μπορεί να παραμένει μόνο σε κούφια λόγια αλλά να είναι έργο και πράξη, μια κίνηση που αγκαλιάζει όλη την ύπαρξη του ανθρώπου. Είναι η κατανόηση μέσα στην καθημερινότητα, η αποδοχή, η συμφιλίωση, η ευγένεια, η καλοσύνη, η αμοιβαιότητα, αλλά και η δύναμη που μεταρσιώνει τον άνθρωπο στις κορυφογραμμές της πνευματικής ζωής. Αξίζει τον κόπο ν' αφήσουμε κι εμείς τον εαυτό μας να γίνει κοινωνός των μέγιστων αυτών εμπειριών. Γένοιτο.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. β' 19 - 22

Ευαγγέλιον: Λουκά ιβ' 16 – 21

19 Νοεμβρίου 2017

Έμφυτη η προσπάθεια του ανθρώπου να αποκτήσει υλικά αγαθά. Στην αντίληψη μας υπερισχύουν οι σωματικές μας ανάγκες ενώ αγνοείται ή περιορίζεται η σημασία και αξία του πνευματικού άυλου συστατικού μας. Προφανώς αυτός είναι ένας λόγος που μας ωθεί σε καθημερινές φροντίδες και συστηματικές ενέργειες που απορροφούν το σύνολο σχεδόν των ενδιαφερόντων μας. Παρουσιάζεται λογική αυτή η τάση μας και κατά μεγάλο μέρος είναι. Επίλυση των προβλημάτων επιβίωσης και διατήρησης της ζωής με την απόκτηση και χρήση των απαραίτητων, καλύπτουν και ικανοποιούν τον ένθετο και ενστικτώδη, εν πολλοίς, αγχώδη αγώνα αυτοσυντήρησης. Και ενώ αρχικά αυτός ο αγώνας στηρίζεται σε φυσικά και λογικά πλαίσια, σταδιακά ξεφεύγει από την απλή ικανοποίηση άμεσων αναγκών επιβίωσης. Μετατρέπεται η φυσική προσπάθεια διατήρησης της ζωής μας, σε αυτοσκοπό απόκτησης υλικών αγαθών χωρίς περιορισμούς. Ο πλούσιος της σημερινής παραβολής δεν είχε περιορισμούς στην απόκτηση των πλούσιων αγαθών. Εμπιστεύεται στον πλούτο που τον θεωρεί ως το υπέρτατο αγαθό. Τελικά βάζει σκοπό της ζωής του, την χωρίς κόπο και εργασία, καλοπέραση. Αγνοεί ότι τα υλικά αγαθά, και ό,τι αποκτήσει κανείς, είναι πρόσκαιρα, φθαρτά, αβέβαια. Και το σημαντικότερο αφήνει την ψυχή στεγνή από αγάπη, παραμένοντας ανέτοιμος, τη στιγμή που θα πρέπει να εγκαταλείψει όλα αυτά, πάνω στα οποία στήριξε και σχεδίασε τη ζωή του, αλλά και αυτή την ίδια τη ζωή του! Αυτό μας διασώζει, αγαπητοί μου αδελφοί, ο ευαγγελιστής Λουκάς, στο τέλος της απλής και λιτής αυτής παραβολής του άφρονος πλουσίου, τον λόγο του Κυρίου. Καταντά ο άνθρωπος να μετατρέψει την απλή φυσική ανάγκη διατήρησης της ζωής του, σε αγχώδη ασταμάτητο αγώνα απόκτησης υλικού πλουτισμού.

Είναι ο «θησαυρίζων έαυτῷ καί μή εις Θεόν πλουτῶν».

Θησαυρίζει, χαρακτηρίζεται άφρων, ανόητος, ο πλούσιος της σημερινής παραβολής, όπως και κάθε ανόητος που ικανοποιείται, θέτοντας ως μοναδικό ή και κύριο σκοπό της ζωής του, την απόκτηση των πρόσκαιρων αγαθών. Οδηγούμενος από την απύθμενη απληστία του, συγκεντρώνει ο άφρων πλούσιος της παραβολής, υλικά αγαθά. Δημιουργεί νέους αποθηκευτικούς χώρους για να φυλάξει τα άφθονα εισοδήματα που επέτρεψε ο Θεός να αποκτήσει. Είναι τόσο πολλά που θα επαρκέσουν για «έτη πολλά». Λέγει ο Κύριος: «θησαυρίζων έαυτῷ». Δε σκέφτεται κανέναν άλλο, εκτός τον εαυτό του. Πολλοί θα ήταν γύρω του που θα είχαν προβλήματα επιβίωσης. Η πρόσφατη συγκομιδή του, είναι τόσο μεγάλη που θα επαρκέσει για πολλά χρόνια. Σκέπτεται ωστόσο μόνο για τον εαυτό του. «Ψυχή έχεις πολλά αγαθά κείμενα εις έτη πολλά». Απολαμβάνει με εγωιστική ικανοποίηση την απόκτηση του πλήθους αυτών των αγαθών. Ασφαλώς κοπίασε, έστω απλώς κατευθύνοντας τους δούλους του, για να έχει την συγκομιδή. Βοήθησε όμως και ο κατάλληλος καιρός για την επιτυχία των καλλιιεργειών του. Τώρα αποφάσισε να παύσει να εργάζεται. Δεν έχει ανάγκη!

Απλή η επιπόλαια σκέψη του, αγαπητοί μου. «Αναπαύου, φάγε, πίνε, εὐφραίνου». Θα αναπαύεται, θα τρώει. θα πίνει. Θα ευφραίνεται, θα γλεντά τεμπελιάζοντας και παραβαίνοντας την εντολή του Θεού που ορίζει να εργαζόμαστε. Ικανοποιημένος από τα αποτελέσματα όταν «εὐφόρησεν ἡ χώρα», δεν σκέφτηκε, όπως είπαμε, ούτε προς στιγμήν, τους γύρω του. Αλλά δεν σκέφτηκε ούτε τον Θεό, στον οποίο χρωστά τα πάντα. Του έδωσε την ευκαιρία να αποκτήσει αγαθά, τόσα που δεν του ήταν απλώς τα απαραίτητα μόνο για την επιβίωσή του. Δεν έσκυψε να ευχαριστήσει τον δωρεοδότη Θεό. Άλλοι, την ίδια εποχή, δεν είχαν ικανοποιητική συγκομιδή. Κι άλλοι ίσως καθόλου. Του εμπιστεύτηκε ο Θεός τη διαχείριση του τεράστιου αυτού πλούτου, και αντί να εξυπηρετήσει την δυστυχία που τον περιβάλλει, χαλά τις παλιές αποθήκες για να κάνει μεγαλύτερες, για να συγκεντρώσει και να φυλάξει τους θησαυρούς του. Δεν αγνόησε και δεν παράβλεψε μόνο την δυστυχία των συνανθρώπων του, αλλά ξέχασε και την ψυχή του. Έμεινε άδεια και στεγνή η ψυχή του από αγάπη. Η επιπόλαια αφροσύνη του, τον έκανε να λησμονήσει πόσο πρόσκαιρα είναι τα υλικά αγαθά που συσώρευσε. Λησμόνησε ακόμη πόσο αμφίβολο είναι το πολυετές πρόγραμμά του: «κείμενα εἰς ἔτη πολλά», τα αγαθά. Πόσο ανόητος γίνεται ο άνθρωπος, αγαπητοί μου αδελφοί, όταν προγραμματίζει τα πολύχρονα και χρονοβόρα σχέδια του, χωρίς να υπολογίζει, την αβεβαιότητα της ζωής. Κάνουμε σχέδια, δεν λογαριάζουμε ούτε τους πάντα πιθανούς αστάθμητους και απρόβλεπτους παράγοντες που ρυθμίζουν τη ζωή μας, την ύπαρξή μας. Φυσικά αυτό δε σημαίνει ότι θα αφεθούμε άβουλοι, αδρανείς και απρογραμματίστοι, αφήνοντας να πραγματοποιηθούν όλα μόνα τους, ή περιμένοντας το τέλος της ζωής αμέριμνοι. Σχεδιάζοντας, μεριμνώντας όμως, δεν πρέπει να διαφεύγει από το νου μας, ότι τα υλικά αγαθά και κάθε επιτυχία στη ζωή μας, έχουν ημερομηνία λήξεως, είναι πρόσκαιρα. Όλα αυτά, και όλες οι προσπάθειες και ενέργειες μας αποβλέπουν στη διατήρηση της ζωής. Και γι' αυτό έχουμε υποχρέωση. Ωστόσο αποβλέπουμε να εξυπηρετείται πάντοτε ο απώτερος ο τελικός σκοπός και στόχος: Στολίζουμε τον εαυτόν μας με τους θησαυρούς που ο Θεός ορίζει; Γεμίζουμε τη ζωή μας και αποθηκεύουμε στην ψυχή μας, όχι τόσο τα πρόσκαιρα υλικά αγαθά, αλλά τα αιώνια έργα αγαθά;

Και καταλήγει ο Κύριος την απλή και περιεκτική αυτή διήγηση με την προειδοποίηση: «Ἄφρων, ταύτη τῆ νυκτί τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσι ἀπὸ σοῦ. ἃ δέ ἤτοιμασας τίνι ἔσται». Ανόητε άνθρωπε, αυτή τη νύκτα θα παραδώσεις τη ζωή σου! Αυτά που ετοίμασες, ποιος θα τα έχει; Το ερώτημα αυτό, αγαπητοί μου, ισχύει για όλους μας. Σ' όλη τη διάρκεια της ζωής μας, δημιουργούμε, αποκτούμε υλικά αγαθά, στοχεύουμε την επιτυχία σε κάθε επίπεδο, εργαζόμενοι. Άλλοι πολύ και άλλοι λιγότερο. Πόσες φορές σκεφτήκαμε το βέβαιο τέλος όλων αυτών; Όχι βέβαια να γίνουμε μοιρολάτρες! Ωστόσο πόση ισορροπία υπάρχει ανάμεσα στις υλικές και πνευματικές μας επιτυχίες; Πόσο εξυπηρετεί η όλη μας προσπάθεια την απόκτηση αρετών και την ψυχική μας ειρήνη; Θα είμαι άραγε ο «εἰς Θεὸν πλουτῶν», όταν θα ακούσω «ταύτη τῆ νυκτί τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσι...». Ας συγκεντρώσουμε λοιπόν τους θησαυρούς μας στην ψυχή μας, αδελφοί μου!

Δ.Γ.Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ΄ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. σ΄1-7

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιη΄18-27 26

Νοεμβρίου 2017

«Τι ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; » (Λουκ. ι η΄18)

Ἡ αἰώνιος ζωὴ δεν αποτελεί μόνο κυρίαρχο στοιχεῖο τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλὰ αποτελεί και τὴν μεγαλύτερη προσφορά ἀγάπης τοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο που, πέρα ἀπὸ τὴν ἐνανθρώπηση, ἐκφράστηκε με τὴ Σταυρική του θυσία. Ἀυτὴ ἡ προσφορά εἶχε σαν στόχο νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος μέτοχος αὐτῆς τῆς βασιλείας καθὼς και τῶν ἀγαθῶν τῆς, ὄχι ἀναγκαστικά, ἀλλὰ μέσα ἀπὸ τὴ δικὴ του συμβολὴ με τὴ δύναμη τῆς πίστεως του. Ὅμως, τι εἶναι «αἰώνιος ζωή;» Ἀπάντηση στο ἐρώτημα δίνει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός: «Αὐτὴ δέ ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν και ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν» (Ἰωάν. ιζ΄3). Δηλαδή, « και νὰ ποῖα εἶναι ἡ αἰώνια ζωὴ: Ν’ἀναγνωρίζουν οἱ ἄνθρωποι ἐσένα ὡς τὸ μόνο ἀληθινὸ Θεό, καθὼς κι ἐκεῖνον που ἐστείλες, τὸν Ἰησοῦ Χριστό»

Ἡ αἰώνια ζωὴ εἶναι ἡ δυνατότητα τῆς γνώσης τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ και ἡ συμμετοχὴ στη ζωὴ του Θεοῦ. Ἡ δυνατότητα νὰ βλέπει ὁ ἄνθρωπος τὸ Θεό και νὰ γίνῃ μέτοχος αἰώνια ὄλων τῶν ἀγαθῶν του. Καὶ αὐτὴ ἡ «αἰώνιος ζωή», ὅπως ἀποκαλύπτει ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς εἶναι «παν ὁ δέδωκαν αὐτῶ ἵνα δώση αὐτοῖς» (Ἰωαν. ιζ΄2).

Ὅπως ὁ Θεός Πατέρας τοῦ ἔδωσε τὴν ἐξουσία πάνω σε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἔτσι θα δώσει κι αὐτός τὴν αἰώνια ζωὴ σε ὅλους αὐτούς που τοῦ ἐμπιστεύθηκε. Ἡ αἰώνιος ζωὴ, λοιπόν, εἶναι μέγιστη προσφορά τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ ἀπὸ προσφορά, ἀπὸ δωρεά, γίνῃται και ἀγώνισμα. Ὅταν ὁ ἴδιος ὁ Χριστός ἀποκάλυπτε τὸ πόσο πολὺ ἀγάπησε ὁ Θεός τὸν κόσμο, με τὸ νὰ παραδώσει στο θάνατο τὸν ἴδιο τὸν Υἱόν του, τὴν ἴδια στιγμὴ πρόσθετε: «ἵνα πας ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μη ἀπόληται, ἀλλ’έχη ζωὴν αἰώνιον » (Ἰωαν. γ΄16). Δηλαδή «για νὰ μη χαθεῖ ὅποιος πιστεύει σ’αὐτόν ἀλλὰ νὰ ἔχει ζωὴ αἰώνια».

Ἡ αἰώνια ζωὴ σαν προσφορά εἶναι δεδομένη. Ὅμως, ἡ κατάκτηση τῆς περνά μέσα ἀπὸ τὴν πίστη ἡ ὁποία υλοποιεῖ ἐμπρακτα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἐκφράζεται μέσα ἀπὸ τὶς ἐντολές του. Τὸ ἐρώτημα τοῦ ἀρχόντα τοῦ σημερινοῦ Ευαγγελίου «Τι ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω». Τι νὰ κάνω για νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνια ζωὴ ἐπιβεβαιώνει ὅτι δεν ἀρκεῖ μόνον ἡ πίστη στὴν ὑπαρξὴ τῆς αἰώνιας ζωῆς , ἀλλὰ τὸ πὼς αὐτὴ ἡ πίστη θα ἐκδηλωθεῖ με ἔργα. Ἀλλὰ και ἡ ἀπάντηση τοῦ Χριστοῦ «τας ἐντολάς οἶδας» τὶς ἐντολές τὶς ξέρεις, ἀποκαλύπτει ὅτι ἡ πληρότητα, ἡ τελείωση, ἐξασφαλίζεται μέσα ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ , μέσα ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν ἐντολῶν του. Μέσα ἀπὸ τὴν ἀπαρίθμηση τῶν ἐντολῶν, εἶναι ἀξιοπρόσεκτο τὸ

γεγονός, ότι ο Χριστός συνδέει άμεσα τη θρησκευτικότητα, που καταλήγει στην πληρότητα, σαν το δρόμο που περνά μέσα από την προσφορά προς το συνάνθρωπο και που καταλήγει στο Θεό. Όπως, τιμή και σεβασμός προς τους γονείς. Σεβασμός της τιμής, της ζωής και της περιουσίας των άλλων ανθρώπων.

Ο δρόμος που οδηγεί στο Θεό περνά μέσα από τον κοινωνικό περίγυρο. Είναι ο δρόμος που περνά μέσα από την προσφορά στο συνάνθρωπο και όχι μέσα από μια απλή συμβίωση μαζί του. Ιδιαίτερα δε, όταν η θρησκευτικότητα δεν είναι απλή και τυπική εφαρμογή του νόμου του Θεού. Όλα μετρούν. Πράξεις και παραλείψεις μετρούν είτε θετικά είτε αρνητικά. Μέσα από αυτές επιτυγχάνεται ή και χάνεται αντίστοιχα η τελείωση. Και η τελείωση δεν εξασφαλίζεται μέσα από μια μεμονομένη ή και περισσότερες κινήσεις. Ιδιαίτερα δε, όταν οι κινήσεις αυτές τυπικά δεν στερούν τίποτε από τους άλλους. Ο δρόμος προς το Θεό περνά μέσα από το δόσιμο και τη θυσία του εαυτού μας προς το Θεό και το συνάνθρωπο.

Ακούσαμε σήμερα τον Χριστό να υπογραμμίζει καταληκτικά «έτι εν σοι λείπει πάντα όσα έχεις πώλησον και διάδος πτωχοίς και δεύρο ακολούθει μου». Ένα ακόμη σου λείπει, πούλησε όλα όσα έχεις και δώσε τα χρήματα στους φτωχούς κι έτσι θα έχεις θησαυρό κοντά στο Θεό και έλα να με ακολουθήσεις.

Πολλές οι «αρετές» και μόνο μία αδυναμία του άρχοντα του σημερινού Ευαγγελίου. Κι όμως η μία επισκίασε τις πολλές. Αυτή η μία, σαν Αχιλλεύς πτέρνα, κατάστρεψε ό,τι με κόπο δημιούργησε στη ζωή του. Και η μια αδυναμία του ήταν η προσκόλληση στα επίγεια αγαθά. Αδυναμία που τον κατέστησε τελικά «περίλυπο» τόσο για το υπόλοιπο της επίγεια ζωής του, όσο και ιδιαίτερα της μέλλουσας ζωής. Η αφοσίωση προς το Θεό πρέπει να είναι ολοκληρωτική. Στο όνομα του Χριστού και για χάρη του Χριστού οφείλει ο άνθρωπος να θυσιάζει τα πάντα. Μάλιστα αυτή η θυσία πρέπει να επιβεβαιώνεται μέσα από την αγάπη προς τον άνθρωπο, τον οποιοδήποτε άνθρωπο που έχει ανάγκη και τον οποίο ο ίδιος ο Ιησούς χαρακτηρίζει σαν «ελάχιστο αδελφό του» (Ματθ. κε' 40).

Αδελφοί μου, ας προβληματιστούμε από την έκβαση του σημερινού Ευαγγελίου. Ας μην επαναπαυθούμε στις όποιες «αρετές» μας. Ας αναζητήσουμε τη μία αδυναμία μας που θα μπορεί να μας καταστρέψει τόσο την παρούσα, όσο και την αιώνια ζωή και να την εξουδετερώσουμε. Γιατί, αυτό το μικρό και ασήμαντο, στο τέλος μπορεί να καταστεί τόσο σημαντικό, όσο και η αιώνια ζωή. Ας μην αγνοήσουμε αυτό το «ένα» για να μη διακινδυνεύσουμε εξαιτίας του την αιώνια ζωή. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ Ο ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ

Απόστολος: Α΄ Κορ. δ΄ 9 - 16

Ευαγγέλιο: Ιωάν. α΄ 36 - 52

30 Νοεμβρίου 2017

Με ιδιαίτερη λαμπρότητα τιμά η Ορθόδοξη Εκκλησία τη μνήμη του Αποστόλου Ανδρέου του Πρωτοκλήτου. Εκτιμά το γεγονός πως, ως ο πρώτος που κλήθηκε στο αποστολικό αξίωμα, είχε να ρισκοκινδυνέψει πολλά με το να αποδεχτεί την πρόσκληση του Χριστού. Ιδιαίτερα τον τιμά ο Ελληνισμός γιατί σε ελληνικά μέρη κήρυξε: στη Μ. Ασία, στον Πόντο, στο Βυζάντιο, και σε ελληνικό μέρος μαρτύρησε, στην Πάτρα της Αχαΐας. Κι ακόμα οι Έλληνες τον τιμούμε ιδιαίτερα, περισσότερο από τους άλλους αποστόλους, γιατί έχει και ελληνικό όνομα. Είναι επώνυμος της ανδρείας, λέξης ελληνικότατης. Τον τιμούμε ξεχωριστά και στην Κύπρο γιατί το μοναστήρι του, στην κατεχόμενη Καρπασία, ταυτίστηκε με τον αγώνα μας για απελευθέρωση και επιστροφή στα κατεχόμενα εδάφη μας.

Παρόλο που τα Ευαγγέλια δεν αναφέρονται στις λεπτομέρειες της ζωής των αποστόλων, εν τούτοις κάποια γεγονότα κατά την εξιστόρηση της ζωής και της δράσης του Χριστού, δείχνουν καθαρά το χαρακτήρα τους. Έτσι μαθαίνουμε ότι:

α) Ο Απόστολος Ανδρέας, έστω και αν ήταν ένας φτωχός, ολιγογράμματος παράς, που καθημερινά εργαζόταν για τον επιούσιο, είχε και πνευματικά ενδιαφέροντα. Όπως μας πληροφορεί ο ευαγγελιστής Ιωάννης, λίγους μήνες πριν την έναρξη του δημόσιου έργου του Χριστού, ο Ιωάννης ο Πρόδρομος πήρε εντολή από τον Θεό και ξεκίνησε το έργο του, προετοιμάζοντας τον δρόμο του Χριστού, κοντά στον Ιορδάνη ποταμό. Γύρω από τον Πρόδρομο μαζεύτηκαν και μερικοί ευσεβείς Ισραηλίτες που μελετούσαν τις Γραφές και περίμεναν τον Μεσσία. Ανάμεσα σ'αυτούς ήταν και ο Ανδρέας. Σ'αυτό το περιβάλλον έγινε και η πρώτη συνάντηση του Ανδρέα με τον Χριστό, πριν τον καλέσει στο αποστολικό αξίωμα.

Διδάσκει με τον τρόπο του αυτόν ο Ανδρέας ότι όποιο και να'ναι το επάγγελμά μας, όσο και αν για την επιβίωσή μας σπαταλούμε αρκετό χρόνο της ζωής μας, θα πρέπει να μη γινόμαστε είλωτες της ζωής. Θα πρέπει να διαθέτουμε και κάποιο χρόνο για την πνευματική καλλιέργειά μας.

β) Μαθαίνουμε ακόμα ότι ο Απόστολος Ανδρέας ήταν άνθρωπος γεμάτος αγάπη προς τον πλησίον του. Πριν ακόμα ο Χριστός τού το ζητήσει, σπεύδει να μοιραστεί τα πνευματικά αγαθά της γνωριμίας Του μαζί του, με τον αδελφό του, τον Πέτρο. Κοντά στον Ιωάννη τον Πρόδρομο διδάκτηκε πως «ο έχων δύο χιτώνας» πρέπει να δίδει και σ'εκείνον που δεν έχει. Και κατάλαβε σωστά την υπόδειξη. Αν αυτό ισχύει για τα υλικά αγαθά, πολύ περισσότερο ισχύει για τα πνευματικά που είναι ανώτερα από τα υλικά. Όταν ο Ανδρέας συνάντησε τον Χριστό αντελήφθη ότι βρήκε θησαυρόν ανεκτίμητο που δεν μπορούσε να τον κρατήσει μόνο για τον εαυτό του. Έρχεται, λοιπόν, αυτόβουλα προς τον αδελφό του, τον Πέτρο,

και τον προσκαλεί και εκείνο κοντά στον Χριστό. «Ευρήκαμεν τον Μεσσίαν», του λέει.

Δίδαγμα και πάλιν σ'εμάς. Θα πρέπει να φέρουμε κοντά στον Χριστό και στην Εκκλησία τους γύρω μας, τους συγγενείς και γενικά τους συνανθρώπους μας.

γ) Πληροφορούμαστε πάλι από τα Ευαγγέλια ότι ο Απ.Ανδρέας ήταν άνθρωπος βαθύτατης πίστης. Αυτή του η πίστη φάνηκε ιδιαίτερα στην έρημο, στο θαύμα του χορτασμού των πεντακισχιλίων. Όταν ο Χριστός ζήτησε από τους μαθητές του να δώσουν τροφή στα πλήθη εκείνα που παρακολούθησαν το κήρυγμά του (πέντε χιλιάδες άνδρες και πολύ περισσότερα γυναικόπαιδα), οι Απόστολοι θορυβήθηκαν. Πού θα βρίσκονταν τόσες τροφές; Μέσα σ'εκείνη την απόγνωση, ήταν ο Απόστολος Ανδρέας, όπως μάς περιγράφει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης, που οδήγησε στον Χριστό ένα «παιδάριο», ένα μικροπωλητή που είχε λίγα ψωμιά και ελάχιστα ψάρια. Άνθρωπος πίστεως ο Ανδρέας, ήξερε πως ο Χριστός μπορούσε να τα ευλογήσει και να χορτάσει τα πλήθη, όπως και έγινε.

Διδασκόμαστε, πάλιν, πως στις δυσκολίες θα πρέπει με πίστη να «επιρρίπτουμε επί Κύριον την μέριμναν ημών».

δ) Τα Ευαγγέλια, τέλος, μάς παρουσιάζουν τον Απ.Ανδρέα ως άνθρωπο με ευρείς ορίζοντες. Παρόλο που ήταν Εβραίος, κατάλαβε, πολύ πριν την Πεντηκοστή και την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος, ότι η σωτηρία που έφερε στη γη ο Χριστός απευθυνόταν προς όλους τους ανθρώπους και όχι μόνο στους ομοεθνείς του. Έτσι όταν κάποιοι Έλληνες ζήτησαν από τον Απόστολο Φίλιππο να τους οδηγήσει στον Χριστό, εκείνος δίσταζε. Ήλθε στον Ανδρέα και μαζί τούς έφεραν στον Χριστό. Ίσως αυτή η προσαγωγή των Ελλήνων από τον Ανδρέα στον Χριστό να προμήνυε και την κατοπινή δράση του Αποστόλου στον Ελληνικό κόσμο.

Μετά την Ανάστασή του Χριστού και την Πεντηκοστή, ο Απόστολος Ανδρέας κήρυξε στην Μ. Ασία, στη Νίκαια, στον Πόντο, στα μέρη της Γεωργίας και στο Βυζάντιο, στο μέρος όπου αργότερα κτίστηκε η Κωνσταντινούπολη. Έτσι, θεωρείται ο ιδρυτής της Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως. Κήρυξε, ακολούθως, στην Αχαΐα και μαρτύρησε πάνω σε χιαστό σταυρό στην Πάτρα, όπου φυλλάσσεται μέχρι σήμερα η αγία Κάρα του.

Η παράδοση φέρει τον Απ.Ανδρέα να έχει επισκεφθεί, έστω και για λίγο, λόγω θαλασσοταραχής και την Κύπρο, το ανατολικότερο άκρο της, εκεί που βρίσκεται σήμερα το σκλαβωμένο μοναστήρι του.

Τιμώντας τη μνήμη του, την τελευταία ημέρα του Νοεμβρίου, ας τον παρακαλέσουμε, με την παρρησία που έχει προς τον Θεό, να μεσιτεύσει για την γρήγορη απελευθέρωση της νήσου μας, ώστε ελεύθεροι, χωρίς ταπεινωτικές αναφορές προς τον κατακτητή, να μεταβαίνουμε στο μοναστήρι του, να τον τιμούμε με κάθε μεγαλοπρέπεια και να λατρεύουμε τον Θεό μας.

† Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος : Εφεσ. ε' 18-19

Ευαγγέλιο: Λουκ. ι η' 35-43

3 Δεκεμβρίου 2017

« Ιησού υιέ Δαυίδ, ελέησον με. Και οι προάγοντες επέτιμων αυτό ίνα σιωπήση αυτός δε πολλώ μάλλον έκραζεν υιέ Δαυίδ ελέησον με» (Λουκ. ι η' 38-39)

Δυνατή η κραυγή, αλλά ακόμα δυνατότερη η πίστη του τυφλού του σημερινού Ευαγγελίου. Ενώ σωματικά μειονεκτεί έναντι των άλλων ανθρώπων που συνωστίζονται γύρω από τον Χριστό, αφού είναι τυφλός, στην πραγματικότητα υπερέχει όλων των άλλων μέσα από τη δύναμη της πίστης, γιατί μέσα από αυτήν και με τα μάτια της ψυχής «βλέπει» στο πρόσωπο του Ιησού τον «Υιό του Δαβίδ» δηλαδή τον αναμενόμενο Μεσσία. Αντίθετα όλοι οι άλλοι βλέπουν τον Χριστό απλά ως το «Ναζωραίο». Ακόμα μέσα από την παράκληση «ελέησον με» καθώς και το γεγονός ότι μετά τη θεραπεία ακολούθησε τον Ιησού δοξάζοντας το Θεό, επιβαιώνει ότι τον αναγνωρίζει ως Θεό.

Σωματικά τυφλός, αλλά και οικονομικά βρίσκεται στην φτώχεια, αφού αναγκάζεται να ζητιανεύει για να ζήσει. Κι όμως, η υπεροχή του ανθρώπου είναι ολοφάνερη. Γιατί, πέρα από την υπομονή, όταν ήρθε η στιγμή, μέσα από τη δυνατή και επαναλαμβανόμενη φωνή «Ιησού υιέ Δαυίδ ελέησόν με», δεν επιβεβαιώνει μόνο την πίστη του στο Μεσσία, αλλά και τη δυνατότητα του να εκδηλώσει σ' αυτόν το έλεος του, ούτως ώστε να μπορέσει ν' αποκτήσει το φως του.

Έτσι, η προσευχή εισακούστηκε και η πίστη βρήκε τη δικαίωση. Ο Χριστός, που στέκεται στον άνθρωπο και τα προβλήματα του, ανταποκρίνεται στη σιωπηλή ή και με κραυγή επιθυμία και προσευχή του και προσφέρει το έλεός του. Έστω κι αν οι πολλοί προσπαθούν να καταπνίξουν τη φωνή των δυστυχισμένων για να μην «ενοχλούνται», ο ίδιος σταματά, όπως έκανε και σήμερα με τον τυφλό.

Ο Χριστός σταματά και ζητά να φέρουν κοντά του τον τυφλό. Παρά το ότι σαν Θεός γνωρίζει την επιθυμία του τυφλού, εντούτοις τον ρωτά: «τι θέλεις να σου κάνω;». Εκείνος αποκρίθηκε «Κύριε θέλω ν' αποκτήσω το φώς μου». Κι ο Χριστός του είπε «Ανάβλεψον», «Απόκτησε το φως σου. Η πίστη σου σε έσωσε». Αμέσως βρήκε το φως του κι ακολούθησε τον Ιησού δοξάζοντας το Θεό.

Ο Χριστός μέσα από την εκδήλωση του ενδιαφέροντος του, αλλά και στη συνέχεια με τη θεραπεία που πρόσφερε στον τυφλό, μας αποκάλυψε ότι η βασιλεία του, είναι βασιλεία αγάπης την οποία και εκδήλωσε, πέρα από τα διάφορα θαύματα του, με την κατ'εξοχή πράξη αγάπης, τη σταυρική του θυσία. Κατά συνέπεια, δεν αρκεί μόνο η γνώση του νόμου του Θεού και μάλιστα τυπικά και επιφανειακά. Πρέπει να αναζητούμε το βαθύτερο νόημα. Ιδιαίτερα δε, δεν θα πρέπει να αποσυνδέουμε την αγάπη από την

πίστη. Γιατί, η πίστη χωρίς έργα αγάπης είναι νεκρή και κατ'επέκταση αδιάφορη.

Η πίστη δεν εξαντλείται στην ακρόαση, τη μελέτη ή και την απλή γνώση του νόμου του Θεού, αλλά ούτε και στην ασταμάτητη συμμετοχή στη λατρεία. Δεν μπορούμε να προσευχόμαστε αδιάκοπα και την ίδια στιγμή να ακροβατούμε πάνω στην πίστη, αποσυνδέοντας την από την αγάπη και στο τέλος να την σκοτώνουμε με αφάνταστη σκληρότητα. Την ώρα που ο άλλος συνάνθρωπος, ο οποιοσδήποτε συνάνθρωπος εκλιπαρεί για έλεος και αγάπη όπως σήμερα ο τυφλός, γιατί οι υποτιθέμενοι άνθρωποι του ελέους να προβάλλουμε αφάνταστη σκληρότητα; Μήπως αυτό ξεκινά από τη ψευδαισθηση της δικής μας τελειότητας; Μήπως πάλι η ενασχόληση με τα προβλήματα των άλλων θα σχολιαστεί υποτιμητικά από τον «κύκλο» μας;

Όποιο και αν είναι το κίνητρο των άλλων, το δικό μας κίνητρο πρέπει να γνωρίζουμε όλοι ότι θα πρέπει να λάμπει σαν φως μπροστά στους ανθρώπους.

Ο Κύριος μας ο Ιησούς Χριστός, μας προτρέπει: «Έτσι να λάμπει και το δικό σας φως μπροστά στους ανθρώπους, για να δούν τα καλά σας έργα και να δοξολογήσουν τον Ουράνιο Πατέρα σας» (Ματθ. ε'16). Και «καλά έργα» δεν είναι αυτά που γίνονται από ανάγκη ή για χάρη της επίδειξης.

«Καλά έργα» δεν είναι αυτά που γίνονται υστερόβουλα, αποβλέποντας μελλοντικά σε κάποιο όφελος ή ακόμα χειρότερα όταν αυτά ποδοπατούν την αξιοπρέπεια των άλλων. «Καλά έργα» είναι αυτά που πηγάζουν από την αγάπη.

Είναι καιρός όλοι και ο καθένας ξεχωριστά να κάνουμε την αυτοκριτική μας. Με τον τρόπο αυτό θα αναγνωρίσουμε τα λάθη μας και θα αποφύγουμε τις σκόπιμες παραλείψεις. Θα συνειδητοποιήσουμε ακόμα ότι, ναι μεν η πίστη είναι μια προσωπική σχέση με το Θεό, αλλά και την ίδια στιγμή είναι μια μαρτυρία που περνά μέσα από τη σχέση μας με το συνάνθρωπο.

Αδελφοί μου, ο τυφλός του σημερινού Ευαγγελίου δικαιώθηκε, διαπιστώνοντας ότι ο Θεός είναι φώς και ζωή, αλλά την ίδια στιγμή είναι και Θεός ελέους και αγάπης. Ότι, αν και Θεός, σταματά και συγκαταβαίνει στο πρόβλημα του. Ο Χριστός, ως Θεός, σε αντίθεση με τους ανθρώπους, όχι μόνο σταματά, όχι μόνο τον ρωτά «τι θέλεις να σου κάνω;» αλλά και του προφέρει αυτό που θέλει, το φως του.

Εμείς είμαστε έτοιμοι να τον εμπιστευθούμε παραμερίζοντας όλα τα εμπόδια; Εκείνος μας περιμένει για να ανταμείψει την πίστη μας και μέσα από το «ανάβλεψον» θα μας κάνει να διακρίνουμε ότι, πέρα από τη φύση υπάρχει και ο άνθρωπος που περιμένει και τη δική μας συγκατάβαση. Αυτή τη συγκατάβαση ας του την προσφέρουμε απλόχερα σαν την καλύτερη μορφή ευχαριστίας στο Θεό. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. στ΄ 10-17

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιγ΄ 10-17

10 Δεκεμβρίου 2017

«Γύναι, απολέλυσαι της ασθενείας σου»

Ο άνθρωπος που αναζητεί και εγκολπώνεται στη ζωή του την αγάπη του Θεού, γίνεται δέκτης των θείων ευεργεσιών του, οι οποίες τον καταξιώνουν στην προοπτική της αληθινής χαράς και ευτυχίας. Ακριβώς, η περίπτωση της συγκύπτουσας γυναίκας, που τόσο ζωντανά ξεδιπλώνει η σημερινή ευαγγελική περικοπή, είναι αποκαλυπτική της αλήθειας αυτής, η οποία στέλνει στην εποχή μας πολύ ξεκάθαρα και αποκρυσταλλωμένα μηνύματα.

Ο Χριστός βρίσκεται σε μια Συναγωγή, όπως άλλωστε συνήθιζε σε αρκετές περιπτώσεις. Ανάμεσα στο ακροατήριό Του ξεχώριζε μια άρρωστη γυναίκα. Την είχε κυριεύσει πονηρό πνεύμα και την ταλαιπωρούσε για δεκαοκτώ ολόκληρα χρόνια, αφού την κρατούσε σκυφή και δεν μπορούσε να ορθώσει το ταλαίπωρο κορμί της. Ήταν συγκύπτουσα, σύμφωνα με την περιγραφή του ιερού ευαγγελίου. Παρόλη όμως την άσχημη κατάσταση στην οποία βρισκόταν και στην οποία την καθήλωνε η ασθένειά της, δεν παρέλειπε να ανασυντάσσει όσες δυνάμεις της απέμεναν και να επισκέπτεται κάθε Σάββατο τη Συναγωγή. Να συμμετέχει στη λατρεία. Ακόμα πιο πέρα, η γυναίκα αυτή δεν μεμψιμοιρούσε, αλλά για το κατάντημά της θεωρούσε υπεύθυνο μόνο τον εαυτό της. Σε τέτοια λοιπόν θέση βρισκόμενη, επικαλείτο τη βοήθεια του Θεού και την επιζητούσε για ν' αντιμετωπίσει τη μεγάλη δοκιμασία της. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι ο Χριστός την ονομάζει «θυγατέρα του Αβραάμ», δηλαδή παιδί του Θεού. Το απρόσιτο για μας σχέδιο του Θεού επέτρεψε και σ' αυτή την περίπτωση τη φοβερή αρρώστια της. Η γυναίκα δεν θεωρεί υπεύθυνο το Θεό για όσα υποφέρει και για όσα χρειάζεται να βαστάξει στη ζωή της. Γι' αυτό και δεν απομακρύνεται από την κοινωνία της αγάπης Του. Αισθάνεται ότι είναι ο μόνος σωτήριος δρόμος για τη λύτρωσή της.

Ο κάθε άνθρωπος στη ζωή του περνά μέσα από δοκιμασίες και γνωρίζει τον πόνο σε κάθε ώρα και στιγμή. Γι' αυτό, έχει ανάγκη να επικαλείται τη δύναμη και να ζητεί τη βοήθεια του Θεού. Για να μπορέσει όμως να δεχθεί τη δύναμη του Χριστού πρέπει ν' ακολουθήσει το δρόμο της ψυχικής και πνευματικής κάθαρσης. Τα πρώτα βήματά του είναι: ο πόνος, η θλίψη, οι δοκιμασίες, οι πειρασμοί. Ο λόγος του Θεού και οι Πατέρες της Εκκλησίας μάς μιλούν για τις πνευματικές ευεργεσίες που μπορούμε ν' αποκομίζουμε από τους διάφορους

πειρασμούς, όταν βέβαια τοποθετούμαστε σωστά απέναντί τους, με όπλα μας την πίστη και την ελπίδα. Όταν νεκρώνουμε το δικό μας θέλημα για να φανερώνεται το θέλημα του Θεού, ως ασφαλής πυξίδα και μόνιμος οδηγός στη ζωή μας. Οι Πατέρες της Εκκλησίας σημειώνουν ότι ο άνθρωπος με τις δοκιμασίες και τις θλίψεις φωτίζεται, γιατί ο πόνος τον οδηγεί στην ταπείνωση που μας επαναφέρει στη φυσική ψυχική μας κατάσταση. Χαρακτηριστικά, ο άγιος Ιωάννης της Κλίμακας αναφέρει: «οι πνευματικά αδύνατοι ας γνωρίζουν ότι ο Θεός τους επισκέπτεται, όταν παρουσιάζονται σωματικές ταλαιπωρίες και κίνδυνοι και εξωτερικοί πειρασμοί. Ενώ οι τέλειοι ας Τον γνωρίζουν από την παρουσία του Αγίου Πνεύματος και από την προσθήκη των χαρισμάτων».

Εν μέσω θλίψεων, δοκιμασιών, αλλά και του μαρτυρίου, ανέβηκαν σε ύψη τελειώσεως οι άγιοι που λάμπουν στο Ορθόδοξο χριστιανικό στερέωμα της Εκκλησίας μας και κοσμούν το οικοδόμημά της με το ευλογημένο παράδειγμά τους. Η ακτινοβολία των αγίων μέσα από τη θεάρεστη ζωή, το έργο, τα θαύματα και το μαρτύριό τους, αποτελεί φάρο για όλους τους ανθρώπους όλων των εποχών και αποτελεί οδοδείκτη για την εν Χριστώ πορεία και σωτηρία του κάθε ανθρώπου προσωπικά. Η υπομονή στις δοκιμασίες της ζωής καθώς επίσης και η βαθιά πίστη όπως ήταν εκείνη που επέδειξε μπροστά στη μεγάλη ασθένειά της η συγκύπτουσα γυναίκα, καταξιώνουν τον άνθρωπο ως χαριτωμένη εικόνα του Θεού που ακτινοβολεί και ανοίγει φωτεινούς ορίζοντες που αναδεικνύονται σε σταθερές ουράνιες και αιώνιες. Οι αρετές αυτές εκτοξεύουν τον άνθρωπο και τον ανεβάζουν εκεί όπου γεύεται μιας ανεπανάληπτης αρχοντίας που δεν φθείρεται ούτε και εξανεμίζεται.

Αγαπητοί αδελφοί, το παράδειγμα της συγκύπτουσας γυναίκας που μετά τη θεραπεία της από τον Κύριο «παραχρήμα ανορθώθη και εδόξαζε τον Θεόν» ας γίνει η πιο σταθερή πραγματικότητα στη ζωή μας. Ο πόνος, η θλίψη, η ασθένεια, ακόμα και ο θάνατος σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να λυγίζουν τον άνθρωπο που είναι οριζοντιωμένος στην κοινωνία της αγάπης του Θεού. Οι ουράνιοι προσανατολισμοί του προσφέρουν τη θεία εκείνη βοήθεια που τον καθιστούν ικανό να ξεπερνά τις όποιες πνευματικές και σωματικές δοκιμασίες της ζωής και αβίαστα να αναφωνεί σε κάθε στιγμή της ζωής του: “Ευλογημένο το όνομά Σου Κύριε”.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Κολ. γ΄4-14

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιδ΄16-24 17

Δεκεμβρίου 2017

«Έρχεσθε, ότι ήδη έτοιμά εστι πάντα. Και ήρξαντο από μιάς παραιτείσθαι πάντες» (Λουκ. ι δ΄ 17-18)

Ο Θεός, όταν έπλασε τον άνθρωπο, τον έπλασε για να είναι κοινωνός μαζί του, αλλά και μέτοχος των αγαθών της βασιλείας του. Δυστυχώς με την πτώση του ο άνθρωπος απαξίωσε όχι μόνο την προσφορά αυτή του Θεού, αλλά και περιφρόνησε και τον ίδιο το Θεό Παρά την προσβλητική αυτή συμπεριφορά του ανθρώπου, ο Θεός εξακολουθεί να τον περιβάλλει με αγάπη και να καταβάλλει κάθε προσπάθεια για να τον καταστήσει και πάλι κοινωνό της βασιλείας του. Μιας βασιλείας, η οποία ετοιμάστηκε γι'αυτόν «από καταβολής κόσμου» (Ματθ. κε΄34). Κατά τον Απόστολο Παύλο, ο Θεός δεν αρκέσθηκε στην προετοιμασία αυτής της βασιλείας, αλλά όταν «ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, εξαπέστειλε τον υιόν αυτού γενόμενον εκ γυναικός, γενόμενον υπό νόμον, ίνα τους υπό νόμον εξαγοράση, ίνα την υιοθεσίαν απολάβωμεν» (Γαλ. δ΄4-5). Για να καταστεί δυνατή αυτή η « υιοθεσία», ο Θεός, «από αγάπη προς τον κόσμο δε θα διστάσει στη συνέχεια να παραδώσει στο θάνατο το μονογενή του Υιό για να μη χαθεί όποιος πιστεύει σ'αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια» (Ιωαν. γ΄16).

«Πολυμερώς και πολυτρόπως, αφού ο Θεός μίλησε στους προπάτορες δια των προφητών στους έσχατους καιρούς μίλησε σ'εσμάς μέσω του Υιού» (Εβρ. α΄1). Και ο Θεός όχι μόνο μίλησε και μέσω του Υιού, αλλά και αποκάλυψε στους ανθρώπους, ότι είναι έτοιμο το δείπνο της βασιλείας του και παράλληλα τους κάλεσε για να γίνουν μέτοχοι αυτού δείπνου. Όπως είπε σήμερα ο Χριστός «Όταν ήρθε η ώρα του δείπνου, έστειλε το δούλο του να πει στους καλεσμένους ελάτε, όλα είναι πια έτοιμα».

Μέγα το δείπνο και η πρόσκληση τιμητική. Μια πρόσκληση που απευθύνεται γενικά σε όλους τους ανθρώπους, αλλά και στον καθένα ξεχωριστά. Όπως το δείπνο της βασιλείας του Θεού ήταν δώρο για όλους τους ανθρώπους και για τον καθένα ξεχωριστά, ετσι και η προσωπική συμμετοχή θα ήταν η έμπρακτη απόδειξη της αποδοχής της πρόσκλησης του Θεού και άρα και της εκτίμησης της αξίας αυτού του δώρου.

Δυστυχώς, κατά το σημερινό Ευαγγέλιο, η απάντηση δεν είναι μόνο αρνητική. Είναι αποκαρδιωτική. Όπως ακούσαμε: « ήρξαντο από μιάς παραιτείσθαι πάντες». Καθολική άρνηση που εκφράζει την ποιότητα της κοινωνίας της εποχής του Χριστού, αλλά και διαχρονικά

την ποιότητα κάθε εποχής και άρα και της δικής μας εποχής. Διαφορετικοί οι λόγοι της άρνησης. Όμως όλες έχουν ένα κοινό σημείο αναφοράς. Την αδιαφορία προς τη βασιλεία του Θεού και κατ'επέκταση την αδιαφορία προς κάθε τι το πνευματικό. Ο άνθρωπος ενδιαφέρεται μόνο για την ύλη, στην οποία και υποδουλώνεται. Αγνοεί ή θέλει να αγνοεί ότι και τα διάφορα αγαθά είναι δώρα του Θεού που προσφέρονται για χρήση και όχι κατάχρηση ή και υποδούλωση σ'αυτά. Πολύ δε περισσότερο δεν μπορεί, δεν επιτρέπεται ο άνθρωπος να τα προβάλλει σαν εμπόδια στο έργο της σωτηρίας του. Δεν μπορεί ο άνθρωπος, μέσα από την αδιαφορία του ή και τις διάφορες προφάσεις του, που φανερώνουν ανεκπλήρωτες επιθυμίες και έντονα πάθη, να εμποδίζει συνειδητά το έργο του Θεού για τη σωτηρία του.

Όπως ακούσαμε σήμερα, αν και υπήρξαν τρεις διαφορετικοί λόγοι, για την απόρριψη της πρόσκλησης του Θεού, εντούτοις μια, κοινή και προκλητική ήταν η απάντηση: « Ερωτώ σε έχε με παρητημένον». Τρεις διαφορετικοί λόγοι που φανέρωναν, προσήλωση στην ύλη, απληστία και σαρκική υποδούλωση «Αγρόν ηγόρασα», είπε ο πρώτος. «Ζεύγη βοών ηγόρασα πέντε», είπε ο δεύτερος. Κι ο τρίτος είπε: «Γυναίκα έγημα και δια τούτο ου δύναμαι ελθείν».

Μέσα από τις απαντήσεις τους αγνόησαν ότι, πέρα από την όποια επίμοχθη εργασία χρειάζεται και η ευλογία του Θεού. Όπως είπε ο Χριστός: «Χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν» (Ιων. ι ε'5). Αγνόησαν ότι μέσα από τα έργα, τα καλά έργα, πρέπει να δοξολογείται το όνομα του Θεού. Αγνόησαν ακόμα ότι ο Θεός ευλόγησε την οικογένεια και ότι αυτή είναι όχι μόνο φυτώριο, αλλά και πρότυπο εργαστήριο ήθους, αρετής και αγιότητας.

Ο Θεός, όπως τότε, έτσι και σήμερα, συνεχίζει το έργο της σωτηρίας του καθενός από μας. Με διάφορους τρόπους μας προσκαλεί στο έργο της δικής μας σωτηρίας, έστω κι αν η άρνησή μας είναι σταθερή και αμετάβλητη. Παράλληλα μας προειδοποιεί ότι, παρά τη δική μας άρνηση, το Μεγάλο Δείπνο δεν ματαιώνεται. Αντίθετα, εκείνο που επιτυγχάνουμε είναι τον αποκλεισμό μας από αυτό το Δείπνο.

Αδελφοί μου, πλησιάζουν Χριστούγεννα και ο Χριστός με την μορφή του «δούλου» της παραβολής, μας προσκαλεί λέγοντας μας «έρχεσθε ότι ήδη έτοιμά εστι πάντα». Καμία πρόφαση και καμία φροντίδα ας μη μας κρατήσει μακριά του. Η απάντησή μας θεωρείται τόσο σημαντική, γιατί αυτή προκαθορίζει και το αιώνιο μέλλον μας. Θα αγνοήσουμε αυτό το γεγονός; Ας φροντίσουμε, λοιπόν, η απάντησή μας να είναι θετική για να μπορέσουμε να ενταχθούμε στην ομάδα των «εκλεκτών». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Απόστολος: Εβρ. ια'9-10 & 32-40

Ευαγγέλιον: Ματθ. α' 1 – 25

24 Δεκεμβρίου 2017

«Γέζεται δέ υἱόν καί καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. Αὐτός γάρ σώσει τόν λαόν αὐτοῦ ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν.

Ελπιδοφόρος η αναγγελία στον Ιωσήφ. Το όνομα του Γιου του, που θα γεννήσει η Μαρία είναι Ιησούς, Σωτήρ, γιατί Αυτός θα σώσει τον λαό Του. Ελπιδοφόρος η είδηση για τον λαό Του, για όλους τους ανθρώπους, για όλους μας! Αναγγελία σωτηρίας από τα λάθη και αποτυχίες, που καταστρέφουν την ζωή μας. Ευχάριστη είδηση απαλλαγής από τις αμαρτίες μας, που μας απομακρύνουν από το θέλημα του Θεού. Εμφαντικά μεταφέρει την πληροφορία ο άγγελος, αγαπητοί μου αδελφοί: Αυτός θα μας σώσει. Αυτός είναι ο Σωτήρας του κόσμου. Περίμενε ο άνθρωπος σωτηρία, απογοητευμένος από τη ζωή του, όπως την οργάνωσε και την οικοδόμησε ξεχνώντας τις εντολές του Θεού. Το είχε υποσχεθεί ο Θεός στους πρωτόπλαστους. Το διεκήρυξαν οι προφήτες, προσπαθώντας να επαναφέρουν τον περιούσιο λαού του Κυρίου στον ορθό δρόμο. Είχαν οι Ισραηλίτες το προνόμιο να ακούνε το κήρυγμα των προφητών, τις εντολές του Θεού. Τα αγνόησαν όμως, και εξακολουθούν να περιμένουν τον Μεσσία. Έχασαν την ευκαιρία να τον υποδεχτούν ως ο περιούσιος λαός. Ενώ οι σοφοί, ανάμεσα στους ειδωλολάτρες, ένοιωσαν την ανάγκη της παρουσίας Του. Όλοι είχαν τότε, όλοι έχουμε σήμερα, την ανάγκη από τον μοναδικό σωτήρα. Ωστόσο οι άνθρωποι, δεν έβλεπαν τα σημάδια του Θεού, δεν δέχονταν την παρουσία Του. Είχαν αποκοιμηθεί ζώντας μακριά από τον Θεό.

«Καθεύδοντες διατελοῖτε ἄν, εἰ μή τινα ἄλλον ὁ Θεός ὑμῖν ἐπιπέμψει κηδόμενος ὑμῶν». Χαρακτηριστικά προφητικός ο φιλόσοφος Σωκράτης, σε μια εποχή που κυριαρχεί η ειδωλολατρία και ο πολυθεϊσμός, αναφέρεται σε ένα Θεό. Βλέπει και αυτός ότι οι άνθρωποι έχουν απομακρυνθεί από την αρετή. Βλέπει τους Αθηναίους να φαίνονται κοιμισμένοι, να μη φροντίζουν να καλλιεργήσουν την αρετή. Πιστεύει όμως ότι κάποια στιγμή ο Θεός, που τους φροντίζει, θα στείλει κάποιον, για να τους σώσει. Περιμένει και αυτός τον Σωτήρα!

Γενική, αγαπητοί μου, ήταν η προσδοκία του ανθρώπου για την θεία σωτηρία. Ενδόμυχα στην ψυχή μας, νοιώθουμε όλοι την ανάγκη της θείας βοήθειας, όταν αντιμετωπίζουμε τα αδιέξοδα της ζωής. Τη γέννηση ενός σωτήρα περίμεναν τότε. Ενός σωτήρα που θα επανέφερε τον άνθρωπο στην αρχική αγνή μορφή, στην άδολη ψυχή, λυτρώνοντας τον από τα δεσμά της αμαρτίας, εξαγνίζοντας την ψυχή του.

«Ότε δέ ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου ἐξαπέστειλε τόν Υἱόν αὐτοῦ». Ἦλθε το πλήρωμα του χρόνου. Όταν συμπληρώθηκε ο χρόνος της πρόνοιας του Θεού έγινε πραγματικότητα η υπόσχεσή Του. Το ευαγγέλιο, η ευχάριστη αγγελία. Στην κατάλληλη εποχή, «ἐξαπέστειλε τόν υἱόν αὐτοῦ». Ἐστειλε τον Γιο Του, ως τέλειο ἄνθρωπο. Ο ἴδιος ο Θεός. Η παρουσία Του, μάς ἐπεισε για την ἀπέραντη αγάπη Του. Η ἐπίγεια παρουσία Του, πλημμύρισε την ψυχή των ἀνθρώπων, με ἐμπιστοσύνη στην θεϊκή ἐλπίδα. Ο Θεός εἶναι μαζί μας, πλέον. Τον νοιώθουμε! Βοηθός και συμπαραστάτης! Εἶναι μια πραγματικότητα ἀναμφισβήτητη. Η ἐνανθρώπηση του Κυρίου, μάς Τον ἔφερε πιο κοντά μας. Εἶναι η ἐποχή της χάριτος του Θεού.

Αυτοῦ την γέννηση τιμούμε και εορτάζουμε ἀύριο, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐγγνώμονες για την ἀπέραντη αγάπη του σωτήρα και λυτρωτή μας. Αυτόν που μας ἔσωσε, δοξάζουμε με την παρουσία μας στον ιερό ναό Του! Σ' Αυτόν ἀναφερόμαστε στην προσευχή μας, ευχαριστώντας Τον για τις δωρεές Του. Από Αυτόν, τον θεάνθρωπο Ἰησοῦ, τον σωτήρα μας, όταν προσφεύγουμε, ζητούμε ταπεινά την βοήθεια Του στις καθημερινές μας δυσκολίες. Σ' Αυτόν δείχνουμε την πίστη και την αγάπη μας, όταν βοηθούμε και συμπαραστεκόμαστε στον πλησίον μας. Αυτόν δεχόμαστε στην ψυχή μας, με τη συμμετοχή μας στην θεία κοινωνία. Ἐρχεται ο Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, ο σωτήρας μας, να ζήσει στην ψυχή μας. Να Τον νοιώσουμε δίπλα μας, βοηθό και συμπαραστάτη, ἀλλά και λυτρωτή. Και εμεῖς, ἀγαπητοί μου, ὅλοι μας, ἀντιμετωπίζουμε την ἀνάγκη της σωτηρίας. Ζητούμε την βοήθεια του λυτρωτή Χριστοῦ. Δεχτήκαμε τον Χριστό. Τον πιστέψαμε! Εμεῖς ἰδιαίτερα οἱ Ἕλληνες, εἶχαμε την εὐλογία να εἴμαστε προνομιούχοι. Κατά κάποιον τρόπο, ο περιούσιος λαός του Κυρίου. Μίλησε στη γλώσσα μας. Γράφτηκε ο λόγος του, το κήρυγμά του, στη γλώσσα μας. Κατανοούμε με μεγαλύτερη ευκολία το ευαγγέλιο, τον λόγο του Θεού. Ἀς τηρούμε τη διδασκαλία Του στη καθημερινή μας ζωή. Ἀς μην φανούμε ἀγνώμονες. Ἀς μη χάσουμε την ευκαιρία, ὅπως την ἔχασαν οἱ Εβραῖοι. Να ἐπιζητήσουμε και να κερδίσουμε την σωτηρία της ψυχῆς μας. Ἀς πετύχουμε την ἀπολύτρωση ἀπό την ἀμαρτία. Να ἀπολαύσουμε την σωτηρία που μας πρόσφερε με την ἐνανθρώπηση και τη σταυρική Του θυσία. Αυτά εἶναι ο ἀγώνας και η προσπάθειά μας, γιατί ὅπως σημειώνει ο Ἀπόστολος Παῦλος στον Τιμόθεο: «Ἦλπίκαμεν ἐπί Θεῷ ζῶντι, ὃς ἐστὶ σωτήρ πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν». Στηρίζουμε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, την ἐλπίδα μας στον μόνο ζῶντα και ἀληθινό Θεό, που εἶναι ο σωτήρας ὅλων των ἀνθρώπων, ἀλλά ἰδιαίτερα των πιστῶν. Εἴμαστε οἱ πιστοί;

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

Απόστολος: Β΄ Τιμ. δ΄ 5-8

Ευαγγέλιο: Μάρκ. α΄1-8 31

Δεκεμβρίου 2017

«Αρχή του Ευαγγελίου Ιησού Χριστού, Υιού του Θεού» (Μαρκ. α΄1)

Μέσα από τον πρώτο κιόλας στίχο, ο Ευαγγελιστής Μάρκος μας εισάγει στην εξιστόρηση της παρουσίας, της ζωής και της διδασκαλίας του Ιησού Χριστού, ο οποίος είναι Υιός του Θεού και ο Σωτήρας του κόσμου. Είναι δε ιδιαίτερα συμβολική η σημερινή μέρα που σηματοδοτεί την λήξη μιας περιόδου και προαναγγέλει την έναρξη μιας νέας περιόδου. Έτσι και το σημερινό Ευαγγέλιο καθορίζει την λήξη της περιόδου της Παλαιάς Διαθήκης και την έναρξη της εποχής της Καινής Διαθήκης με αγγελιοφόρο τον Ιωάννη τον Βαπτιστή. Η νέα αυτή εποχή χαρακτηρίζεται ως «η αρχή του χαρμόσунου μηνύματος για τον Ιησού Χριστό, τον Υιό του Θεού». Είναι η εποχή κατά την οποία θα προσφερθεί η σωτηρία δια του Ιησού Χριστού. Αυτή η ευχάριστη είδηση θα επιβεβαιωθεί σε λίγες μέρες κατά τη βάπτισή του Ιησού, όταν θα ανοίγουν οι ουρανοί και ενώ το Άγιο Πνεύμα σαν περιστέρι θα κατεβαίνει πάνω του, η φωνή του Θεού Πατέρα θα συμπληρώνει «Εσύ είσαι ο αγαπημένος μου Υιός, εσύ είσαι ο εκλεκτός μου» (Μαρκ. α΄10-12).

Τα πιο πάνω είναι ιδιαίτερα σημαντικά τόσο σαν γεγονότα όσο και σαν ουσιώδης διδασκαλία γιατί διακηρύσσονται δημόσια από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή που έλεγε: «κι εγώ κάποτε δεν τον ήξερα ποιος είναι. Για να τον γνωρίσει όμως ο Ισραήλ, γι' αυτό ήρθα εγώ και βαπτίζω με νερό...» Είδα το Πνεύμα να κατεβαίνει σαν περιστέρι από τον ουρανό και να μένει πάνω του. Εγώ δεν τον ήξερα ποιος ήταν, εκείνος όμως που με έστειλε να βαπτίζω με νερό, εκείνος μου είπε: «εκείνος που πάνω του θα δεις να κατεβαίνει και να μένει το Πνεύμα, αυτός είναι που βαπτίζει με Άγιο Πνεύμα». Κι αυτό το είδα και διακήρυξα δημόσια πως αυτός είναι ο Υιός του Θεού (Ιωάν. α΄31-34).

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής βεβαιώνει πως στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού εκπληρώθηκαν όλες οι Προφητείες και αυτός ο Ιησούς είναι ο Υιός του Θεού. Είναι ο αμνός του Θεού που παίρνει πάνω του την αμαρτία των ανθρώπων. Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής μέσα σε ένα πνεύμα βαθιάς ταπεινοφροσύνης ομολογεί την δική του αναξιοσύνη μπροστά στο πρόσωπο του Ιησού, που ο ίδιος δεν είναι άξιος να σκύψει και να λύσει το λουρί των υποδημάτων του.

Θαυμαστή η μαρτυρία του Ιωάννη, αλλά και αξεπέραστη ομολογία του, ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Υιός του Θεού και σωτήρας του κόσμου, γεγονός που επιβεβαιώνει αργότερα και ο Απόστολος Πέτρος ότι: «ουκ ἐστὶν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία » (Πράξ. δ'12). Όμως και η ταπεινοφροσύνη του είναι μοναδική. Υποκλίνεται μπροστά στη Θεότητα του Χριστού. Την ίδια όμως στιγμή ανταμείβεται από τον Χριστό όταν λέει γ'αυτόν ότι «ουκ ἐγήγερται ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζων Ιωάννου του βαπτιστοῦ» (Ματθ. ιά 11). Δηλαδή «βεβαιώνω πως μάνα δε γέννησε ως τώρα ἄνθρωπο πιο μεγάλο από τον Ιωάννη το Βαπτιστή».

Πραγματικά, ο Ιωάννης, χωρίς να επιδιώκει την αυτοπροβολή, βροντοφωνάζει στην ἔρημο προετοιμάζοντας το δρόμο του Χριστού. Καλεί τους ανθρώπους σε μια ἔξοδο από τη φθορά μέσα από τη μετάνοια. Σ'αυτό το ἔργο της ανασυγκρότησης του ἀνθρώπου ο ἴδιος γίνεται το ιδανικό πρότυπο. Αφιερώνει τον εαυτό του στην εκπλήρωση του θελήματος του Θεού. Περιφρονεί τα αγαθά του κόσμου, μέσα από τη λιτή ζωή του, χωρίς να περιφρονεί τον ἴδιο τον κόσμο. Αντίθετα, αυτόν τον κόσμο τον προσκαλεί στο δρόμο της σωτηρίας με τα ἴδια ακριβώς λόγια, ὅπως αργότερα και ο Χριστός : «Μετανοεῖτε ἡγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. γ'Ζ και δ'17).

Ο Ιωάννης ἔχει συναίσθηση του ἔργου που επιτελεῖ. Αναγνωρίζει και ομολογεί ότι το δικό του Βάπτισμα, είναι βάπτισμα μετάνοιας και σε νερό, ἐνῶ του Ιησοῦ Χριστοῦ θα είναι βάπτισμα σωτηρίας και θα είναι βάπτισμα με Ἅγιο Πνεῦμα (Ματθ. γ'11). Αυτή η διαφορά καθιστά την ἴδια την παρουσία του Ιησοῦ Χριστοῦ, καθώς , τη διδασκαλία και του ἔργου του, ως «ευαγγέλιο». Γιατί σε ἀντίθεση με τα ἄλλα «ευαγγέλια», αυτό θα φέρει τη σφραγίδα του Ιησοῦ Χριστοῦ και μάλιστα ως «Υιού του Θεού». Ὅσοι ἀποπειράθηκαν να προσφέρουν «σωτηρία» χωρίς Χριστό ἀπέτυχαν. Αλλά και ὅσοι ἀποσύνδεσαν το « Ευαγγέλιο» , σαν ευχάριστη εἶδηση ἀπό το πρόσωπο του Χριστοῦ ως Θεοῦ και πάλι ὁδηγήθηκαν στην ἀποτυχία.

Ἀδελφοί μου το «Ευαγγέλιο» είναι συνταυτισμένο με τον Ιησοῦ Χριστό ο οποίος «Χθες και σήμερα ο αὐτός και εἰς τους αἰῶνας» (Εβρ. ι γ'8). Ἄρα και το περιεχόμενο του «Ευαγγελίου» παραμένει σταθερό και ἀμετάβλητο. Αυτό πρέπει να γνωρίζουμε, ἀλλά και να ἀποδεικνύουμε στην πράξη καθημερινά. Γιατί ο Χριστιανισμός θα πρέπει να επιβεβαιώνει το χθες με το σήμερα και να δίνει προοπτική στο αὐριο. Ἐνα αὐριο που να είναι πραγματικά συνδεδεμένο με τον Ιησοῦ Χριστό. Ἐνα αὐριο που θα θεμελιώνεται σε ἠθικές και αἰώνιες ἀξίες ὅπως αὐτές « του Ευαγγελίου Ιησοῦ Χριστοῦ, Υιού του Θεοῦ». Ἀμήν.

Θεόδωρος Ἀντωνιάδης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εγκύκλιος του Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Πάφου κ.κ. Γεωργίου για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών	σελ. 46
---	---------

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΠΕΡΙΚΟΠΩΝ

Η Περιτομή του Ιησού Χριστού	σελ. 2
Κυριακή μετά τα Φώτα	4
Κυριακή ΙΒ΄ Λουκά	6
Κυριακή ΙΕ΄ Λουκά	8
Κυριακή ΙΖ΄ Ματθαίου	10
Κυριακή ΙΣΤ΄ Λουκά (Τελώνου και Φαρισαίου)	12
Κυριακή ΙΖ΄ Λουκά (Ασώτου)	14
Κυριακή της Απόκρεω	16
Κυριακή της Τυρινής	18
Κυριακή Α΄ των Νηστειών (Ορθοδοξίας)	22
Κυριακή Β΄ των Νηστειών	24
Κυριακή Γ΄ των Νηστειών (Σταυροπροσκυνήσεως)	26
Κυριακή Δ΄ των Νηστειών	28
Κυριακή Ε΄ των Νηστειών	30
Κυριακή των Βαΐων	32
Άγιον Πάσχα	34
Κυριακή του Αντίπασχα (του Θωμά)	36
Κυριακή των Μυροφόρων	38
Κυριακή του Παραλύτου	42
Κυριακή της Σαμαρείτιδος	44
Η Ανάληψη του Κυρίου	48
Κυριακή των Αγίων Πατέρων (Α΄ Οικουμενικής Συνόδου)	50
Κυριακή της Πεντηκοστής	52
Κυριακή των Αγίων Πάντων	54
Κυριακή Β΄ Ματθαίου	56
Κυριακή Γ΄ Ματθαίου	58
Κυριακή Δ΄ Ματθαίου	62
Κυριακή Ε΄ Ματθαίου	64
Κυριακή των Αγίων Πατέρων (Δ΄ Οικουμενικής Συνόδου)	66
Κυριακή Ζ΄ Ματθαίου	68

Κυριακή Η΄ Ματθαίου	70
Η Μεταμόρφωσις του Σωτήρος	72
Κυριακή Ι΄ Ματθαίου	74
Κυριακή ΙΑ΄ Ματθαίου	76
Κυριακή ΙΒ΄ Ματθαίου	78
Κυριακή ΙΓ΄ Ματθαίου	82
Κυριακή προ της Υψώσεως	84
Κυριακή μετά την Ύψωσιν	86
Κυριακή Α΄ Λουκά	88
Κυριακή Β΄ Λουκά	90
Κυριακή Γ΄ Λουκά	92
Κυριακή Δ΄ Λουκά	94
Κυριακή Στ΄ Λουκά	96
Κυριακή Ζ΄ Λουκά	98
Κυριακή Ε΄ Λουκά	102
Κυριακή Η΄ Λουκά	104
Κυριακή Θ΄ Λουκά	106
Κυριακή ΙΓ΄ Λουκά	108
Ο Απόστολος Ανδρέας ο Πρωτόκλητος	110
Κυριακή ΙΔ΄ Λουκά	112
Κυριακή Ι΄ Λουκά	114
Κυριακή ΙΑ΄ Λουκά (των Προπατόρων)	116
Κυριακή Προ της Χριστού Γεννήσεως	118
Κυριακή προ των Φώτων	120

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΜΗΝΕΣ

Σελ.

Ιανουάριος - Φεβρουάριος	20
Μάρτιος - Απρίλιος	40
Μάιος - Ιούνιος	60
Ιούλιος - Αύγουστος	80
Σεπτέμβριος - Οκτώβριος	100
Νοέμβριος - Δεκέμβριος	124

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πε.	2/11	ΠΑΝΩ ΠΑΧΝΑ (Εσπ.)	Κυ.	3/12	ΑΡΜΟΥ
Κυ.	5/11	ΤΙΜΗ	Κυ.	3/12	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ (Εσπ.)
Τε.	8/11	ΧΛΩΡΑΚΑ, Άγ. Νεκτάριος (Εσπ.)	Κυ.	4/12	ΣΑΛΑΜΙΟΥ
Σα.	11/11	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ	Τρ.	5/12	ΝΑΤΑ (Εσπ.)
Κυ.	12/11	ΓΑΛΑΤΑΡΙΑ	Σα.	9/12	ΑΛΕΚΤΟΡΑ
Τρ.	14/11	ΑΡΣΟΣ	Κυ.	10/12	ΠΑΡΑΜΑΛΙ
Κυ.	19/11	ΙΝΝΙΑ	Τρ.	12/12	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυρίδωνας
Δε.	20/11	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα (Εσπ.)	Κυ.	17/12	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα
Τρ.	21/11	ΠΕΓΕΙΑ	Πα.	22/12	ΚΟΙΛΙΝΙΑ
Σα.	25/11	ΤΑΛΑ, Αγία Αικατερίνη	Κυ.	24/12	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος
Κυ.	26/11	ΠΕΝΤΑΛΙΑ	Δε.	25/12	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Τε.	29/11	ΕΜΠΑ (Εσπ.)	Κυ.	31/12	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας
Πε.	30/11	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ			

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Πα.	3/11	ΛΑΡΝΑΚΑ, Ι. Μ. Μαυροβουνίου	Κυ.	3/12	ΛΥΣΟΣ
Κυ.	5/11	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ	Κυ.	4/12	ΑΡΓΑΚΑ, Αγία Βαρβάρα
Κυ.	5/11	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ (Εσπ.)	Τρ.	5/12	ΧΡΥΣΟΧΟΥ (Εσπ.)
Τρ.	7/11	ΛΕΜΟΝΑ (Εσπ.)	Πε.	7/12	ΜΕΣΑΝΑ (Εσπ.)
Τε.	8/11	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Εσπ.)	Κυ.	10/12	ΓΟΥΔΙ
Πε.	9/11	ΧΛΩΡΑΚΑ, Άγιος Νεκτάριος	Δε.	11/12	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυρίδωνας
Πα.	10/11	ΝΕΟ ΧΩΡΙΟΝ (Εσπ.)	Κυ.	17/12	ΚΑΘΗΚΑΣ
Κυ.	12/11	ΠΡΟΔΡΟΜΙ	Κυ.	24/12	ΑΥΔΗΜΟΥ
Κυ.	12/11	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ (Εσπ.)	Δε.	26/12	ΛΕΜΠΑ (Εσπ.)
Δε.	13/11	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Κυ.	31/12	ΜΕΣΟΓΗ
Κυ.	19/11	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ			
Δε.	20/11	ΓΙΟΛΟΥ (Εσπ.)			
Τρ.	21/11	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα			
Πα.	24/11	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΑ, Αγία Αικατερίνη (Εσπ.)			
Σα.	25/11	ΑΓΙΟΣ ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΣ			
Κυ.	26/11	ΣΙΜΟΥ			
Τε.	29/11	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Εσπ.)			
Πε.	30/11	ΕΜΠΑ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Πα.	3/11	ΔΡΟΥΣΙΑ, Ι.Μ. Αγ. Γεωργίου Νικοζυλίτη	Κυ.	3/12	ΣΑΛΑΜΙΟΥ (Εσπ.)
Κυ.	5/11	ΜΕΣΑΝΑ	Δε.	4/12	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ
Δε.	6/11	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ	Δε.	4/12	ΔΟΡΑ, Άγιος Σάββας (Εσπ.)
Τε.	8/11	ΧΟΛΗ	Τε.	6/12	ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
Κυ.	12/11	ΦΟΙΝΙ	Πε.	7/12	ΜΕΣΑΝΑ (Εσπ.)
Δε.	20/11	ΤΣΑΔΑ (Εσπ.)	Πα.	8/12	ΜΕΣΑΝΑ
Τρ.	21/11	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ, Παναγία Οδηγήτρια	Τρ.	12/12	ΟΜΟΔΟΣ, Άγιος Σπυρίδωνας
			Δε.	25/12	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ				ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΗΣΙΟΥΝΗΣ			
12/11	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ	3/12	ΧΟΛΕΤΡΙΑ	5/11	ΓΙΟΛΟΥ	3/12	ΒΑΣΑ
19/11	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ	10/12	ΜΑΝΔΡΙΑ	12/11	ΚΟΙΛΗ	17/12	ΕΠΙΣΚΟΠΗ
26/11		17/12		19/11	ΠΟΛΙΣ		
	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤ		ΤΡΕΜΙΘΟΥΣ		ΧΡΥΣΟΧ.		
Α		Α					

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΑΗΣ

5/11	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	3/12	ΑΧΕΛΕΙΑ
19/11	ΚΟΝΙΑ	10/12	ΤΙΜΗ

*Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου
www.imraphou.org*